

Tình Thu

Hồng Phụng

Một loạt tiếng âm ỉ, khói lớn từ phía trời xa làm Trung Thiên giật mình tỉnh giấc.

Việc làm đầu tiên của Trung Thiên ngay khi vừa mở mắt ra là nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay - Đúng ba giờ sáng.

"Hình như trời sắp đổ mưa thì phải!" - Trung Thiên chặc lưỡi và cô vô cùng ngán ngẫm khi nghĩ tới việc đội mưa trong đêm tối thế này, song Trung Thiên vẫn bật người ngồi lên với một chút luyến tiếc.

Chưa đầy năm phút sau, Trung Thiên đã ra tới cửa. Trùm nhanh chiếc mũ kết lên mái tóc tém cao ngổ ngáo như con trai, khoác thêm chiếc áo Jean bạc théch, lưng đeo chiếc ba lô con con, Trung Thiên nhanh chóng leo lên "con ngựa sắt" sứt càng gãy gọng của cô, rời khỏi nhà.

Bên ngoài đường phố khá vắng vẻ, người đi lại thưa thớt, trời thoáng lạnh, một cơn gió đêm chọt thổi qua, hình như mưa đang tủa xuống từng loạt mỏng và nhẹ mịn màng như bột rây. Ngó trước, ngó sau không một bóng người, chỉ thỉnh thoảng vài chiếc taxi, xe gắn máy chạy vụt qua, ánh đèn pha quét sáng rực cả góc trời để rồi sau đó bỏ lại đằng lưng một màn đêm đặc quánh.

Phải ra đường vào thời điểm "đáng sợ" này, hầu như các cô gái như Thiên không ai dám, Trung Thiên cũng rất e ngại, nhưng nếu chờ gần khi sáng, Trung Thiên sẽ khó mà nhận được đủ số lượng báo theo yêu cầu khách hàng.

Trung Thiên làm nghề ... bỏ báo này tính ra đã được hai tháng mười ngày, kể từ khi cô và Vú bị tổng khứ ra khỏi biệt thự Thiên Lan. Nghề này xem ra không khó nhưng đối với Trung Thiên đã không chút phù hợp lại quá sức gánh vác của cô.

Trước giờ, Trung Thiên vẫn có thói quen ngủ nướng, ngày lễ hoặc chủ nhật thì khỏi phải nói, cô ngủ đến tận cơm trưa vẫn thấy chưa đủ. Điềm tâm, người giúp việc mang đến tận giường, nài nỉ mãi, Trung Thiên mới chịu động đũa. Mỗi lúc ra đường, không kể đưa cũng người đón, đón muện tí chút là giận hờn, quát nạt ... Nay mọi thứ đã thay đổi ... một trăm tám mươi độ. Trung Thiên phải thức từ lúc thiên hạ còn ngủ miệt mài. Phải ra đường khi thiên hạ đang ủ mình trong chăn ấm. Sáng ra, hoặc là "nhịn", hoặc hôm nào sang lắm thì chỉ là bát cơm nguội khô khốc với vài lát dưa mắm mặn chát vì thiếu gia vị, còn phải gò lưng, đổ mồ hôi, sôi nước mắt, cộc cạch guồng chân đạp xe qua các ngõ ngách, phố phường, rã rời, toi tả để mang báo đến tận từng nhà cho khách hàng, không "ô tô" cũng chẳng "spacy", đã thế hôm tuột sên, hôm xì lốp, khi áo dính dầu, khi tay dính mỡ ... , về tới nhà là buồn ngủ díp cả mắt, khổ nỗi còn bao việc. phải giải quyết trong ngày: ít nhất là bốn chậu quần áo to đùng và một chồng sách vở cao ngập mũi. Nước mắt không tràn mi mà cứ trôi ngược vào lòng, mọi chuyện đảo lộn, quay cuồng tận gốc rễ. Lòng dằn lòng cố quên đi để mà sống mà tồn tại ...

Mãi suy nghĩ vẩn vơ, Trung Thiên đã đạp xe đến xí nghiệp in lúc nào, cô cũng chả hay, chừng ngẩng lên thấy ánh đèn tiếng cười nói của "bạn hàng" như cô, Trung Thiên mới giật mình sức tỉnh, cô dừng xe lại ... Hừm! Cô đã đến sớm, chẳng dè có người lại sớm hơn. Không nén được, Trung Thiên thở khi một mình: - Họ không ngủ tí nào sao nhì! - Và không chút chần chừ, Trung Thiên lách người chèn vào. Cuối cùng rồi cô cũng nhận được đầy đủ lượng báo mà không cần phải "sang tay" từ những "đồng nghiệp" của mình với giá khá cao.

Buộc chặt những tờ báo còn nguyên mùi mực mới vào phía sau xe, Trung Thiên lại tiếp tục guồng xe dong ruổi. Mang tâm trạng phơi phới, Trung Thiên nhấn mạnh chân vào "pedal", miệng huýt sáo một bản nhạc vui mà cô ưa thích. Có lẽ đã ít nhiều thích nghi với cuộc sống của một cô tiểu thư "thất cơ lỡ vận" nên dạo này Trung Thiên không còn bị buồn thương xuyên nữa. Và dù số khó nhọc để mưu sinh, những suy tư trăn trở đã lấy đi dần sự vô tư hồn nhiên ăn chưa no, lo chưa tới của cô, để rồi chỉ còn lại nỗi lo âu, ưu phiền hằn trên nét mặt ngày càng rõ nét, nhưng trên môi cô, đôi khi, đã thấy sự thoáng qua của nụ cười.

Tới trước cửa từng nhà, Trung Thiên dựng xe, chống chân xuống đất, tuôn vào thùng thư những tờ báo theo yêu cầu của chủ nhà xong, Trung Thiên lại cứ thế mà tiếp tục công việc của mình.

Khi cây kim ngăn của chiếc đồng hồ chỉ con số 8, thì những tờ báo nằm sau xe, trước xe cũng vừa sạch nhẵn. Dù đã thấm mệt, bụng lại đói meo, thềm vô cùng một ly trà đá, một ổ bánh mì dòn thịt, một góc

công viên nghỉ chân, Trung Thiên vẫn quày quả quay xe trở về. Cô không thể để vú Hà cực nhọc một mình đánh vật với số quần áo mà vú đã nhận giặt thuê.

Vú Hà là người chăm sóc Trung Thiên từ bé, vú là người thân duy nhất ở bên Trung Thiên hiện nay. Trong suy nghĩ của Trung Thiên, vú Hà chẳng khác gì một người mẹ. Vú Hà đã nhọc nhằn với Trung Thiên nói riêng, gia đình cô nói chung quá nhiều, cô lại chưa từng có một ngày để đền đáp, thế nên Trung Thiên không cho phép mình tiếp tục lạm dụng lòng tốt của vú Hà nữa. Có ngốc nghếch đến mấy, Trung Thiên cũng đã đoán trước một tương lai không sáng sủa mấy của cô. Nếu là vậy tại sao cô không “giải thoát” cho vú Hà, cô không thể ích kỷ giữ mãi vú Hà ở bên mình, buộc vú Hà phải gánh lấy những vất vả cùng cô. Hơn nữa tuổi vú Hà đã cao, vú cần được thanh thoi an nhàn.

Như thế, nên hôm dọn đến ở nhà mới, gọi là nhà cho đỡ tủi thân, thật ra đây chỉ là cái nhà kho của một gia đình giàu có với vô vàn thứ tạp nhạp mà vú Hà và Trung Thiên phải mất ba ngày mới dọn dẹp xong, Trung Thiên đã lên tiếng đề nghị vú Hà nên trở về quê sống cùng những người cháu họ của bà, để vú Hà không phải “thiệt thời”, Trung Thiên còn chu đáo góp nhặt tất cả những thứ vụn vặt còn sót lại nhưng có thể bán hoặc cầm cố được, Trung Thiên mang ngay ra chợ ... có tiền, tuy không nhiều, Trung Thiên cũng tạm hài lòng trao hết cho vú Hà.

- Vú giữ lấy hộ thân. Bao giờ mọi thứ được sắp xếp ổn định, con sẽ về lại quê đón vú.

Vú Hà chẳng những không đồng ý mà còn tỏ ra rất giận:

- Vú đã nói rồi, con đến đâu, vú sẽ theo đó, giá nào vú cũng không bỏ con mà đi. Vú phải nói sao con mới hiểu cho vú được chứ.

Bao năm sống cạnh vú Hà, được vú thương yêu chăm sóc, đây là lần đầu tiên Trung Thiên thấy vú Hà nổi cáu, Trung Thiên không khỏi ngỡ ngàng lẫn đôi chút e dè, nhưng cô lại nghĩ, nếu hôm nay cô không nói, thì sẽ chẳng còn dịp thuận tiện nào hơn để nói nữa, chính xác là cô sẽ không còn đủ can đảm để bảo vú Hà rời xa mình lúc này, nghĩ thế nên Trung Thiên cố “dọn” cho mình bộ mặt thản nhiên, trước khi nói tiếp:

- Chẳng phải là con không hiểu vú, có điều Như vú thấy đấy, hiện tại con đã không còn gì, nhà cũng không, tiền bạc, tài sản mất hết, nghề nghiệp lại chưa có, nếu vú theo con, vú sẽ cực khổ, vất vả, trong khi vú đã lớn tuổi, vú cần được nghỉ ngơi, cần có cuộc sống yên ổn bên những người thân của mình.

- Thế còn con, con không cần người thân à ? - bà vú thắc mắc.

Bị vú Hào?i vặn, Trung Thiên khựng lại, cô nhún nhẹ mày:

- Ai nói là con không cần chứ ?

- Chính con vừa mới nói đấy thôi. - Vú Hà đáp gọn.

- Con không có, vú nói oan cho con rồi. Trung Thiên kêu lên

- Oan ư ? - Vú Hà gằn lời - Vậy con giải thích sao về việc con bảo vú Hào về quê. Một khi vú đi rồi, con không sống một mình là gì ?

Lần này thì Trung Thiên thật sự ghen ứ, cô đỏ mặt ấp úng:

- Vú đừng hỏi khó con, vú cho rằng con không ... đau lòng ... nên phải sống xa vú ư ? Sự sắp xếp của con rõ ràng là vì con muốn tốt cho vú thôi mà

- Vú không cần lòng tốt ấy - vú Hà lườm dài, vẻ ầm ức không giấu được - Hừ, nghe con nói vú có cảm giác rằng con chẳng hề thương vú và cũng rất xem thường bà vú này.

- Trời đất - Trung Thiên nhăn nhó - vú lại nghĩ đi đâu nữa vậy ? Trước giờ con đối với vú ra sao, chả lẽ vú lại không biết ?

- Vú chẳng biết chi hết - Vú Hà cười nhạt - Vú chỉ thấy hiện tại con chê vú đã lớn tuổi, vô dụng, muốn tống khứ vú đi cho khuất mắt, rảnh tay. Thật ra, vú vẫn có thể làm ra tiền mà. Vú sẽ ra chợ tìm một mặt hàng nào đó, ít vốn một tí, để buôn bán kiếm đồng lời.

Đến lượt Trung Thiên tức tối, cô xua tay gạt ngang:

- Con không thêm đôi co với vú nữa. Vú thừa hiểu con không hề có ý đó thế nhưng vú vẫn gán tội cho con mãi.

Liếc nhẹ về phía Trung Thiên, vú Hà tiếp tục ... đều giọng sau cái lắc đầu:

- Có hay không, con mới là người hiểu rõ hơn ai hết. Còn như con còn có chút nể nang vú, thì từ rày về sau, vú không muốn nghe con đề cập đến việc đi ở của vú, dù là chỉ để nói vui, bằng không đến chết vú cũng sẽ chẳng nhìn mặt con đâu.

- Vú thật là biết cách khiến người khác phải làm theo ý mình, thôi được - Trung Thiên cáu kỉnh đáp xuôi xị - Con hứa từ nay con sẽ không bàn đến vấn đề này nữa.

- Là tự con nói đó nha.

Trung Thiên vừa dứt câu, mắt vú Hà sáng lên, song vú vẫn hỏi gặng

- Vâng - Trung Thiên gật đầu sau tiếng thở ra và cô chắc lưỡi nói tiếp - nhưng con có một điều kiện.

Vú Hà thoáng khựng lại, mày vú nhúu tí:

- Lại gì nữa đây ... con nói vú nghe thử xem.

Trung Thiên nhìn vú Hà:

- Vú sẽ không phải bán buôn gì cả, vú chỉ việc ở nhà trông nhà, cơm nước dọn dẹp ... như trước đây, riêng chuyện kiếm tiền cứ mặc con.

- Mặc con là sao chứ ? - Vú Hà thắc mắc

- Con sẽ đi tìm việc làm.

- Gì cơ ? Con sẽ đi làm ư ? - Vú Hà không giấu được vẻ sững sốt. - Ôi, không được đâu - Vú lắc mạnh đầu - Xưa nay con chỉ biết học và chơi, giờ đi làm, việc gì để cho con làm đây, vả lại đi làm rồi, con sẽ bỏ dở việc học, tương lai con rồi sẽ ra sao ? Còn ba con nữa, ông mà hay được ông sẽ rất buồn lòng đấy.

Trung Thiên có vẻ bối rối khi nghe vú Hà nhắc đến ba cô, nhưng rồi cô cương quyết nói :

- Con sẽ vừa học vừa làm, một số bạn bè trong lớp cũng đã làm thế, chúng vẫn học giỏi như thường.

Riêng với ba con, chỉ cần vú tuyệt đối giữ kín là xong tất.

Thấy vú Hà dậm lên tiếng, Trung Thiên gờ tay ngăn lại:

- Con đã nhất định rồi. Vú nói sao con cũng chẳng thay đổi, hoặc là vú về quê sinh sống hoặc là con sẽ ra ngoài tìm việc.

Không thể nói gì hơn, vú Hà đành xuôi theo ý Trung Thiên, bà nghĩ bụng, để được ở lại, bà sẽ tạm thời nhượng bộ cô chủ nhỏ mình vậy, muốn gì chờ mai một “tình hình lắng dịu” rồi hẵng hay.

Thế là mọi thứ vẫn như cũ. Vú Hà vẫn ở lại bên Trung Thiên, có điều tất bật với cơ man là công việc, nào dọn nhà, giao nhà, thuê nhà, sắp xếp chỗ ở mới Vú Hà đã quên mất ý định của mình, mãi đến chiều hôm ấy, sau khi ra ngoài chưa được bao lâu, Trung Thiên đã hối hả trở về, vẻ mừng rỡ hiện rõ trên nét mặt.

- Vú ơi, con tìm được việc làm rồi. Từ nay chúng ta sẽ không còn lo chuyện thiếu đủ nữa.

Đang ngồi lật rau trong bếp, nghe Trung Thiên báo tin, vú Hà buông tay, hỏi nhanh:

- Công việc gì thế ?

Hất nhẹ những sợi tóc lòa xòa trước trán, Trung Thiên buông gọn:

- Con sẽ đi bán báo vú à.

- Cái gì ? - Bà vú thẳng thốt - Bán báo nghĩa là sao ? Có phải cứ ôm xấp báo rồi chạy tới chạy lui rao hàng khắp nơi đấy không ?

Vú Hà vừa dứt câu, Trung Thiên đã bật cười khanh khách, kể từ ngày gia đình xảy ra “sự cố”, đây là lần đầu tiên vú Hà mới nghe Trung Thiên cười, vú ngẩn người

- Con cười gì thế ? Vú nói sai chỗ nào à ?

- Không sai nhưng cũng không đúng lắm - Trung Thiên cố kìm tiếng cười, cô khoát tay một vòng - Con cũng sẽ phải ôm cả chồng báo to đùng đi khắp nơi như vú vừa nói, song không cần phải rao bán gì cả.

Chuyện rao bán chỉ dành cho những người đi bán dạo, còn con thì không phải thế. Con sẽ đến nhà in nhận báo rồi mang bỏ cho các đại lý hoặc các nơi đã đăng ký, mỗi sáng, chỉ cần hai đến ba giờ đồng hồ là xong việc ngay. Trưa, chiều và tối, khoảng thời gian còn lại ấy con tha hồ mà học.

- Có thật là công việc dễ dàng vậy không ? - Bà vú tỏ vẻ ngờ ngác.

Trung Thiên nheo mắt, gật ngay:

- Tất nhiên là vậy rồi, may mắn lắm con mới được một người tốt bụng nhường cho công việc này, công việc vừa ít vốn, nhẹ nhàng lại kiếm được tiền. Chỉ cần con chịu khó thức sớm một chút.

- Sớm một chút ... là khi nào ? - Vú Hà hỏi tới.

Trung Thiên thân nhiên đáp:

- Ba giờ sáng. Mọi ngày cứ đúng ba giờ sáng là con phải có mặt tại địa điểm phát hành báo.

- Ôi, những ba giờ sáng ? - Bà vú nhăn mặt, lắc đầu - Con gái, ai lại ra đường giờ đó.

- Vú lo gì chứ ? - Trung Thiên nguẩy tóc - vú đừng quên là con đã có lần đoạt giải quán quân môn “Judo” nhé.

Vú Hà vẫn lắc đầu phẩy tay:

- Quán quân, quán tướng gì vú không màng, vú chỉ biết một điều con gái ra ngoài giờ đó, không nên chút nào. Tốt nhất, con hãy tìm cho mình công việc khác thuận tiện hơn, đừng để xảy ra điều đáng tiếc muốn sửa sai cũng không kịp.

Trung Thiên chắc lưỡi:

- Con hứa với vú là con sẽ hết sức cẩn thận. Thử việc vài hôm xem sao, nếu có gì không ổn con sẽ thôi ngay tức khắc, không chờ đến lượt vú phải lên tiếng.

Nài nỉ i ôi mãi cuối cùng rồi vú Hà cũng phải gật đầu ưng thuận. Và đến nay là đã được hai tháng. Hai tháng trời cô nhận việc bỏ bao bất đắc dĩ, mọi thứ đều suông sẻ, tiền lời mỗi ngày khoảng bốn mươi ngàn, đủ chi phí dè xẻn cho cả hai, thừa đôi chút cho xe cộ, điện nước và những chuyến thăm nuôi định kỳ.

Trung Thiên đi làm chưa được bao lâu, vú Hà lại kêu buồn, bà đề nghị Trung Thiên để bà nhận quần áo giặt thuê. Biết vú Hà viện lý do thể nhằm mục đích kiếm thêm tiền lo chuyện sách vở, học hành cho Trung Thiên, nhưng vú đã nói vậy, Trung Thiên không nỡ khước từ.

Những ngày đầu, chỉ là một chậu nhỏ với dăm ba bộ quần áo loại vải mềm, Trung Thiên làm ngơ, nhưng một tuần sau đó, Trung Thiên về nhà khá sớm. Tính phá phách trời dậy, thay vì gọi công, rồi cho vú Hà mở cổng như mọi khi, Trung Thiên lại bám tường leo vào, không thấy vú Hà trước nhà, ngõ vú đang nấu nướng gì đó sau bếp, Trung Thiên nhón chân rón rén đi vào, cô định sẽ cho vú một phen hú vía. Song cảnh tượng trước mắt khiến Trung Thiên cứ như chết dí một chỗ. Bước chân nhẹ tênh như chú mèo con của cô bỗng trở nên nặng trĩu khi cô bắt gặp vú Hà ngồi thờ đốc, vẻ mệt nhọc không giấu được, bên chậu quần áo đầy ắp bột xa phòng, cạnh đó là đồng quần áo to đùng còn chưa rửa tới. Vậy mà mấy ngày qua, mỗi khi Trung Thiên hỏi tới, vú Hà cứ lắc đầu, xua tay "vẫn không hơn gì mấy bữa trước con ạ, chỉ dăm ba bộ"

Sau mấy giây khựng lại, Trung Thiên ào tới, ngồi thụp xuống, tay thọc sâu vào chậu quần áo vò lấy, vò để, trong lúc miệng mếu máo:

- Vì con mà vú phải nhọc nhằn, con đau lòng lắm.

- Con sao vậy Trung Thiên? – Vú Hà hơi bất ngờ vì sự xuất hiện đột ngột của Trung Thiên, nhưng sau đó vú đã trấn tĩnh lại được, vú Hà nói với giọng thân nhiên – Chỉ là chuyện giặt giũ quần áo thôi, chớ có phải đào sông, lấp biển gì đâu, nghe vú đi – Vú Hà dỗ dành – vào ăn cơm. Cơm thức ăn vú đã dọn sẵn trên bàn. Ăn rồi con phải tranh thủ nghỉ ngơi, dạo này vú trông con gầy gò, xanh xao lắm đó. Còn chuyện ở đây, vú lo liệu được.

Trung Thiên nuốt nghẹn, cô lắc đầu chỉ tay vào chậu quần áo:

- Con sẽ ăn, nhưng trước hết phải giải quyết cho xong những thứ này đã.

Khi chiếc áo cuối cùng được Trung Thiên ném vào chậu để mang đi hong khô. Trung Thiên mệt đến ứ hơi. Vậy mà những ngày qua, một mình vú phải đánh vật với chúng. Càng nghĩ Trung Thiên càng xót xa cho vú Hà. Cô không ngớt tự trách bản thân khi đã không cương quyết đưa vú Hà về quê lần ấy.

Tối đó, khi cả hai ngồi vào bàn ăn, Trung Thiên buông đũa nói :

- Kể từ mai vú phải cho con về mới được bắt đầu công việc đây. Nếu không, con sẽ bỏ học, tìm nhận một chân tiếp viên, lúc ấy chắc chắn mục thu nhập sẽ khá lên, vụ không cần vất vả với chuyện giặt thuê cho người ta nữa.

Hơn ai hết, vú Hà biết rất rõ tính cô chủ nhỏ của mình, nói được là làm được, vú Hà đành xua tay, đáp xuôi :

- Được rồi, được rồi vú sẽ chờ con. Đừng hăm he vú thế.

Nói gì thì cũng nhờ có thêm tiền giặt thuê, cuộc sống của cả hai đã có phần sung túc hơn. Sáng có vài chú tép bạc nhỏ xíu trong đĩa, chiều có khúc cá kho, bát rau luộc, cuối tuần còn có thêm vài lát thịt nạm, tô canh chua măng và đặc biệt hơn cả, hàng tháng Trung Thiên đã có thể đi thăm bố mình với giỏ thức ăn nho nhỏ, đủ đỡ tủi thân người được thăm lẫn người đi thăm.

Mọi thứ xem như tạm ổn, có điều phải thức khuya dậy sớm, nên như vú Hà đã nói, Trung Thiên đã gầy lại còn gầy hơn, trông cô chẳng khác gì cây tre đầu làng. Tuy nhiên, về mặt tinh thần, Trung Thiên đã có phần cởi mở và đỡ bức xúc hơn. Nếu những ngày đầu khi tai họa mới giáng xuống gia đình, Trung Thiên luôn sống trong tình trạng dật dờ, mất phương hướng, thậm chí Trung Thiên đã nghĩ đến cái chết, thì nay Trung Thiên đã tập cho mình một thói quen nhẫn nhịn, chịu đựng, cô đã vui đi rất nhiều những lần vật, day dứt. Cô sẵn sàng gạt bỏ tất cả những lời dè bĩu, những ánh nhìn thương hại ... vạch cho bản thân hướng đi trong hiện tại cũng như ở tương lai là kiếm tiền để nuôi sống cô và vú Hà, cũng việc học hết bậc đại học, vì chỉ có học đến nơi đến chốn cô mới mong lấy Mẫn An lại được những gì mà cha con cô đã mất về tay người khác. Trung Thiên hy vọng và tin rằng bản thân cô sẽ làm được điều ấy. Chính niềm tin này đã tiếp sức cho cô, qua đó, còn là nguồn động viên giúp cô vững bước trên đường đời

000

Vừa đẩy cổng bước vào sân, Trung Thiên như thót tim khi nghe tiếng cãi cọ của vú Hà và một người đàn ông nào đó từ trong nhà vọng ra mồn mồn. Mày Trung Thiên cau tít, bởi trước giờ vú Hà có lớn tiếng với

ai bao giờ đâu, còn gã đàn ông kia là ai ? Trông hắn ta đáng vẻ sang trọng thế, sao lại đi gây gổ với vú Hà, một người đáng tuổi mẹ anh ta chứ?

Dừng nhanh xe vào bệ rào, Trung Thiên đi như bay vào nhà, đến bên vú Hà cô hỏi nhanh:

- Có việc gì thế vú ?

Thấy Trung Thiên, vú Hà vội vã phân trần:

- Chuyện là vậy Trung Thiên ạ, câu đây vốn là khách hàng của chúng ta. Cậu ấy vẫn thường xuyên giao quần áo cho chúng ta giặt. Hôm nay, cậu ấy đến tìm vú xin lại chiếc ví bỏ quên trong chiếc áo khoác đen mà hôm qua vú đã giặt. Chiếc ví nào, thật tình vú không biết, vú cũng không hề thấy qua. Thế nhưng vú nói sao cậu ta cũng không tin. Cứ khăng khăng bảo rằng vú không nói thật. Cậu ta còn bảo, nếu vũ lờ tiêu pha hết số tiền trong đó cũng không sao, chỉ cần vú Hàoàn lại các thứ giấy tờ, cậu ta sẵn sàng bỏ qua tất cả. Còn không cậu ta sẽ đưa sự việc đến chính quyền, nhờ giải quyết.

Vú Hà vừa dứt câu, Trung Thiên đã đỏ mặt vì giận, xắn nhanh tới bên gã đàn ông, Trung Thiên nóng nảy:

- Này, sao anh có thể vô lý và bất lịch sự vậy chứ? Dầu gì vú Hà cũng đáng tuổi cha mẹ anh. Vú Hà đã bảo không thấy là không thấy, có gì anh cứ ép vú phải nhận chuyện không có ?

- Hừ, người vô lý là cô đây chứ không phải tôi – Gã đàn ông sa sầm mặt – Cô bảo bà ấy không thấy, cũng không lấy ? Cô căn cứ vào đâu mà dám chắc thế?

Mặt Trung Thiên ngó ra trước câu hỏi của gã đàn ông, nhưng cô vẫn không thay đổi thái độ:

- Tôi chả cần phải căn cứ vào đâu hết. Tôi tin ở cảm nhận của mình và chính cảm nhận ấy đã đủ để tôi khẳng định được chuyện mất ví của anh không can gì đến vú Hà cả.

Ngó Trung Thiên bằng cái nhìn khinh khỉnh, gã đàn ông nhạt giọng:

- Cô nói nghe hay đấy. Nhưng thế này, tự tôi mang quần áo đến bỏ giặt, rồi cũng chính tôi đến lấy về, không qua tay kẻ thứ ba, vậy mà chiếc ví tôi bỏ quên trong ấy giờ lại biến mất, theo cô tôi phải nói sao moi được cô cho là có lịch sự lẫn có lý đây ?

Bực mình trước thái độ của gã đàn ông, Trung Thiên đành giọng đáp trả:

- Anh nói sao cũng được, nhưng nếu anh cho rằng vú Hà tham lam thì đây là điều không thể chấp nhận.

- Kể cả việc tôi mang chuyện này đến chính quyền nhờ họ xử lý ?

Gã đàn ông ngật ngang lời Trung Thiên. Trung Thiên thoáng khựng lại, nhưng khi bắt gặp nụ cười phách lối của gã đàn ông, cô nóng mũi đáp ngay:

- Anh thích đưa chúng tôi đến đâu, chúng tôi cũng sẽ không ngại. Nói không lấy, anh không tin thì tôi cũng có quyền hoài nghi rằng việc anh bỏ quên ví tiền trong áo là không có thật. Có thể anh bỏ quên ở đâu đó rồi tới đây ăn vạ chúng tôi thì sao ?

- Sẽ chẳng bao giờ có chuyện đó – Gã đàn ông kêu lên như dấm phải gai – Cô ... cô giỏi lắm.

Trung Thiên lạnh lùng với một chút thách thức :

- Tôi học hỏi ở ông đấy thôi. Vô quýt dày có móng tay nhọn. Đây còn là phương cách tự vệ trước những kẻ hay bắt nạt, hiếp đáp người khác.

- Cô thật là lắm lời – Gã đàn ông đã không còn giữ được sự bình tĩnh, anh ta xua mạnh tay với tất cả sự bực tức, nóng nảy – Một người như cô tôi không đòi co làm gì uống công, tôi chỉ muốn hỏi bà đây, có chịu giao trả chiếc ví lại cho tôi không thôi.

Vú Hà kêu lên:

- Cậu à, sao cậu cứ cố chấp mãi vậy ? Tôi đã bảo là không kia mà.

- Nghĩa là bà quyết không nhận? – Gã đàn ông hỏi gặng.

Vú Hà phác một cử chỉ tỏ vẻ ngán ngẩm:

- Tôi không có... thì việc gì tôi phải nhận... cậu nên nghĩ lại đi.

- Thôi được – Gã đàn ông phẩy tay mai mỉa – Các người đều như nhau cả, mục đích cũng chỉ nhằm che giấu việc làm không mấy tốt đẹp của mình. Xem như tôi đã không may vậy.

Rồi không thèm nhìn đến cả hai, dù chỉ là cái liếc mắt, gã đàn ông quay ngoắt người bỏ đi, vẻ mặt không giấu được vẻ khinh miệt.

- Này... này... anh kia – Trung Thiên tức tối gọi với theo, nhưng gã đàn ông đã lên xe, nhả ga vọt thẳng. Chẳng làm gì được gã ta, Trung Thiên trút giận vào chiếc ghế dưới chân, cô cúi kinh đá văng chiếc ghế vào tường rồi lầu bầu:

- Trông đáng vẻ cũng sáng sủa, không đến nỗi tệ vậy mà nhỏ mọn phát khiếp, lại lắm mồm hơn cả mụ thổ công đầu xóm.

- Do mình thiếu sót đã không kiểm tra từ đầu, con chó trách cậu ta – Vú Hà chắc lưỡi – nếu là vú, vú cũng phản ứng thế. Năm ngàn “USA” chứ ít ỏi gì. Minh thật thà, mình biết, không thể buộc người khác

phải nghĩ theo mình. Chuyện trước mắt là làm sao đừng để đến tai khách hàng, nếu không sẽ chẳng ai tin tưởng mà đến giao hàng cho chúng ta.

Lời nói của vú Hà không làm vui đi cơn bức tức trong lòng Trung Thiên chút nào, cô cúi kinh gạt phăng:

- Không giao thì không giao, ai mà thêm làm mãi cái nghề tiền thì ít mà lại mắng mỏ thì nhiều như vậy.

Vú khỏi cực nhọc và con sẽ đỡ xót xa.

Thờ dài, vú Hà trầm giọng :

- Con thương vú, không muốn vú buồn mới nói thế, nhưng để mất công việc này tiếc lắm Trung Thiên ạ.

Tuy chẳng giàu có gì, nhưng ít ra nó cũng đã giúp chúng ta phần nào trong việc giải quyết những khó khăn của đời sống.

Trung Thiên phác tay nói sau một thoáng ngẫm nghĩ :

- Con sẽ tìm cho vú việc làm khác nhẹ nhàng hơn.

Vú Hà lắc đầu:

- Vú mà làm được việc gì ngoài việc nấu nướng giặt giũ. Vả lại vú già rồi, ai thêm mướn vú.

- Vú sẽ không thất nghiệp đâu. Con đoán chắc với vú đây – Trung Thiên nhăn mặt nói – Con sẽ tìm đến các hợp tác xã đan tre lát xin nhận hàng gia công một số mặt hàng đơn giản, làm bao nhiêu, hưởng bấy nhiêu, không ai có quyền mắng mỏ chúng ta hết.

- Có thật không đấy ? Hay con nói thế để an ủi vú ? – Vú Hà ngờ vực.

- Đến con mà vú cũng không tin nữa à ? – Trung Thiên nhún mày phật ý.

- Không phải vậy – Có lẽ sợ Trung Thiên dối nên vú Hà vội xua tay phân trần – Là vú chỉ không tin vào bản thân vú thôi. Con thấy đó, công việc giặt thuê có mấy ai thêm làm đâu, thế mà đến lượt vú, vú cũng làm không xong.

- Sao vú cứ tự trách mình mãi vậy ? – Trung Thiên cự lại ngay – Thua kèo này ta có thể bày kèo khác. Cứ giao con giải quyết vấn đề này, rồi mọi thứ sẽ ổn thôi.

- Thôi được – Vú Hà chép miệng đáp sau một thoáng đắn đo - Con tính toán sao vú Hàay vậy, nhưng vú vẫn còn có điều không an tâm, Trung Thiên ạ.

- Lại điều gì nữa chứ? – Trung Thiên kêu lên.

Vú Hà hấp háy đôi mắt :

- Vú e cậu ta không bỏ qua chuyện chiếc ví... làm lớn chuyện nữa, thật lòng vú rất không muốn có bất cứ rắc rối gì xảy ra cho chúng ta, kể từ sau lần ấy đến nay.

Về lo âu của vú Hà khiến Trung Thiên càng thêm căm kỉnh và ảm ức, đồng thời cô cũng tự trách bản thân mình “quá dữ”, đã không đủ sức lực lo cho mình để vú Hà phải thiệt thòi. Nhưng cuộc sống sao lắm khó khăn, phiền phức thế. Chỉ là giặt quần áo thuê với mức thu nhập ba cọc ba đồng thôi mà, sao cũng chẳng được yên thân. Gã đàn ông kia cũng thật quá đáng, số tiền ấy, nếu trước kia, đối với cô có là bao, chỉ cần cô “sọc bóp, móc ví” là đã đủ số đen dồi dồi cho hần ta ngay, còn buộc hần ta phải nói lời xin lỗi vú Hà. Tiếc rằng đối với hiện thực, chuyện ấy chỉ có trong tưởng tượng và trong sự nuối tiếc quá khứ... Giờ thì Trung Thiên đã hiểu được chân giá trị của đồng tiền. Nhờ nó con người có thể được tôn vinh như một nhân vật thánh thiện nhất, nhưng cũng vì nó con người có thể bị chà đạp, bị hạ thấp phẩm giá đến mức vô chừng. Giống như tình cảnh của cô và vú Hà bây giờ. Đúng là nghèo tiền thì mọi thứ sẽ trở nên rất tệ. Lại thêm nhà sập bìm bìm được dịp trèo cao tai bay họa gởi, không ra đường, trốn tránh mọi thứ cũng chưa hẳn là cách tốt nhất để tránh được phiền toái.

- Gã đàn ông chết tiệt – Trung Thiên đứng dậy, đi ra đi vào, miệng lầm bầm – Gã ta mà còn để con gặp lại con sẽ cho gã ta biết thế nào là hậu quả của tội vu khống người khác, con sẽ dạy gã ta một bài học về cách cư xử với người lớn tuổi sao cho phải phép.

Thừa biết hàm ý câu nói của Trung Thiên, vú Hà hốt hoảng:

- Nay, con không được làm chuyện hồ đồ nha. Thêm chuyện chi bằng bớt chuyện. Con gây sự... không khéo cậu ấy càng hiểu lầm chúng ta hơn, cho rằng chúng ta vừa ăn cướp vừa đánh trống. Chỉ cần cậu ấy chịu để yên cho chúng ta kiếm tiền, đừng khó dễ chúng ta nữa là được rồi.

- Mình càng nhìn người ta sẽ càng lấn tới. Nói như vú Hà thì hần ta chẳng được nước – Trung Thiên sa sầm mặt xuống nói lầy – Vú muốn vậy thì nhỏ nhẹ, sau này hần ta có tới quây quọ, đừng gọi con đây.

Môi hơi trễ ra, Trung Thiên cau có trở vào trong, một lần nữa Trung Thiên trút sự bức tức của mình vào mớ quần áo vô tội và nằm ở góc nhà. Lấy sức, cô co chân, hất mạnh.

Một vật gì đó đã theo đà tung chân của Trung Thiên bay thẳng vào trán khiến Trung Thiên như thấy sao giữa ban ngày. Chùng trán tỉnh lại được, mắt ngó xuống ...

- Trời đất ! – Trung Thiên thảng thốt – Là chiếc ví da ư ?

Không những Trung Thiên mà cả vú Hà cũng đờ người ra vì quá bất ngờ. Vừa bất ngờ, vừa vui mừng, vú Hà kêu lên :

- Ôi, vậy mà vú đã nhất định không tin lời cậu ta nói. Trung Thiên ạ , con xem trong ấy có địa chỉ của cậu ta không?

Thật lòng khi nhận ra chiếc ví của gã đàn ông, Trung Thiên cũng vui mừng không kém, nhưng sức nhớ tới thái độ khinh khỉnh coi trời bằng vung của hắn ta, Trung Thiên tắt nhanh nụ cười, mặt xụ xuống.

- Vú đừng nói là con sẽ phải mang chiếc ví này đến trả cho chủ nhân của nó nhé.

Vú Hà ngạc nhiên trước câu nói của Trung Thiên:

- Không trả cậu ta... chẳng lẽ mình giữ lại.

- Con không biết, nhưng con sẽ không làm việc ấy đâu – Trung Thiên phát mạnh tay, tỏ ý dứt khoát – Phải cho anh ta thấy chúng ta không phải là những người dễ bị bắt nạt, vú có hiểu không?

Vú Hà ngó Trung Thiên:

- Vú Hảiêu, nhưng biết sao được khi trong chuyện này, rõ ràng chúng ta đã có lỗi.

- Con mặc xác lỗi ở con hay anh ta – Trung Thiên lắc đầu, bĩu môi – Cứ mỗi khi nhớ tới cử chỉ khinh miệt của anh ta là con đã nghe sôi gan rồi, nói chi đến việc tìm anh ta nhận lỗi.

Vú Hà dịu giọng:

- Vú đâu bảo con phải xin lỗi. Chỉ cần con mang ví tiền đến giao cậu ấy và trình bày rõ sự việc là được rồi.

Trung Thiên kêu lên:

- Vú biết làm thế càng khiến anh ta lên mặt hơn không?

- Cậu ấy có gì để lên mặt chứ? – Vú Hà ngạc nhiên.

Trung Thiên nhếch mày :

- Anh ta cho rằng mình đã sợ Oai anh ta và nếu anh ta không hăm he, đe nẹt chừng ấy chưa chắc mình đã chịu giao trả.

Vú Hà thần nhiên :

- Cậu ta hiểu thế nào đó là việc của cậu ta, chẳng phải vú đã nói với con như vậy sao ? Quan trọng là điều hiểu lầm giữa cậu ấy và chúng ta được giải quyết, vú sẽ không còn ray rứt nữa.

Trung Thiên thở ra ngán ngẫm:

- Vú luôn vậy, thiệt thòi là tất nhiên.

Vú lắc đầu :

- Miễn người khác vui vẻ, vú không ngại thiệt thòi đâu.

- Nói sao cũng không lại vú, thôi thì tùy vú, nhưng riêng con, con sẽ chẳng dại gì dẫn xác đến cho anh ta có cơ hội lên mặt lần nữa – Trung Thiên bực dọc.

Vú Hà nghiêm mặt, giọng vú dịu dàng nhưng vẫn tỏ vẻ cương quyết :

- Con không đi thì vú sẽ đi vậy.

- Vú ơi là vú – Trung Thiên chỉ còn biết kêu trời – Xưa nay vú đã từng ra ngoài bao giờ đâu.

- Thì bây giờ vú đi cũng chả sao. Vú có thể gọi xích lô hoặc đi xe ôm kia mà – Vú Hà đáp gọn.

Một lần nữa Trung Thiên phải nhượng bộ ... Nhưng cô không quên cho vú Hà thấy vẻ miệt cưỡng của mình qua thái độ vùng vằng.

- Con sợ vú luôn rồi đó. Được rồi, con hứa với vú con sẽ đi tìm anh ta nhưng không phải hôm nay.

- Thế con định chừng nào ? – Vú Hà kêu lên – Càng chậm trễ chúng ta càng gặp rắc rối. Con đừng quên cậu ấy đã nói sẽ nhờ công an can thiệp đấy.

Trung Thiên mím môi, bừa ngang :

- Con đã nói với vú rồi, con không sợ.

- Con không sợ, nhưng vú sợ – Vú Hà hạ giọng nài nỉ – Trung Thiên nghe vú một lần có được không.

Vậy nhé, chiều nay, trên đường đến trường, con ghé nhà cậu ấy một lát. Dăm ba phút thôi, có nhiều nhõm gì đâu.

Trung Thiên ngần ngừ một lát rồi đành gật đầu. Và bữa cơm trưa hôm ấy dù vú Hà đã làm món ba khía dầm chanh với vài cọng rau thơm ngon tuyệt, Trung Thiên vẫn không sao nuốt nổi, khi nghĩ tới việc lát nữa đây phải đối mặt với gã đàn ông đáng ghét ấy.

Hứa với vú Hà thế, nhưng Trung Thiên cũng chờ mãi đến giờ tan học ở trường về, cô mới ghé nhà gã Đăng Khoa, theo địa chỉ ghi trong tấm card, mà Trung Thiên đã lấy được từ trong chiếc ví da xui xẻo ấy. Việc tìm kiếm một địa chỉ ngay trong thành phố này, đối với Trung Thiên thật chẳng chút khó khăn. Chỉ vòng vèo vài con đường, Trung Thiên đã tìm được ngôi nhà mà Trung Thiên cần tìm. Đây là một ngôi biệt thự cổ nằm trên con đường lớn của thành phố.

Có điều, nhà thì tìm được, nhưng chủ nhân của nó thật khó tìm, lần thứ nhất, chiếc ổ khóa to tướng nằm lơ lửng ngoài đã báo cho Trung Thiên biết rằng chủ nó đi vắng, lần thứ hai cũng thế, mãi đến lần thứ ba... Tiếp Trung Thiên là một người đàn bà cực kỳ sang trọng. Gọi là “cực kỳ” vì những thứ trên người bà ta, từ quần áo cho đến trang sức, phụ trang, qua sự đánh giá của Trung Thiên đều là những thứ đắt tiền mà chỉ “giàu” thôi, chưa hẳn đã dám bỏ tiền ra để mua những thứ ấy về.

Đáng nói hơn ở đây là sự khập khiễng, chệch choạc vô cùng rõ rệt giữa bà ta và Trung Thiên, người thì sang, vừa đẹp, người là quá “khiêm tốn”, “khiêm tốn” đến rất u là tội nghiệp.

Người đàn bà nhìn Trung Thiên bằng ánh mắt xét nét đầy khó chịu khá lâu rồi mới lên tiếng:

- Cô tìm ai ?

- A ... có phải là nhà của anh Đăng Khoa không ạ ?

- Phải - Người đàn bà cộc lốc.

- Thưa... Anh Đăng Khoa có ở nhà không ? – Trung Thiên ngập ngừng.

Giọng người đàn bà lạnh tanh:

- Tôi muốn biết cô tìm ai, cô vẫn còn chưa trả lời tôi.

- Dạ ... con tìm anh Đăng Khoa.

- Cô tên gì ?

- Dạ ... Trung Thiên.

- Hừ tên nghe chẳng giống ai hết – Người đàn bà hơi trễ môi dưới ra – Thế cô tìm Đăng Khoa để làm gì ?

Tuy đã không còn là cô tiểu thư hét ra lửa ... nhỏ nữa, song Trung Thiên vẫn khó mà chịu đựng được cách hỏi vừa xem thường vừa như soi mói của một người nào đó dành cho mình. Bực dọc cô đáp cụt ngắn.

- Có chút việc riêng.

- Việc riêng chung gì chứ ? - Người đàn bà nghiêng đầu nghiêm khắc - nó đi vắng rồi, tôi là mẹ nó, cô có chuyện gì nói với tôi cũng được.

Trung Thiên bướng:

- Không cần đâu, khi khác con sẽ đến.

“Nếu người đàn bà này thật sự là mẹ của gã Đăng Khoa kia thì đúng là mẹ nào con nấy” - Bỗng dưng Trung Thiên lăm bằm một mình, rồi quay đầu chiếc xe đạp trở ra.

- Này khoan đã - Người đàn bà giơ tay ngăn lại khi thấy Trung Thiên dợm bước.

Trung Thiên gượng gạo dừng xe lại:

- Bác gọi con à ?

- Ủ - người đàn bà hắng giọng quyền uy - Tôi đã cho phép cô đi đâu nào, sao cô lại thế ?

- Nhưng con tìm Đăng Khoa, Đăng Khoa không có nhà thì con phải về - Trung Thiên ảm ức.

- Hiểu rồi , hiểu rồi - người đàn bà khoát tay như bảo đừng nói nữa - cô vào nhà đi, tôi có một vài điều muốn hỏi cô.

Nghe giọng nói không hứa hẹn điều gì tốt lành của người đàn bà, Trung Thiên có đôi chút ngần ngại, nữa muốn bỏ đi, nữa muốn ở lại, sau cùng cô liềm môi hạ giọng:

- Chuyện gì bà cứ nói, con đứng đây được rồi ạ.

- Vậy thì tùy cô, tôi không ép - người đàn bà lạnh nhạt - Tôi chỉ muốn cô nói rõ cho tôi biết mối quan hệ giữa cô và con trai tôi thôi.

- Bác nói sao con không hiểu - Trung Thiên ngỡ ngàng kêu lên - Giữa con và Đăng Khoa có mối quan hệ gì chứ ?

- Mối quan hệ gì thì cô rõ hơn tôi mà - Người đàn bà sa sầm mặt.

Trung Thiên nhú tí mày:

- Con thật không hiểu bác muốn nói gì cả.

- Cô không hiểu hay là không muốn hiểu ? - Người đàn bà cười nhạt - Bọn con gái các cô ai mà chẳng biết. Hiểu và không hiểu tùy nơi, tùy lúc, tùy đối tượng giao tiếp - Và rồi bà ta nói một hơi - Thật ra tôi

chỉ hỏi thế để đo lường mức trung thực của cô chừng nào thôi, không đợi cô nói tôi cũng đã rõ. Cô chính là người đã xúi giục con trai tôi bỏ nhà, bỏ cả người thân đến đây cùng cô chung sống. Cô tưởng thế là cô đã nắm được con trai tôi à ? Xem chừng cô nhầm rồi đấy. Cô cứ chờ đi, trước sau gì cô cũng sẽ phải khóc hận vì nó, sẽ phải điều đứng khổ sở vì tính đa mang của nó. Nó yêu tất cả các cô gái đến với nó chết mê, chết mệt, nhưng nó cũng là người mau chán. Trong mắt nó, các cô chỉ là món hàng để mua vui. Không ngoan thì cô hãy tự nguyện rút lui sớm, đừng để mọi thứ trở nên quá muộn.

Giờ thì Trung Thiên đã biết ra mình đang bị người đàn bà nhầm lẫn cô với một cô gái nào đó ... của gã Đăng Khoa, nên khi bà ta vừa dừng lời, Trung Thiên liền nói ngay:

- Bác à, bác cho con nói vài câu có được không ? Con nghĩ trong việc này, bác đã ...

- Cô thật là vô phép, tôi vẫn còn chưa nói hết đâu đã đến lượt cô. - Người đàn bà hất mặt nạt dũa.

Trung Thiên nhăn nhu như khi phải ót:

- Nhưng bác phải xem lại lời nói của mình, bác đã đánh giá không đúng về con rồi ...

- Đúng hay không chả sao - Một lần nữa người đàn bà ngắt lời Trung Thiên bằng tiếng cười khẩy và cái nhếch môi tỏ vẻ khinh bỉ - chỉ cần cô đồng ý, tôi hứa sẽ không để cô thiệt thòi đâu.

- Đồng ý gì cơ ? - Trung Thiên khó khăn mở miệng.

- Đồng ý buông tha con trai tôi, đừng bám theo nó nữa - Giọng thản nhiên đến trơ trẽn, người đàn bà chép miệng - Cô cần tiền phải không ? Được, tôi hứa sẽ tặng cô một số tiền xem như là đền bù vậy, đổi lại, cô không được để con trai tôi gặp lại cô nữa, dầu chỉ là sự tình cờ.

Hai tay Trung Thiên giữ chặt “ghì đông” xe, sự hiểu lầm của người đàn bà càng lúc càng trầm trọng, nhưng hề Trung Thiên vừa dợm mở lời biện minh thì bà ta gạt lấy, gạt để. Có lẽ họ là hai mẹ con thật - Trung Thiên tự nhủ lỗi mắng mỗ chỉ chiết phủ đầu của cả hai hết nhau, đúng nó là vợ phải con trai bà ta sẽ điều đứng mà cả bà ta cũng thế, xui xẻo làm đầu con của bà ta có mà khô nước mắt ... Nhưng cũng nhờ vậy mà Trung Thiên biết thêm về “đời tư” của gã đàn ông tên Đăng Khoa ấy, dù sự hiểu biết chẳng lợi lộc gì và cũng chẳng hề liên quan đến Trung Thiên.

- Này cô gái, cô nói đi chứ ? - người đàn bà cao giọng - Tôi phải bỏ ra bao nhiêu tiền mới có thể mua được sự tự do của con trai tôi ?

Cuối cùng rồi thì Trung Thiên cũng có cơ hội để lên tiếng, cô liếm môi:

- Bác à, có lẽ bác đã có chút hiểu lầm về con. Thật ra, con và con trai bác không hề có mối quan hệ chi hết, và hôm nay cháu đến đây là lần đầu tiên.

- Lần đầu hay bao nhiêu làm sao biết được - Người đàn bà cười nửa miệng - Cô nào khi gặp tôi cũng đều bảo thế, đều bảo là lần đầu - Môi nhếch lên đầy sự dè bĩu, người đàn bà nói - Lần đầu gặp tôi thì có. Lại còn bảo đến vì công việc, con tôi nó chẳng tham công tiếc việc đến nỗi phải chuyển văn phòng công ty về đây đâu. Nhưng mà này, so với các cô gái khác, cô trông có vẻ đàng hoàng hơn, xin lỗi nhé, cô chỉ vừa mới tập tành vào nghề thôi, đúng không ?

Trung Thiên hơi ngần người ra trước câu hỏi chẳng khác nào lời nhận định của người đàn bà trước mặt.

Việc cô “mới vào nghề” ngoài vú Hà và cô ra còn có người thứ ba biết nữa à ? Rõ ràng cô và vú Hà đã thống nhất là ... tuyệt đối giấu nhem chuyện mà đối với cả hai không chút tốt đẹp này kia mà ? Bà ta là bạn của ba cô, gia đình cô trước đây hay bà ta chỉ là một trong những khách hàng của cô bất ngờ hội ngộ ? Lạy trời, cho cả hai đều không phải. Chẳng vinh dự gì khi thiên hạ hay được, cô tiểu thư của nhà doanh nghiệp Thái Trung Hòa lưng danh giàu có một thời, nay lại phải bán báo, giặt thuê ... để kiếm tiền sinh sống. Lại càng không hay khi bà ta là khách hàng của cô. Đạo này, chẳng hiểu vì có gì người làm nghề bán báo càng lúc càng đông. Họ giành giật với nhau từng khách hàng. Xích mích hôm nay chắc hẳn sẽ làm Trung Thiên mất thêm một vị khách đồng nghĩa khoản thu nhập giảm đi một chút. Điều này khiến Trung Thiên rất lo ... Cô và vú Hà đã sống dè xèn lắm rồi, nếu phải dè xèn hơn nữa thì cả hai có lẽ thảm lắm ...

- Bác này - Quên cả những câu mắng mỗ của người đàn bà, Trung Thiên thấp giọng hỏi - Con lấy làm lạ, việc con mới đi làm, sao bác lại biết ạ ?

Người đàn bà bật cười lớn, vẻ hả hê không giấu được:

- Có gì khó đâu, đây là kinh nghiệm của một người mẹ khi lỡ sinh ra một thằng con bất trị. Dầu sao tôi cũng có lời khen cô. Cô chân thật hơn tôi tưởng. Các cô gái trước, khi gặp tôi, nghe tôi hỏi tới nghề nghiệp, cứ chối đây đấy, nào còn đi học, nào là sinh viên đại học, nào gia đình nề nếp, gia thế nho phong ... đều là những lớp vỏ bọc trơ trẽn và mỏng manh đến nỗi người đối diện nhắm mắt lại cũng nhận ra được cả một sự dối trá lọc lừa. Cô thật thà thế thì tôi cũng chẳng cần quanh co làm gì. Đối với bọn họ chính tôi chủ động ra giá, riêng cô tôi sẽ dành cho cô quyền ấy. Bằng danh dự của một người mẹ yêu con, tôi xin hứa sẽ đáp ứng đầy đủ nguyện vọng của cô, thậm chí tôi có thể cho cô nhiều hơn con số ấy. Ngoài

việc cắt đứt mối quan hệ cùng con trai tôi, tôi xin khuyên cô một điều, nên tìm một việc làm nào khác trong sạch và có tư cách hơn.

- Hình như bác có điều gì hiểu nhầm con hay nghề nghiệp của con thì phải - Trung Thiên cau mày - Dù công việc bỏ báo không kiếm được nhiều tiền, nhưng thiết nghĩ đây là một nghề lương thiện và rất trong sạch. Công việc ấy không hề làm cho con mất đi tư cách hoặc lòng tự trọng, bác không thích cũng xin bác nhẹ lời cho.

- Cái gì ? - Người đàn bà không khỏi sùng sốt khi nghe Trung Thiên nói - Cô bảo cô làm nghề bán báo à ?

- Vâng - Trung Thiên gật ngay.

- Nay, cô không gạt tôi chứ ? - Người đàn bà hỏi gặng.

Trung Thiên liêm môi:

- Nghề bán báo, bỏ báo thôi mà, ai làm cũng được, cần gì phải gạt bác chứ ?

Người đàn bà nhú tí mày ngó Trung Thiên hồi lâu như muốn đo lường thực hư và rồi bà ta gật gù:

- Ra thế ... giờ thì tôi đã hiểu.

- Bác hiểu gì chứ ? - Trung Thiên tỏ vẻ nôn nóng, khi thấy người đàn bà bỏ lửng câu nói.

Người đàn bà so vai:

- Hiểu vì sao cô lại có mặt nơi đây và vì sao cô có mối quan hệ mật thiết với con trai tôi. Tôi tưởng cô khá hơn, nào ngờ cô với họ đều một giuộc cả, đều vì đồng tiền mà đến với nó. Khác chẳng bọn họ chỉ vì muốn ăn sang mặc đẹp, còn cô - Bĩu môi đầy khinh bỉ, người đàn bà nói tiếp - Cô sẵn sàng bán rẻ danh dự bản thân để đổi đời ... - Người đàn bà khoa nhẹ tay, hừ nhỏ - Thứ này xem ra khó trị lắm đấy.

Đến nước này thì Trung Thiên không thể nhịn được nữa, mặt đỏ rần, cô ngẩng phắt lên, giọng nghẹn lại vì tức:

- Bác thôi đi, đã đủ lắm rồi. Bác đúng là một người cổ chấp. Con đến đây hoàn toàn vì công việc, không mục đích nào khác, còn chuyện các cô gái nào đó cùng số tiền bác đã đề nghị bỏ ra ... những thứ ấy không liên quan gì đến con, con không phải hạ người như bác nghĩ đâu.

Dứt câu, không cần chờ xem phản ứng của người đàn bà ra sao cũng chẳng chào, chẳng hỏi Trung Thiên quay ngoắt người, phóng vèo lên chiếc xe đạp “cà tàng” đạp nhanh về phía cổng, miệng không ngớt làm bầm : đúng là ma xui quỷ ám sao đâu, con trai thì cho cô là người tham lam, bà mẹ lại xem cô là gái làm tiền ... Hơ điều xấu xa tệ hại ấy mà họ cũng nghĩ ra được, thật là quá sức tưởng tượng của cô.

Mãi lằm bằm lằm bằm một mình ... Trung Thiên không hay cô đang vượt qua một ngã tư giao lộ và chiếc đèn đỏ giao thông treo lơ lửng trên không đã bật sáng. Vừa khi ấy, từ phía góc đường một chiếc ôtô phân khối lớn lao tới với vận tốc khá nhanh. Tiếng xe thắng gấp. Tiếng người gọi to ... chừng Trung Thiên phát hiện ra nguy cơ đang đến với cô thì đã muộn, cả người Trung Thiên chẳng khác gì một bị cát văng bắn về phía bờ rào tường của một ngôi biệt thự mới xây. Chiếc túi xách, bên trong ngoài những thứ linh tinh của con gái, sách vở bút mực, còn có cả chiếc ví của Đặng Khoa vương vào cang xe bật nắp vương tung tóe.

Cũng may, nơi Trung Thiên rơi xuống là đồng lá khô được ai đó gom lại có lẽ chờ đốt, nên Trung Thiên không nghe đau lắm. Tuy vậy, cũng khiến Trung Thiên một phen mất vía, đã thế, Trung Thiên chưa kịp hoàn hồn thì cả người Trung Thiên bị túm chặt và một giọng đàn ông vang lên.

- Nay chiếc ví sao lại ở đây.

Nghe nhắc đến chiếc ví, Trung Thiên nhớ ngay đến số tiền không nhỏ đang có trong ví, cô liền ngẩng phắt lên.

- Ôi chao ! - Trung Thiên không nén được tiếng xuýt xoa khi lần thứ hai ... trong ngày hàng trăm vì sao nhảy múa trước mắt cô.

Ra trong lúc vội vã ngược lên, trán của Trung Thiên vẫn cái trán vô tội vạ ấy, đã đánh cốp vào cằm gã đàn ông. Phản xạ đầu tiên của Trung Thiên là đưa nhanh tay lên trán, sờ nhẹ thêm một khối tròn to, vừa đủ để gọi là “bị” bước đầu đã nằm yên trên ấy.

Đau đến mức xệch cả miệng, môi, song Trung Thiên vẫn không quên chiếc ví tiền cô kêu lên:

- Trả lại ví cho tôi mau.

- Sao tôi lại phải trả cho cô chứ ? - Gã đàn ông cũng không vừa, hấn ta cao giọng - nó là của tôi kia mà.

- Của ông ? - dầu rất kinh ngạc lẫn ngỡ ngàng trước câu trả lời của gã đàn ông, nhưng rút kinh nghiệm lần va chạm vừa rồi, Trung Thiên hơi nhích người sang bên trước khi ngẩng đầu và rồi cô không khỏi sùng người khi nhận ra Đặng Khoa, cô buột miệng - Là anh ư ?

Đã biết là Trung Thiên ngay từ khi cô vừa té ngã, nên Đặng Khoa thân nhiên đáp:

- Tôi thì đã sao nào ?

Chỉ tay vào chiếc ví, anh nhếch môi, ngao nghể nói tiếp:

- Cô không còn gì để nói nữa chứ ?

Trung Thiên đã trấn tĩnh lại được, bực dọc trước cặp mắt soi mói của Đăng Khoa, Trung Thiên đáp cụt ngắn:

- Của anh, trả lại anh, việc gì phải nói tới nói lui.

Đăng Khoa khựng lại, anh cười nhạt:

- Cô tưởng chuyện đơn giản vậy sao ?

Trung Thiên cắn môi:

- Không đơn giản ... chả lẽ lại còn điều phức tạp à ?

Đăng Khoa cười khẩy:

- Của mình bị người khác lấy mất, giờ tìm lại được, biết cả thủ phạm là ai, theo cô chuyện ấy có phức tạp không ?

Trung Thiên nhăn mặt:

- Anh nói vậy là ý gì ?

- Ý gì thì cô thừa thông minh để hiểu mà - Đăng Khoa nhún vai, và anh buông giọng giễu cợt - Hay là cô đã sợ nên phải vờ vĩnh như không hiểu ?

Phủi tay đầy đất, Trung Thiên hất mặt lên:

- Việc gì tôi phải sợ ?

Đăng Khoa khinh khỉnh:

- Sợ tôi giao cô cho công an. Trước thì tôi không có tang chứng, vật chứng, giờ đủ cả, cô có muốn chối cũng không được.

- Nè - nghe Đăng Khoa nói thế Trung Thiên ngó người ra mắt mấy giây, sau đó cô la lớn - anh nói bậy bạ gì thế ? Cái gì mà tang chứng vật chứng rồi còn chối cãi. Hừ, đúng là làm ơn mắc oán mà.

- Cô bảo sao ? Cô bảo cô làm ơn ư ? - Đăng Khoa mỉa mai - Đừng nói với tôi là cô đã làm ơn cất giữ ví tiền hộ tôi bấy lâu nhé.

- Nhưng đó là sự thật thôi không thể nói khác được - Trung Thiên tự ái - Chẳng những cất giữ mà hôm nay tôi còn mang đến nhà anh để trả lại của nợ ấy đây.

- Cô tử tế vậy ư ? - Đăng Khoa cười mũi - Thế nếu tôi không tông xe vào cô thì sự tử tế ấy có được biểu hiện không nhỉ ?

Bị phủi ƠN một cách phũ phàng, Trung Thiên nổi sùng bực ngang:

- Anh hiểu sao cũng được lẽ ra tôi đã không làm chuyện dư hơi này đâu. Là do vú Hà cứ nài nỉ mãi. Nếu thật sự chúng tôi xấu xa, thì chiếc ví của anh đã bị rỗng ruột từ khuya rồi. Thậm chí anh sẽ không có cơ hội thấy lại nó. Hừm ! Hết mẹ anh giờ tới anh, sao các người hồ đồ, chẳng biết phân biệt phải trái gì cả vậy.

- Mẹ tôi ... ? - Đăng Khoa sùng sốt - Cô đã gặp bà rồi à ?

- Ừm - Trung Thiên gạt mạnh.

- Cô gặp mẹ tôi lúc nào ở đâu ? Bà ấy đã nói gì với cô ? - Đăng Khoa hỏi dồn.

Đã định trả lời câu hỏi của Đăng Khoa, nhưng rồi Trung Thiên lại nghĩ, dù có biện giải đến khô môi, rất miệng thì Trung Thiên không sao xóa tan được nỗi hoài nghi trong lòng Đăng Khoa, anh ta vẫn không thể xem cô là vô tội được. Nhủ thế, nên Trung Thiên ngó Đăng Khoa với vẻ chán nản cùng cực, rồi cộc lốc đáp trước khi lên xe bỏ đi.

- Muốn biết cứ về mà hỏi bà ấy. Tôi bận lắm, không rồi để dây dưa cùng anh đâu.

oOo

Cứ tưởng là qua loa, xoàng xĩnh, nào dè Trung Thiên đạp xe đi chưa được bao xa, chỗ gối bên chân phải của cô đã bắt đầu sưng tấy lên và mỗi lần Trung Thiên dấn pê đan là mỗi lần cô nghe đau buốt đến tận óc. Thấy Trung Thiên trở về đầu tóc xác xơ, quần áo bê bết đất có chỗ lấm tẩm cả máu, chiếc mũ kết lật ngược ra phía sau, trán sưng vều, vú Hà hét hồn.

- Lại đánh nhau rồi phải không ? Vú đã nói rồi, phải cố nhịn, sao con không nghe vú ?

Vừa nói, vú Hà vừa tê tái chạy vào nhà lấy bông, băng, thuốc sát trùng ... việc này đối với vú đã trở thành thói quen. Đã nhiều lần Trung Thiên về nhà trong tình trạng này, nhất là từ khi cô theo học khóa võ thuật gì gì đó. Khi vú Hà trở ra thì Trung Thiên đang mệt mỏi, ngồi phịch nơi thềm nhà, cô mệt đến nỗi không thể nói lời thanh minh cho mình. Chừng vú Hà rửa sạch, sát trùng vết thương, thoa thuốc chống viêm xong, vú Hà không quên pha cho Trung Thiên một ly sữa nhỏ cùng nửa ổ bánh mì lát, Trung Thiên mới mở miệng, sau cái lườm dài giận dữ ném về phía vú Hà.

- Vú cảm rằm như thế đã đủ chưa ? Tự vú mà ra cả, vú còn nói gì nữa chứ ?
 - Tự vú ? - Vú Hà ngăn người - vú không xúi con, vú cũng chẳng tham gia chuyện đánh nhau thì sao tự vú được.
 - Không vú thì ai vào đây - Trung Thiên day mạnh vào chỗ sưng to trên trán, cô hậm hực - cũng bởi vú bảo con đến đây ... nếu không thì đâu đã sinh ra có sự.
 - Nhưng mà là việc gì, con nói rõ cho vú nghe đi - Vú Hà kêu lên.
 - Con nghĩ rằng con không cần phải nói, vú cũng hiểu mà ... Trung Thiên dậm dẳng.
 - Vú không hiểu - Vú Hà cau mày - Thật tình vú không hiểu đó.
 - Vú muôn đời vẫn vậy - Trung Thiên trễ dài môi - Hễ gặp lúc không cần hiểu thì vú sẽ không hiểu, chừng vú đã muốn hiểu thì chẳng ai sánh bằng. Vú khôn bắt chết đi được.
 Vùng vắng thế, song cuối cùng Trung Thiên cũng đã ầm ức kể lại tất cả những gì xảy ra cho cô lúc chiều, chuyện cô gặp mẹ Đấng Khoa, chuyện cô bị bà ta mắng mỏ, chuyện bị tông xe, rồi chuyện gây gỗ.
 - Đây, vú nói đi - Trung Thiên lau bầu kết thúc câu chuyện - Con bị thê thảm vậy, có phải là do vú không ?

Ngó bộ dạng Trung Thiên, nghe cô than thở, vú Hà vừa xót xa, nhưng cũng vừa thấy buồn cười.

- Vú cười gì thế ? - Trung Thiên ngạc nhiên.

- À ! Không ... không có gì ... vú chỉ đang nghĩ tới cảnh con và cậu ta tông xe vào nhau thôi - Vú Hà xua tay.

Trung Thiên tròn mắt:

- Con suýt chết đến nơi mà vú còn cười được à ? Chẳng lẽ vú lại rất hài lòng khi chuyện xui xẻo ấy xảy ra cho con ...

-Ồ không, không phải thế - Vú Hà lắc đầu vội vã - Con hiểu lầm vú nữa rồi. Vú chợt dung buồn cười là do mọi thứ sao có thể ngẫu nhiên đến lạ lùng. Biết bao nhiêu người đi trên đường, sao cậu ta chẳng tông mà lại nhè vào con ? Ấy là còn chưa kể đến chuyện chiếc ví

Đang nói, vú Hà chợt ngập ngừng ngó Trung Thiên, Trung Thiên nhú mày:

- Chuyện chiếc ví làm sao, vú nói tiếp con nghe xem ?

- Con không thấy nó quá trớ trêu ư ? - Vú Hà chép miệng - Nếu hôm nay khi con mang ví tiền đến tìm Đấng Khoa giao trả, gặp được cậu ấy, có lẽ sự thể sẽ không đến nỗi nào, đằng này, phải chờ tới lúc con bị té ngã, cậu ấy mới phát hiện ra chiếc ví mà mình đã đánh mất. Tuy con “tình ngay” nhưng “lý” rõ ràng lại “gian”, còn cậu ấy ... cũng chưa hẳn cậu ấy đã hồ đồ, vì những gì cậu ấy nghĩ đều có chứng cứ xác thực cả.

- Vú ơi là vú - Vú Hà chưa kịp dứt lời, Trung Thiên đã nóng nảy la lên - Vú bị hấn ta mê hoặc rồi sao hở ? Hấn ta thế nào vú cũng đều cho là đúng, là phải. Được rồi, xem như con đã sai, đã không đúng, con không nên cự cãi với anh ta, vú hài lòng chưa ?

Vú Hà hơi hẫng vì phản ứng của Trung Thiên:

- Kia Trung Thiên, vú không có ý Về đâu. Vú chỉ muốn làm rõ vấn đề cho con thấy, để con không còn giận cậu ấy nữa ...

- Có ý hay không thì vú biết rõ hơn con mà – Quên cả chiếc chân đau, Trung Thiên hậm hực đứng phắt dậy – Cho vú Hàay, giận là hình thức trừng phạt nhẹ nhàng cho hấn ta lắm rồi đấy! Hấn ta đáng để con căm thù nữa là khác.

Trung Thiên mang nỗi hậm hực ấy cả vào trong giấc ngủ. “Hừ, hấn ta mà biết được vú Hà bênh vực hấn ta chăm chấp thế, chả hiểu hấn ta sẽ còn lên mặt đến dường nào nhỉ ? Nhưng... suy cho cùng... cũng bởi cô gặp vận xui, bỗng đâu gã ta xuất hiện khiến cô phải gặp hết chuyện bực mình này sang chuyện bực mình khác, rồi lại thêm Vú Hà có vẻ rất “quý” con người đáng ghét này. Do đâu, thì Trung Thiên chịu, không thể hiểu được, song Trung Thiên có linh cảm “mối quan hệ” giữa cô và hấn sẽ không dừng ở đây, kể cả những phiền toái mà hấn ta sẽ mang tới cho cô sau này.

Thật ra, Trung Thiên có thể lên tiếng “nhờ vả” Hoa Chi ... một bộ trang phục vừa sang trọng, vừa đắt tiền nhưng cô không thích làm chuyện xấu hổ ấy. Cô không muốn bị người khác thương hại. Đối với cô, tự thương hại mình là cô đã làm điều điều đúng, bức xúc rồi, để người khác thương hại... cô không cam tâm. “Thôi thì có chi dùng chi vậy”. Nhủ thế, nên Trung Thiên tạm yên lòng đến dự tiệc sinh nhật của Hoa Chi, một bữa tiệc mà Trung Thiên tin chắc chỉ toàn là khách “xịn” hàng “hiệu”, món ăn cực kỳ sang, trong chiếc áo pull trắng cùng chiếc quần jean xanh, mới nhất của Trung Thiên nhưng cũng đã bạc màu.

Ngoài ra, Trung Thiên còn quyết định đến dự tiệc sớm hơn giờ ghi trong thiệp. Theo Trung Thiên, đây là cách hay nhất, hạn chế sự dòm ngó của mọi người.

Bằng giọng chẳng mấy tự nhiên, Trung Thiên giải thích với Hoa Chi về việc làm không bình thường này của mình.

- Tối nay ta có chút việc... sẽ không ở chơi khuya với nhỏ được, nên ta đến sớm gọi là đền bù cho mi đấy.

Hoa Chi xua tay, cười dòn:

- Sao cũng được, miễn nhỏ chịu đến là ta vui lắm rồi. Còn chuyện về sớm hay muộn... tính sau đi. Trước mắt, hãy giúp ta giải quyết cho xong các lọ hoa này đã.

Dẫu chưa từng biết cắm hoa là gì, nhưng để không phải ngồi đây vờ vờ, quanh quẩn những điều không đâu, Trung Thiên liền gật ngay :

- Được, ta đồng ý giúp nhỏ, nhưng ta không hứa là sẽ có những lọ hoa đẹp đâu nhe.

- Càng tốt – Hoa Chi ngoẻo đầu – Điều ấy chứng tỏ ta với nhỏ không hề màu mè, hình thức. Ai có chê thì xin mời xắn tay vào. Còn ta thì cứ cắm đại, cắm đùa ...

Nói là thế nhưng khi có hoa có lọ như Hoa Chi nói, thì thật không dễ dàng cắm đại cắm đùa được. Chẳng vừa mắt, lại bỏ ... rồi lại thay hoa, rồi lại bỏ, phải mất trên dưới một giờ đồng hồ cùng không biết bao nhiêu là hoa, cả hai mới hoàn thành những công trình tuyệt tác của mình. Mười lọ hoa xinh xắn đã được đặt ngay ngắn trên bàn. Cũng vừa lúc bên ngoài đã có tiếng ồn ào của khách đến dự tiệc.

Trung Thiên ghé mắt nhìn qua khung cửa mở ngỏ, đủ thứ sắc màu rực rỡ của trang sức, của quần áo, của xe cộ, của cả những mái tóc, gương mặt chăm chút cẩn thận... tất cả đều thể hiện sự giàu có, tiền dư, của để ... bất giác Trung Thiên ngó lại mình, một sự chuệch choạch khó có thể chấp nhận được. Đứng là ngược mặt nhìn lên thấy mình không giống ai, im lặng cúi xuống, hơn hờ chẳng ai giống mình... Thế là, lợi dụng lúc Hoa Chi bận rộn với khách và khách, Trung Thiên nhẹ nhàng đặt gói quà “khiêm tốn” của cô xuống góc bàn, rồi lên ra ngõ sau, với ý định lấy xe ra về. Chơi với Hoa Chi từ thuở nhỏ nên Trung Thiên biết rất rõ từng ngõ ngách ngôi nhà, nói đúng hơn là ngôi biệt thự đồ sộ của cô bạn mình, không còn một xó xỉnh nào mà cô và Hoa Chi chưa mò tới.

Cũng may lúc này vì không muốn mọi người phát hiện ra Trung Thiên đã tới dự tiệc bằng chiếc xe đạp “cà tàng” nên Trung Thiên cẩn thận mang nó giấu vào khóm hoàng lan phía cổng sau, nếu không có lẽ Trung Thiên đành phải bỏ xe lại lợi bộ về nhà thôi. Cô chẳng thể nào có đủ can đảm trình làng với một bộ dạng mà bất cứ ai khi nhìn thấy đều nghĩ ngay đến sự túng quẫn và nghèo khó.

Cuối cùng rồi thì Trung Thiên cũng ra được đến cổng. Thế nhưng khi Trung Thiên vừa nhón người lên định kéo chốt cổng, một tiếng cười lạnh từ phía sau lưng khiến Trung Thiên giật bắn cả người. Theo phản xạ tự nhiên, Trung Thiên quay phắt người lại và Trung Thiên như bị choáng đi khi nhận ra chủ nhân của tiếng cười ấy chính là gã Đẳng Khoa chết tiệt.

Trong khi Trung Thiên còn đang ngó người ra vì ngỡ ngàng trước cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn và đầy bất ngờ này, thì Đẳng Khoa đã xắn tới, hơi thở anh phả vào má Trung Thiên, giọng anh sắc lại :

- Cô giỏi nhì. Nơi nào cô cũng có thể đến được. Xem chừng cô rất hợp với nghề này. Nhưng hôm nay cô đã chẳng gặp may, tôi nhất định không bỏ qua cho cô dễ dàng đâu.

- Anh... Anh định làm gì tôi chứ ? – Mặt Trung Thiên hơi tái đi.

- Chẳng làm gì cả – Đẳng Khoa hát hàm – Tôi sẽ đưa cô trở vào nhà, tôi muốn giới thiệu cô với mọi người.

- Giới thiệu tôi ư ? – Trung Thiên ngó Đẳng Khoa lờ mờ như cố hiểu sâu hơn lời anh vừa nói và rồi cô la lên – Ồ không được đâu. Tôi không thể vào trong ấy đâu Tôi có thể theo anh đến bất kỳ nơi nào, nhưng tôi xin anh, đừng buộc tôi phải vô đó.

Về mặt thất sắc của Trung Thiên khiến Đẳng Khoa không khỏi đắc chí, anh gằn lời:

- Sao ? Biết sợ rồi à ? Biết sợ sao còn dám đến đây ? Tự cô chuốc lấy thôi mà ! Có ai ép cô đâu ?

Trung Thiên nuốt nghẹn. Có lẽ hẳn ta nói đúng. Lẽ ra lúc chiều cô nên ở nhà, không đến đây thì cô đâu đã rơi vào tình huống oái oăm này. Hơn ai hết, cô đã biết bản thân mình khó lòng vượt qua mặc cảm riêng tư thì tại sao còn buộc mình phải mặt đối mặt với nó. Càng nghĩ, Trung Thiên càng giận mình đã không biết thân, biết phận... Nhưng, sao số cô đen đui thế, ngõ gặp đàn bà sẽ phải xui xẻo, còn cô, rõ ràng cô đã gặp một “nam nhi” đáng hoàng kia mà, dẫu bụng dạ hẳn ta có hẹp hòi đôi chút nhưng hẳn ta vẫn là một “đáng mày râu nhẵn nhụi”. Vậy mà xui cứ nổi tiếp xui. Đúng là oan gia thì đâu cũng tìm đến, đâu cũng không tránh khỏi. Song nói gì thì nói, hôm nay, trong tình cảnh này, cô đành phải nén lòng nhượng bộ hẳn ta một bước vậy Nhủ thế, nên Trung Thiên cắn môi thấp giọng :

- Từ đầu đến cuối, tôi chẳng làm gì gọi là “biết sợ” như anh vừa nói cả. Việc tôi không muốn vào trong ấy là vì tôi không thích để mọi người nhận ra sự hiện diện của tôi ở nơi này thôi.

- Cô tưởng cô nói thế là tôi tin à ? – Đăng Khoa khinh khỉnh – Cô cho tôi là trẻ con sao chứ ? Cô mau theo tôi vào trong ấy, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi, tôi không muốn mình làm kẻ bất lịch sự.

Trung Thiên thất vọng:

- Vậy là anh vẫn không chịu bỏ qua.

- Tất nhiên – Khoanh tay trước ngực, mặt hơi hất lên, Đăng Khoa nói – Dù cô có nói gì tôi vẫn không thay đổi ý định... và lại, nếu cô không làm chuyện xấu thì đây sẽ là cơ hội để cô chứng minh tư cách đạo đức của mình kia mà.

Nghe Đăng Khoa nói thế Trung Thiên bưng bưng tự ái, cô cười nhạt :

- Tư cách của tôi thế nào tự tôi biết lấy, cần gì phải chứng minh trước bất kỳ ai chứ ? Tôi chẳng dư hơi đâu.

- Ái chà - Mặt Đăng Khoa ánh lên vẻ châm chọc – Cô cũng nhiều trò đấy, nài nỉ không xong định giở giọng bướng bỉnh ra à ?

Sầm mi vì tức, Trung Thiên bừa ngang:

- Không phải tôi bướng bỉnh mà là do anh ép người thái quá. Nếu anh vẫn giữ thái độ ấy với tôi, tôi sẽ không nhìn anh nữa đâu nhe.

- Không nhìn thì cô sẽ làm gì tôi nào ? – Đăng Khoa nhún vai, cười thật đều – Tôi hy vọng đấy không phải là lời nói suông.

Trung Thiên gắt:

- Anh đừng có mà thách thức tôi.

- Tôi không thách cô, chứ hiểu nhầm – Vứt mẩu thuốc cháy dở xuống cỏ, rồi lấy gót giày nghiêng lên, Đăng Khoa thân nhiên trả lời – Là do tôi có hơi lạ thêm chút tò mò... một cô gái mảnh mai như cô, bảo không nhìn thì sẽ làm gì người khác nhỉ ? Có can đảm cô hãy vào trong ấy, tự giác lột tẩy mình trước mọi người, thế mới đáng mặt ... không nhìn.

Trung Thiên vô cùng tức tối trước câu nói của Đăng Khoa.

“Hừm, nói tới nói lui hẳn vẫn không bỏ qua ý định đưa cô trở vào trong ấy. Nói lời khích bác cô để cô nổi xung lên và mắc bẫy của hắn. Trong mắt hắn cô ngốc nghếch và dễ dụ đến vậy ư ? Lại còn từ lúc gặp cô đến giờ, hắn ta cứ đứng dè dặt ngay cửa, định chặn đường “thoát thân” của cô chứ gì. Rõ ràng hắn ta đã quá xem thường “bản lĩnh” của Trung Thiên này rồi.

Suy nghĩ của Trung Thiên không hề thiếu tính xác thực. Thật ra, Trung Thiên thừa sức để rời khỏi biệt thự của Hoa Chi. Sự kiềm chế, ngăn trở của Đăng Khoa đối với cô chẳng khác gì trò trẻ con. Song do cô bị bất ngờ và cũng do cô ngại Đăng Khoa nóng nảy mà hét toáng lên thì công sức cô lên từ phòng tiệc ra đến trên đây, phút chốc sẽ trở thành công cốc. Khi ấy, người quyết liệt giữ Trung Thiên lại sẽ là Hoa Chi chứ không phải gã Đăng Khoa khó ưa này. Nhưng giờ thì Trung Thiên đã trấn tĩnh lại được, cô cũng đã biết mình nên làm gì để có thể gọi là “vạn bất đắc dĩ” đành phải “tùy cơ ứng biến”.

Thấy Trung Thiên chợt đứng thờ người về suy nghĩ, toan tính, đôi mày đang nhíu tít của cô dần ra nhanh, mắt sáng rực, Đăng Khoa liền cảnh giác tức khắc, tiếc rằng anh đã chậm chân ... đến chừng Đăng Khoa kịp hiểu chuyện gì xảy ra với anh thì chỉ còn kịp thấy mái tóc tém ngổ ngáo lắc lư sau khung cửa gỗ vừa khép lại.

Chưa lúc nào Đăng Khoa rơi vào tình huống oái oăm này. Và anh, cũng cảm thấy buồn cười cho chính mình. Ai đời con trai “vai năm tấc rộng, thân mười thước cao” như anh lại bị một cô gái mảnh mai và gầy như quẻ tre cho đo vắn ngon ơ. Còn may cho Đăng Khoa, chỗ anh vừa ngã rất vắng vẻ, lại có khóm hoàng lan to che khuất, bằng không có mà ê mặt. Nếu trong đời của Đăng Khoa có điều gì kinh khủng nhất thì đây là một trong những điều đó.

“Nhưng sao cô ta khỏe khiếp vậy chứ ? – Đăng Khoa ngăn người suy nghĩ – Chỉ một cái gạt tay của cô ta, thêm một cú xoay người đã khiến bậc “nam nhi chí chí” như anh đã bị thúc thủ đến tội nghiệp.

Còn đang “lơ tơ mơ” với những suy nghĩ của mình, Đăng Khoa chợt thấy bóng Hoa Chi, cô em họ mà anh mới vừa gặp lại sau nhiều năm ra nước ngoài công tác, từ trong nhà hối hả đi ra, mắt ngó dáo dác tìm kiếm. Đăng Khoa chưa kịp hỏi thì cô đã nhả mặt nói luôn.

- Ôi, anh xấu nhè, trốn ra ngoài này để không phải bị em nhờ vả chứ gì ?

Đăng Khoa ậm ừ, khoát tay một vòng :

- Sai rồi nhóc ạ , trong ấy ồn quá anh định ra ngoài một lát cho thoải mái, nhưng anh sẽ vào ngay mà. Còn em ? – Đăng Khoa quay lại ngó Hoa Chi – Khách khứa đến nhiều vậy, sao không lo tiếp người ta chạy lung tung thế ?

- Ai bảo anh là em chạy lung tung? – Hoa Chi cong môi – Em đi tìm nhỏ bạn em chứ bộ ! À, mà anh Khoa này, anh có thấy nhỏ bạn em không?

Cách hỏi của cô em họ làm Đăng Khoa bật cười, trong một thoáng, anh quên mất chuyện Trung Thiên, mà anh nhướn cao.

- Nhóc ạ, nhóc còn câu hỏi nào hay hơn không?

- Sao chứ ? – Hoa Chi khựng lại.

Đăng Khoa cốc nhẹ vào đầu Hoa Chi rồi đáp :

- Con gái lớn chừng này mà nói năng chẳng ra sao cả. Bỗng dưng chạy tới hỏi ...một câu hỏi chẳng đầu đuôi: thấy nhỏ bạn em đâu không? Bạn em đồng ngân ấy, hỏi thế ai biết đường mà trả lời , ít ra nhỏ cũng phải nêu rõ tên, họ, dáng dấp, mặt mũi, quần áo, tóc tai... chứ.

- Ừ nhỉ, em quên mất – Ngượng ngùng Hoa Chi gãi gãi đầu ... rồi gắt – Nhưng anh thật là nhỏ mọn và khó chịu quá.

- Anh nhỏ mọn, khó chịu ? – Đăng Khoa nhướn mày, anh chỉ tay vào mũi mình.

- Ừm – Hoa Chi chun môi dài giọng – Chi là chuyện hỏi người, tìm người, biết thì trả lời, không biết thì thôi, chuyện nhỏ xíu vậy cũng kiếm cớ, cốc đầu người ta đau thấu trời... Anh chỉ giỏi bắt nạt em út thôi, chứ làm gì được ai! Hồng chừng còn bị người ta bắt nạt lại nữa là khác.

Đăng Khoa gằn như thót tim khi nghe Hoa Chi nói – “Có khi nào con bé đã chứng kiến chuyện xảy ra giữa anh và cô gái ấy không nhỉ ? Chắc là không đâu ?” – Đăng Khoa tự hỏi và tự trả lời “rõ ràng lúc này anh đã cẩn thận nhìn trước trông sau rồi kia mà” – Đăng Khoa lại nhủ – 'Dù con bé Hoa Chi có thấy hay không anh cũng phải lờ đi thôi' Và chính vì nghĩ thế nên Đăng Khoa làm vẻ tỉnh tuồng. Anh rụt cổ :

- Ái chà, em bảo anh bắt nạt em hả ? Anh có nghe nhầm không đây ?

- Tất nhiên là không rồi – Hoa Chi lắc đầu dăm dặng – Bắt nạt em gái đó là nghề của các ông anh mà, nhưng không sao – Hoa Chi so vai – Em quên rồi, em chấp nhận tất, với lại em đang bận khách, không thêm tính toán với anh làm gì, còn việc có bạn em, tự em tìm lấy, không nhờ đến anh.

Dứt câu, Hoa Chi vênh mặt bỏ đi, sức nhớ tới chuyện Trung Thiên, Đăng Khoa liền đuổi theo.

- Hoa Chi anh có việc này muốn nói với em.

Hoa Chi quay lại, nhưng cô không giấu được vẻ vội vã :

- Việc gì để sau khi tan tiệc đi, có được không anh?

- Ừm... thế cũng được – Đăng Khoa phẩy tay nói sau một giây ngẫm nghĩ.

Anh chắc lười “lúc rời khỏi nhà này tay cô ta trống trơn. Có lẽ cô ta chưa kịp giờ trò đã bị anh phát hiện. Thôi thì tạm thời... bỏ qua cho cô ta một lần nữa vậy. Hơn nữa, nói Hoa Chi biết, chỉ khiến con bé và cả nhà thêm lo lắng, bữa tiệc lại mất vui.

Nhưng mọi thứ đã không như Đăng Khoa nghĩ ...

Lúc vào tiệc đến phần tặng quà, Đăng Khoa mới phát giác ra gói quà mà anh đã cẩn thận bỏ vào túi áo vest trước khi tới đây, giờ đã không cánh mà bay.

Đăng Khoa rịn cả mồ hôi trán. Thay Đăng Khoa cứ “sọc” hết túi áo này sang túi áo khác, khách tới tham dự tiệc đã bắt đầu xôn xao, riêng Hoa Chi, cô bé đã xịu mặt phụng phịu :

- Đừng nói với em là không có, không nhớ nhe Em sẽ giận và nghỉ chơi với anh luôn đấy.

Câu anh cũng lên tiếng thúc giục:

- Nhanh lên Đăng Khoa, mọi người đang chờ con kìa.

Đăng Khoa sượng cứng cả người khi bao cặp mắt tò mò lẫn thắc mắc đều đổ dồn về phía anh... “ôi trời”

– Đăng Khoa lại một phen lở khóc, lở cười – Tại sao lại có trường hợp này xảy đến với anh chứ ?

- Phải rồi – Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu khiến Đăng Khoa sững người ra mất mấy giây và sau đó anh bật dậy – Là cô ta, chắc chắn là cô ta rồi.

- Cô ta... là ai thế ? – Hoa Chi ngạc nhiên.

- Cô gái ấy... em không biết đâu – Đăng Khoa hơi lúng túng khoát tay – Anh đi một lát, khi trở lại anh sẽ giải thích em rõ.

Rồi không cần chờ xem Hoa Chi có đồng ý hay chẳng, Đăng Khoa đi nhanh ra cửa. Bằng mọi giá anh phải “moi” cô gái ấy để mặt đối mặt với anh ngay bây giờ. Té ra khổ chủ của cuộc viếng thăm trái khoáy

lúc chiều nay của cô ta lại là anh. Có lẽ cô ta đã lấy mất nó trong khi cả hai đang co sau vườn. Tức tối vì nghĩ mình bị chơi khăm hết lần này đến lần khác, Đăng Khoa những muốn “lột da” Trung Thiên ra cho đã, và ý muốn ấy dồn hết vào tiếng đập cửa gọi chủ nhà ...

Đang ngồi chúi mắt, chúi mũi vào đồng sách vở đề cương cao hơn mũi chuẩn bị cho kỳ thi học kỳ sắp tới, chợt nghe tiếng đập cửa khác thường vào một giờ giấc cũng khác thường, không những Trung Thiên mà cả Vú Hà đều mặt mày tái mét.

- Trung Thiên ạ – Vú Hà run giọng – Con nghĩ xem là ai hở ?

Im lặng một lát, Trung Thiên đáp :

- Con chịu, không thể đoán được. Chúng ta dọn đến đây ở có ai biết đâu.

- Thế con tính sao ? Có ra mở cửa không? – Vú Hà nói gần như không còn hơi, trong khi bên ngoài tiếng gõ cửa vẫn thôi thúc.

Trung Thiên cảm thấy khó thở, cô lại ngồi yên nghĩ ngợi, sau cùng cô đứng lên về dứt khoát :

- Chúng ta có muốn không mở cũng không được. Nếu không mở, cả xóm này họ sẽ kiện chúng ta đẩy vú ạ! Hơn nữa ta không mở, chưa chắc họ sẽ không vào được.

- Con nói cũng phải – Nhìn Trung Thiên chăm chú, Vú Hà gắt nhẹ – Nhưng con nên cẩn thận đấy, vú lo lắm.

- Sẽ không sao đâu mà, vú tin con đi – Trung Thiên nhăn mặt.

Trần an Vú Hà song thật lòng Trung Thiên rất hồi hộp, thậm chí hai gối cô như đang run lên từng chập theo bước chân bỗng trở nên nặng nề đè nghiêng trên lối sỏi.

Cánh cổng được mở ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Trung Thiên là gương mặt đẹp trai toát lên vẻ hăm hừ đến phát ớn lạnh của Đăng Khoa. Bên cạnh anh là chiếc mô tô to kèn càng vẫn còn nổ máy, ánh đèn pha sáng rực một góc vườn đêm.

- Trời hỡi – Trung Thiên không khỏi than thầm – Là chuyện cũ hay chuyện mới đây chứ ?

Không để Trung Thiên thắc mắc lâu, vừa chạm mặt, Đăng Khoa đã lên tiếng ngay, giọng Đăng Khoa bật đi vì giận. Và sau khi nghe Đăng Khoa nói ra một cách thẳng thừng nguyên nhân khiến anh ta phải đến đập cửa vào giờ này, Trung Thiên đã không dằn được cơn tức tối lần ... kinh ngạc.

- Anh mới thật lạ! Anh xem nhà của chúng tôi là kho chứa hàng sao hở ? Còn nữa, trong mắt anh tôi là người xấu xa, tệ hại chừng nào mà hễ mất mát vật gì là y như đều đến tìm tôi để tra gạn, xét hỏi vậy ?

Hỏi xong, Trung Thiên mới biết mình ngốc, vẽ đường cho hươu chạy. Chính cô chứ chẳng ai khác đã tạo cơ hội để Đăng Khoa được dịp mắng mỏ. Quả nhiên điều lo sợ của Trung Thiên đã không sai. Ngay khi cô vừa dứt lời, Đăng Khoa đã khoát tay, cười lạnh.

- Cô là người như thế nào và tại sao tôi làm thế hử cô biết rõ hơn tôi mà. Và lại, lúc xuống xe tôi đã kỹ lưỡng soát lại túi áo của mình, trước không mất, sau không mất, có gì vừa gặp cô xong, túi áo trở nên trống rỗng, thử hỏi không cô thì ai vào đây ? – Anh ngưng lại một lát rồi nói với vẻ châm biếm – Người xưa thường bảo, ngủ ngày quên mắt, ăn cắp quên tay thật chẳng sai mà.

Mặt Trung Thiên tái xanh vì uất nghẹn, cô nói như quát :

- Anh im đi, và từ giờ hãy dẹp cái lối nói không lọt tai ấy, tôi không muốn nghe dù chỉ một lời, anh rõ chứ ?

Giọng quát tháo của Trung Thiên không làm Đăng Khoa thay đổi thái độ, anh lại tiếp tục buông một tiếng cười, gai góc đến khó chịu :

- Không muốn nghe đây là quyền của cô, còn nói chẳng là quyền của tôi. Không ai cấm đoán tôi được, nhưng cô mà cũng biết tự ái, tự trọng nữa ư ? Thế thì tại sao cô lại cứ mãi làm chuyện thiếu suy nghĩ, khiến mọi người khinh khi ấy ?

Trung Thiên lắc đầu, hất mạnh mái tóc ngổ ngáo :

- Tôi đã làm gì khiến mọi người khinh khi, anh đừng nói bừa vậy.

- Chuyện hôm nay cô có hành động lén la lén lút ở biệt thự Hoa Chi và đã giở trò xấu xa cũng là tôi nói bừa à ? – Nhếch môi, Đăng Khoa gằn lời.

- Anh noi chỉ đúng một nửa – Trung Thiên gắt – Tôi có mặt ở biệt thự Hoa Chi là thật, nhưng bảo tôi đã giở trò là sai hoàn toàn. Anh không nên suy luận vô đoán rồi gán ghép cho tôi những tội danh mà không hề mắc phải.

Đăng Khoa nhìn mặt Trung Thiên như quan sát, sau đó anh cười khẩy:

- Tôi sai ? – Vậy cô giải thích thế nào về việc cô có mặt ở đây lúc chiều ?

Trung Thiên thoáng lúng túng trước câu hỏi gặng của Đăng Khoa, nhưng rồi cô hậm hực nói :

- Tôi biết cuộc sống túng thiếu của chúng tôi đã khiến anh có ấn tượng không tốt về tư cách của chúng tôi. Anh mãi mãi vẫn là một người cố chấp, hồ đồ và cũng rất là vô lý, cứ thấy mặt là bắt hình dong, đánh giá nhận xét con người theo cảm tính hơn là lý trí cần thiết ở một người đàn ông. Sao anh không thử nghĩ có ai ngốc nghếch đi giở trò gì đó giữa ban ngày, ban mặt lại ở một nơi mà chỉ cần có người lạ xuất hiện, chủ nhà hoặc người thân của họ sẽ phát giác ra ngay ? Và việc gặp tôi ở sau vườn không đủ để anh xét lại vấn đề một cách toàn diện hơn sao ?

- Cô dài dòng để làm gì ? – Trung Thiên vừa dứt câu, Đăng Khoa đã sầm mặt, khô giọng – Tôi đến để lấy lại vật đã bị đánh mất, chứ không phải để nghe cô lý sự ... Cô đừng có mỗi cái mỗi lý luận này, biện minh khác. Tôi rành rành ra đó, muốn chạy muốn chối cũng không xong đâu. Cách hay nhất là cô nên giao trả những thứ gì không thuộc về cô cho chủ của nó, tôi hứa với cô là tôi sẽ đi ngay.

Trung Thiên muốn phát điên lên :

- Nhưng tôi không có... thì lấy gì mà trả cho anh? Nếu không tin, anh có thể vào nhà xét.

- Cô cứ làm ra vẻ trung thực.

Ngẩng mặt lên, Đăng Khoa nói một cách lạnh nhạt – Không có thì ai vào đây, gốc cây, ngọn cỏ hay còn kẻ thứ ba nào nữa giấu mất ?

Trung Thiên bật trả lời :

- Anh muốn vu oan, giả họa cho ai cũng được, ngoại trừ tôi.

- Cô thật là ngang ngược – Đăng Khoa lắc đầu – Xem như tôi thua cô, nhưng cô chứ vội đắc thắng, cô nên nhớ đi đêm mai sẽ có ngày gặp ma đấy.

Trung Thiên cũng không vừa, cô đáp chát :

- Tôi thà gặp ma vẫn tốt hơn là gặp anh, xin lỗi, chào.

Cử chỉ đuổi khách thẳng thừng của Trung Thiên khiến sự khó chịu trong lòng Đăng Khoa càng tăng lên, tuy nhiên anh biết có nói thêm nữa cũng vô ích , “đánh muối mặt trở về chịu trận với cô em họ của anh vậy.”

Chờ cho ánh đèn xe của Đăng Khoa mất hút trong bóng đêm, Trung Thiên mới lững thững trở vào nhà.

Không muốn Vũ Hà bận tâm nên Trung Thiên trả lời quấy quá cho qua chuyện Đăng Khoa đến tìm: “Anh ta tới để xin lỗi chúng ta về chuyện chiếc ví thôi ấy mà.” Sau đó, Trung Thiên đến bên bàn học, ngồi phịch xuống, một Trung Thiên đầy gan góc lúc này đã biến mất, thay vào đó là một cô bé yếu xiu với những giọt nước mắt tràn mi. Nỗi tủi thân đã khiến Trung Thiên không kiềm chế được cơn xúc động. Càng tiếc nuối về những ngày hạnh phúc xưa kia. Phải chi tai họa đừng đổ ập xuống gia đình cô, phải chi gia đình cô không bị suy sụp, công ty của ba cô không bị phá sản và hơn hết là phải có ba cô đang ở cạnh bên cô... thì giờ phút này đây cô đâu phải bị gã đàn ông ấy sỉ nhục và tổn thương một cách tệ hại như vậy. Thiên hạ cứ luận miêng bảo “chiếc áo không làm nên thầy tu” nhưng nếu cô có một chiếc áo khoác rực rỡ nhiều màu sắc che chắn bên ngoài , nào là nhà cao cửa rộng, nào ăn sang mặc đẹp, vàng ngọc đầy mình, thì liệu tên Đăng Khoa có dám to giọng, lớn tiếng mắng mỏ cô là kẻ xấu xa, tham lam, không chút tự trọng không nhỉ ?

Hỏi nhưng Trung Thiên cũng đã có câu trả lời cho mình “tất nhiên là không rồi” một câu tự trả lời pha chút chua chát nhưng không hề có xác suất sai lệch, Trung Thiên tin chắc thế. Và cũng chính vì sự tin tưởng ấy khiến Trung Thiên cảm thấy quá chán chường và mệt mỏi. Không biết cô còn phải chịu đựng những cảnh tượng tự như thế này đến bao lâu nữa, khi trước mắt cô mọi thứ vẫn còn mù mịt, chưa có gì để có thể gọi là sáng sủa cả, dù cô luôn tự an ủi mình bằng câu nói vui: trời dù có sập, đất dù có lở... cũng còn kẻ hở cho người thoát.

- Nè, có gì hôm sinh nhật ta nhỏ bỏ về ngang xương vậy ? – Hoa Chi vừa nhai táo rao rao vừa ậm ừ hỏi Trung Thiên.

Trung Thiên đưa tay hất ngược mái tóc lòa xòa trước trán ra sau cô thờ nhẹ.

- Mi đã biết rồi sao còn hỏi.

- Ta không biết! – Hoa Chi nhướn mắt, ném hạt táo ra xa, cô bé cười khanh khách – Ta chỉ biết sinh nhật ta, nhưng khách ta mời đến đủ không được... trốn. Một người trốn, bao nhiêu người trốn theo, có mà ta khóc ròng.

- Nhưng ta có lý do chính đáng mà – Trung Thiên xịu mặt cự nự.

Hoa Chi bắt chéo chân nói tỉnh queo:

- Chẳng có lý do gì hết, ngoài lý do tự ái vặt của mi.... đúng không? Trung Thiên à, mi làm ơn dẹp nó sang bên có được không? Sau cơn mưa trời lại ...

Trung Thiên cắt ngang lời Hoa Chi bằng giọng cay đắng :

- Sau cơn mưa trời lại mưa lớn hơn, thậm chí bão bùng nữa là khác.

Hoa Chi cụt hứng, cô nguyền dài :

- Hừ, nói xui xẻo vậy cũng nói gì mà mưa lớn, bão lớn... Ta không phủ nhận “đời là bể khổ” nhưng dù khổ cũng phải vui mà sống chứ . Ủ rũ chán chường, bi quan tiêu cực chỉ chi đó đều là kẻ thù của sắc đẹp đấy, có biết không?

Câu khôi hài của Hoa Chi vẫn không giúp Trung Thiên vui lên chút nào . Cấn môi, nhăn mặt, Trung Thiên xua tay:

- Đừng dùng những lời lẽ cũ xi, móc thếch ấy để nói với ta nữa . Ta chán lắm rồi . Hoàn cảnh ta hiện nay thế nào chỉ có ta mới hiểu được, mi hình dung xem, chỉ trong một ngày, từ chốn thiên đường với đầy hoa thơm cỏ lạ, phút chốc ta đã rơi tõm xuống chín tầng địa ngục. Cô thiên kim tiểu thư ngày nào nay trở thành “nàng” bán báo dạo kiếm từng đồng trang trải, lo toan cuộc sống, thế nhưng nợ nần, rách nát, đói no luôn là mối đe dọa không dứt. Là mi, mi chịu nổi không?

Nghe Trung Thiên nói, Hoa Chi khựng lại, nụ cười tắt hắt trên môi, cuối cùng Hoa Chi thở hắt ra, gật gù hạ giọng :

- Ủ nhỉ, nghĩ kỹ cũng khổ thật nhỉ.

- À hay là thế này Trung Thiên à. Mi bỏ nghề bỏ báo và giặt thuê này đi, ta sẽ tìm cho mi một công việc khác vừa ít cực nhọc, vừa có tiền hơn

- Mi đừng tìm cách an ủi ta – Trung Thiên cười buồn – Ta mà làm được gì, trình độ chẳng bằng ai, lại có cha đang tù tội, một người như thế ai dám nhận

Hoa Chi kêu lên

- Mi lại mặc cảm ... dỏm nữa rồi. Chỗ này không nhận tìm chỗ khác. Ba ta quen rất nhiều người, ta tin rằng họ sẽ không từ chối khi ta “đại diện” ông ấy ... lên tiếng nhờ vả. Còn như chẳng ai chịu nhận như mi nói thì ta sẽ tìm cách khác nữa, chỉ cần mi đồng ý, không chê

Trung Thiên nghe lòng xiêu xiêu nhưng cô vẫn còn vương vấn.

- Đã thất nghiệp thì còn quyền gì để chê, để không đồng ý, thú thật với nhỏ ta chẳng hy vọng gì đâu

- Đừng có bi quan như vậy chứ. Mi đã có bằng C anh văn, Hoa văn mi cũng giỏi, chẳng bao lâu nữa mi sẽ có thêm bằng đại học trong tay, nhân tài như mi, ai không trọng dụng là ngốc

- Nghe nhỏ nói, ta có cảm tưởng ta thuộc loại “tuần kiệt như sao buổi sớm, nhân tài như lá mùa thu” vậy, và các công ty mở cửa sẵn đó, chỉ chờ ta nộp đơn vô thôi

- Còn hơn thế ấy kia – Hoa Chi đặt cằm lên vai bạn – Nhưng nhỏ có chịu làm không đã

Trung Thiên im lặng một lát, rồi nói thật

- Nhỏ có lòng nghĩ đến ta, ta xin cảm ơn, nhưng thú thật, ta không hy vọng lắm đâu

Hoa Chi thẳng người dậy, cô đánh nhẹ vào vai Trung Thiên

- Chán cho nhỏ quá, ta đã hứa mà nhỏ còn lo gì nữa chứ ? Vả lại ngoài việc nhờ vả ba ta, ta vẫn còn có cách khác, chỉ cần mi không phản đối

Trung Thiên nhú mày

- Thì mi cứ nói ra đi, ta nghe đây

Hoa Chi ngấm nghĩ một lúc rồi nói

- Ta có ông anh họ mới nhìn nhận họ hàng. Anh ấy hiện là giám đốc một công ty xuất nhập khẩu có tầm cỡ ở thành phố này. Ta sẽ gọi mi cho anh ấy, có điều ...

Thấy Hoa Chi ngập ngừng, đôi mày Trung Thiên càng nhíu tít hơn

- Thế nào chứ ?

Hoa Chi hơi nheo mắt

- Ông anh ta rất chú trọng hình thức, cách nói năng thì rất dễ mịch lòng người khác, vì thế khi gặp anh ấy mi chịu khó dè dặt một tí ...

“lại phải dè dặt, lại phải chú trọng hình thức” Những từ ngữ ấy của Hoa Chi làm cô liên tưởng ngay tới gã Đãng Khoa đáng chết kia. Nếu giống gã, cô thà ngày ngày cộc cạch đi bỏ báo kiểm dăm ba chục mà tự do, tự tại không bị người khác xem thường thì vẫn hơn

Không nghe Trung Thiên trả lời, Hoa Chi sốt ruột giục

- Sao ? Ngại rồi à ?

Trung Thiên gật đầu thú nhận

- Mọi thứ ta đều có thể khắc phục được, nhưng đối với tự ái bản thân, ta e rằng không thể vượt qua nổi, chừng ấy mi sẽ mất mặt vì ta ...

Hoa Chi lắc đầu, xua tay

- Ôi, mặt ta mất hay còn thì có ăn thua gì. Quan trọng là ta có làm nên chuyện không thôi. Sao ? Chờ một hồi lâu vẫn chưa nghe Trung Thiên lên tiếng, Hoa Chi sốt ruột giục – Quyết định đi, để ta còn liệu mà thu xếp

- Thôi được, làm thì làm – Trung Thiên đáp xuôi xi.

Hoa Chi nhăn mặt

- Kêu mi đi làm chứ ai bắt mi vào rừng bắt hùm beo, rấn rết gì đâu mà mặt mày mi “bí xì như cái bị” vậy. Mi làm ơn dẹp cái bộ mặt đura đám ấy đi, một nụ cười sẽ có giá trị ngang hàng bằng mười thang thuốc bổ “xịn” ấy – Rồi lệ làng đứng lên, Hoa Chi nói tiếp – Thôi ta về, mai ta sẽ cho mi biết kết quả. Thừa lại với vú Hà hộ ta nhé

Trung Thiên ngăn người

- Mi làm gì gấp dữ vậy ? Từ từ cũng được mà

Hoa Chi lắc đầu hóm hỉnh

- Mi còn lạ gì tính ta, hề nói là làm ngay. Để lâu sợ “bốc mùi, bay hơi” lắm

Sự hồn nhiên của Hoa Chi đã lây lan sang Trung Thiên, cô phì cười theo bạn

- Ta sợ mi rồi đấy. Lúc nào cũng đùa được cả ...

oOo

Vừa dừng xe trước nhà, Trung Thiên đã thấy vú Hà đứng chờ sẵn bên cổng. Không đợi Trung Thiên lên tiếng vú Hà nói ngay

- Lúc này Hoa Chi có ghé tìm con, vú bảo con đi bỏ báo. Hoa Chi nhờ vú nói lại bao giờ con về, hãy tới nhà con bé ngay. Hình như con bé muốn con gặp ai đó thì phải

- Hoa Chi đến lâu chưa vú ? – Trung Thiên nhịu mày

- Vú nghĩ ... có lẽ trên dưới một tiếng đồng hồ rồi con ạ – vú Hà đáp

- Ôi đã lâu thế cơ à ? – Trung Thiên kêu lên – Không khéo sẽ muộn mất

Vậy là cứ mũ kết con trai đội ngược, quần jean bạc màu, giày “bata” há họng, há mồm, Trung Thiên quay ngược xe đi về hướng nhà Hoa Chi

- Trời ơi, sao mi ăn mặc lôi thôi dữ vậy ? – Hoa Chi nhăn nhó như khi phải ót khi vừa nhác thấy Trung Thiên – thường ngày sao cũng được, hôm nay đặc biệt, phải tươm tất lên tí chút. Chẳng phải ta đã nói, ông anh họ ta rất chú trọng hình thức, mi bê bối quá, ông ta sẽ có ấn tượng không tốt về mi ngay. Hay thế này – nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay, Hoa Chi nói tiếp – anh ấy vẫn còn chưa tới, mi mau vào trong ta “tân trang” lại cho

- Tân trang là thế nào ? – Trung Thiên nhướn mắt

- Còn thế nào nữa ? – Hoa Chi phát tay – Là ta sẽ tìm cho mi một bộ đồ khác thích hợp hơn, kể cả đôi giày, ngoài ra mi cũng cần “makide” mặt mũi lại cho sáng sủa, ưa nhìn hơn

- Mi làm như ta đang chuẩn bị thi hoa hậu chẳng bằng – Trung Thiên mím môi gạt phăng – Thôi đi, ta không thích màu mè vậy đâu, hơn nữa, mi biết tính ta mà, mặc quần áo người khác, ta không quen

Hoa Chi gãi đầu

- Nhưng ta đã nói, ông anh ta chúa ghét ai luộm thuộm, nhếch nhác, nhất là nhân viên của mình

- Ta không hề luộm thuộm, nhếch nhác – Trung Thiên sầm nhanh mắt – Ta không mặc đẹp vì thiếu điều kiện so với người khác thôi. Nói gì thì nói, nếu thật sự Ông anh mi bảo thủ, phiến diện thế thì ta chẳng nên gặp làm gì cho phí công. Cho là hôm nay, vì nể nang mi, ông ấy nhận ta vào làm việc, sau này khi phát hiện ra ta đã có một lớp vỏ bọc giả tạo, điều này chắc chắn sẽ xảy ra, bởi thực tế ta đâu đủ khả năng để tươm tất mãi, sớm muộn gì ta cũng sẽ bị Ông ta đuổi thẳng cánh. Thà không có, sẽ không bị mất, có

trong tay rồi, để vượt đi, dù bất kỳ lý do gì thì ta cũng thấy đau ghê gớm, thứ cảm giác này mi sẽ không bao giờ biết được đâu

Nghe Trung Thiên nói, ngó nét mặt của cô Hoa Chi đã kịp nhận ra hình như cô đã vô tình chạm vào nỗi đau lòng mà Trung Thiên đang phải chịu đựng, đó là sự nghèo túng của một tiểu thư lá ngọc cành vàng quen sống trong cảnh giàu sang, kẻ hầu người hạ, vật chất đầy đủ?

- Thôi được rồi – Hoa Chi nén nhẹ tiếng thở dài, cô nói xuôi xi.

- Mi thích sao thì tùy mi đi

Trung Thiên gặng lời

- Mi không ngại khi phải đối diện với ông anh mình à ?

Hoa Chi nhún vai

- Biết sao được, ai bảo chúng ta là bạn thân chứ ?

Trung Thiên theo chân Hoa Chi vào nhà, nhưng cô chẳng còn chút hứng thú như lúc đến đây nữa, nhất là lúc cả hai đi ngang qua tấm gương lớn đặt ở phòng khách nhà Hoa Chi, Trung Thiên liếc mắt nhanh vào, quả là so với hoàn cảnh và khung cảnh nơi đây, trông Trung Thiên mới tẻ hại làm sao ! Ý định bỏ cuộc một lần nữa trở lại với Trung Thiên, khiến Trung Thiên đứng sững người lại, rồi ngập ngừng nói với Hoa Chi

- Hoa Chi à, hay là thôi không gặp nữa nhé

Hoa Chi thiếu điều nhảy nhồm lên trước quyết định của Trung Thiên, cô tròn mắt

- Cái gì ? Đã đến sao lại về ? Rồi còn cái hẹn với ông anh của ta và công việc của mi nữa

Trung Thiên cắn môi bứt rứt

- Ta đã nghĩ lại, ta thấy nhỏ nói đúng, đâu sao cũng phải thích nghi và phù hợp, giờ không gặp, biết đâu mai mốt còn có cơ hội, bằng như thôi, gây thiếu thiện cảm ban đầu thì công sức của mi bỏ ra sẽ đổ sông đổ biển ca?

Hoa Chi khựng lại, cô thở hắt ra

- Mi về, ta nói thế nào để ông ấy không phiền trách cả ta lẫn mi đây ?

Trung Thiên cười gượng gạo

- Mi sẽ có cách trả lời ôn hòa mà, đúng không ?

- Không đúng thì sao - Hoa Chi ngán ngẫm – Ta thấy mi chê người ta bảo thủ, còn bản thân mi cố chấp cũng chẳng kém. Mi đã quyết rồi, đúng hay không thì mi cũng sẽ không ở lại, mi còn hỏi ta làm gì ?

Trung Thiên hạ giọng

- Thông cảm cho ta mà, ta cũng đâu muốn vậy ...

Vú Hà lại đón Trung Thiên tận cổng, vẻ nôn nóng không giấu được

- Chuyện gì thế con ?

Trung Thiên đáp

- Chẳng có gì vú ạ. Chỉ là chuyện đi làm mà hôm trước con đã nói với vú đấy.

Vú Hà hỏi tới:

- Thế nào rồi, họ có bằng lòng nhận con không? Bao giờ thì đi làm?

Trung Thiên xịu mặt ra :

- Chưa đâu vú ạ.

- Chưa là sao? – Vú Hà nhíu mày.

Trung Thiên lắc đầu :

- Con vẫn còn chưa gặp được họ.

- Sao lạ vậy ? – Vú Hà kêu lên – Chẳng phải là đã hẹn trước rồi ư ? Chính con bé Hoa Chi đã nói với vú

....

Trung Thiên ngắt lời vú Hà :

- Là do con. Con đã không chịu gặp, chớ có phải do họ đâu – Ngần ngừ một chút, Trung Thiên nói tiếp – Con nhắc nhắc thế này gặp họ chỉ thêm ê mặt.

- À, ra thế – Vú Hà như chợt hiểu.

Trung Thiên gượng nụ cười méo mó :

- Thật ra Hoa Chi có lưu ý con việc ăn mặc cho ra trò, nhưng lúc sáng vì gấp quá con quên, khi lại đang ấy, bị Hoa Chi “dzũa” cho một trận nên thân. Nghĩ lại thấy cũng có lý, thôi thì đành để lần khác vậy.

“Sao mà cứ vậy chứ” – Vú Hà tặc lưỡi phật ý ... thầm. Tính ngang bướng của Trung Thiên đã làm cho hư việc, nhưng thấy cô chủ nhỏ mình buồn, vú Hà không nỡ trách, vú Hà đành khoát tay:

- Ừm! Lần khác thì lần khác. Cũng chẳng phải gấp gấp gì . Chúng ta đã thất nghiệp đâu.

Buông giọng an ủi Trung Thiên mà lòng vú Hà rất không vui. Chưa gặp có nghĩa là Trung Thiên của vú vẫn chưa có cơ hội để thay đổi cuộc sống cả hai, mà quan trọng hơn là của chính Trung Thiên. Mỗi ngày nhìn cô chủ nhỏ của mình khổ cực chạy tới lui, xuôi ngược như con thoi. Chuyện học hành, chuyện việc làm, chuyện thăm nuôi cha... bao nỗi nhọc nhằn đổ dồn lên đôi vai gầy ngày càng gầy của Trung Thiên, vú Hà xót cả lòng, nhưng vú bất lực, phần vì tuổi già không cho phép vú xông xáo như thuở nào, phần do Trung Thiên không đồng tình.

Chờ mãi không nghe Trung Thiên nói gì, vú Hà đứng lên, làm ra vẻ thản nhiên:

- Con vào dùng cơm, rồi còn đi học, kéo muộn mất đấy.

- Con biết rồi vú ạ. – Trung Thiên trả lời miễn cưỡng – Vú vào đi, con sẽ vô ngay.

Tuy không nói ra nhưng người này đều biết rõ người kia... đang mang tâm trạng nặng nề bước vào bàn ăn. Riêng Trung Thiên ngoài sự nặng nề, cô còn có chút bi quan, chợt dừng cô nghĩ việc Hoa Chi hứa giúp sẽ không xong, giác quan thứ sáu báo cô biết thế, nhưng vì sao không xong thì cô chịu... không giải thích được. Và sự bi quan ấy cứ đeo đẳng theo Trung Thiên suốt, ngay cả khi cô được nghe Hoa Chi báo tin vui...

- Mi hên thật đó Trung Thiên – Vừa vào lớp Trung Thiên đã nghe Hoa Chi hớn hờ nói – Hôm qua, lúc nhỏ đi rồi, ta đang râu bắt chẹt, chả hiểu phải nói sao để ông anh ta đừng giận đấy, thì ngay khi ấy, ông anh ta phóng tới bảo ông ấy rất bận. Ông ấy còn hẹn thứ bảy tới sẽ gặp mặt.

- Thật hả? – Trung Thiên hơi miễn cưỡng.

- Ai thêm gạt mi làm gì? – Hoa Chi vô tình không nhận ra sự thay đổi ở Trung Thiên, cô nhún mắt đáp nhanh – Anh ấy con nhờ ta xin lỗi mi nữa.

Trung Thiên thờ ơ:

- Ôi dào, ông anh mi lịch sự nhỉ! Thế nhỏ có nói cho ông ấy biết việc ta bỏ về không?

- Vậy mi nghĩ có hay không? – Hoa Chi nheo mắt.

Trung Thiên mím nhẹ môi:

- Ta không biết.

- Hừm. Mi đúng là chơi với bạn, mà chẳng hiểu bạn – Hoa Chi nguyền dài – Hồi thế cũng hỏi. Chả lẽ trong mắt mi ta thuộc hạng đại ngốc sao?

Trung Thiên hơi ngã người ra sau, cười uể oải:

- Ta không nghĩ vậy, ta chỉ sợ nhỏ không quen nói dối.

Hoa Chi trề môi:

- Mi không cần phải vuột ve ta, có điều mi nói cũng đúng, quả tình ta không quen nói dối, nhưng cũng phải tùy trường hợp. Nói thật mà hại mình, hại người thì thà nói dối còn hơn. Mà nè, ta cho mi hay nhé – Hoa Chi ngẩng lên, cười vô tội – Chẳng những ta nói dối mà nói dối đạt đến mức kỹ năng, kỹ xảo nữa là khác.

Trung Thiên ngo ngoay:

- Bảo không quen nói dối, mà nói dối đạt đến kỹ năng, kỹ xảo... nhỏ nghĩ ta có nên tin lời nhỏ không nhỉ?

Hoa Chi không ngó Trung Thiên, cô cãi ngay:

- Nhưng đây là sự thật mà.

Thấy Trung Thiên có ý không tin, Hoa Chi cong môi nói tiếp:

- Thế này nhé, lúc nhận được phone của ông ấy ta mừng ghê, song cũng giả vờ cẩn thận, cười như một mạch nào giám đốc gì mà mất uy tín, giám đốc chuyên ăn thịt cỏ, nở làm quê em út... vân vân và vân vân.... Cuối cùng ông ấy đã chịu sửa sai....

- Bằng cách nào? – Trung Thiên bắt đầu thấy tò mò.

- Còn cách nào ngoài lời hứa sẽ nhận mi vào làm việc ở công ty ông ấy – Hoa Chi cười khúc khích.

- Nhưng vậy có gây khó khăn cho ông anh mi không? – Trung Thiên ngập ngừng.

- Ôi, khó dễ gì chứ? – Hoa Chi xua tay, giọng cô dài thườn thượt – Công ty ông ấy hàng mấy trăm nhân viên, nhân thêm hay bớt đi một người nhằm nhò gì.

Trung Thiên phản đối:

- Mi nói thế chứ ta thì ta lại nghĩ khác. Ông ấy sẽ cho rằng chúng ta tìm cách bắt chẹt ông ấy.

Hoa Chi ngẩng đầu:

- Ông nghĩ sao mặc ông, nghĩ càng nhiều ông càng nhứt đầu nhiều chớ chẳng hề can dự gì đến chúng ta . Mà thôi – Hoa Chi rùn vai – Chuyện ta, ta biết lo liệu, phần nhỏ, thứ bảy này, bốn giờ chiều nhỏ tới nhà ta, nhớ là không được nhếch nhác như lần trước để rồi lại bỏ về.

Trung Thiên thoáng trầm ngâm và rồi cô gật nhẹ :

- Ta biết mình phải làm gì rồi, mi không cần phải nhắc nhở.

Chiều thứ bảy, Trung Thiên y hẹn đến nhà Hoa Chi Vẫn ngôi biệt thự cao tầng sơn trắng tinh khiết nổi bật với những cánh cửa sổ lớn lồng kính và những hàng cột tròn cao bóng loáng bằng đá cẩm thạch màu ngọc.

Theo yêu cầu của Hoa Chi và cũng để được việc, hôm nay Trung Thiên ăn mặc có phần khảm khá hơn, chiếc quần tây đen ông pát, áo sơ mi trắng dài tay, điểm vài bông hoa trắng, đây là bộ quần áo mà Trung Thiên cho rằng thích hợp với cô nhất trong hoàn cảnh hiện tại . Để có bộ quần áo này, Trung Thiên đã phải dốc hết số tiền đi thăm ông Trung Hòa, (bố Thiên). Cô tự hứa được việc rồi, sau này con sẽ đi thăm bố thường xuyên hơn bố ạ! Giờ thì bố đừng trách con nhé.

Mọi thứ, từ trong nhà ra tới ngoài ngõ đều rất thân quen, thế nhưng chẳng hiểu sao hôm nay Trung Thiên lại nghe mất tự nhiên . Có đôi chút ngại ngùng khi theo sau chân chị người làm để vào nhà, thậm chí cô còn muốn tháo lui... trở về tiếp tục bình yên với cái nghề giặt giũ và phân phát báo của mình. Thật lòng, đâu có Hoa Chi hậu thuẫn, trong lần xin việc này, Trung Thiên vẫn lo lắng và không chút tin tưởng...

Hoa Chi đang chờ Trung Thiên ở phòng khách, dường như cô sắp đi đâu thì phải , không chờ Trung Thiên lên tiếng, Hoa Chi đã nhanh nhẩu nói :

- Ta có việc phải đi ngay bây giờ, mi cứ ở nhà chờ ông anh ta nhé.

Thấy Trung Thiên đứng sững ra, Hoa Chi cười dòn xua tay:

- Mi làm gì căng thẳng dữ vậy, sẽ không sao đâu, ta mới vừa phone cho ông ấy, ông ấy đang trên đường tới, mọi thứ rồi sẽ ổn thôi mà.

Trung Thiên chớp mắt, cô còn nói gì được chứ, khi Hoa Chi bảo là có việc.... Bằng không con bé sẽ không đành lòng bỏ rơi Trung Thiên trong tình cảnh này đâu . Hơn nữa, đã đến không lẽ lại về như lần trước? Thôi thì đánh liều vậy, tới đâu hay tới đó, được việc thì tốt, không được... cũng chẳng sao, ít nhiều những tháng ngày gian truân qua đã giúp cho Trung Thiên khả năng chịu đựng cừ hơn xưa . Vừa nghĩ Trung Thiên vừa buồn rầu ngồi phịch xuống ghế salon kê ở giữa phòng khách, vẻ chán nản hiện rõ qua ánh mắt.

Xe đưa Hoa Chi đi chẳng bao lâu, Trung Thiên đã nghe tiếng xe đỗ xịch lại bên ngoài, tiếng mở cổng, tiếng giày gõ nhịp trên sàn gạch hoa rồi một bóng người xuất hiện.

Giờ thì Trung Thiên đã hiểu tại sao linh tính cô cứ báo trước sự thất bại . Ra ông anh họ khó tính, khó nết của Hoa Chi cũng chính là gã Đãng Khoa đáng ghét mà cô đã gặp và đã bao phen điều đứng vì hắn.

Trung Thiên im bất và ngẩng lên nhìn Đãng Khoa một cách khó khăn. Vẻ mặt kinh ngạc lẫn khinh miệt không giấu diếm của Đãng Khoa làm cô lại cụp mắt xuống. Trung Thiên im lặng trong cảm giác khó thở cùng cực.

Đãng Khoa cũng rất bất ngờ khi biết được cô bạn gái mà Hoa Chi năm lần bảy lượt nài nỉ Đãng Khoa nhận vào làm việc ở công ty của anh với lời giới thiệu nào nhỏ ấy dễ thương lắm, nhỏ lại hiền lành, thật thà, chịu khó... là Trung Thiên, cô gái mà dưới mắt Đãng Khoa sẽ không còn là cô gái nào xấu xa, tồi tệ hơn nữa . Sự bất ngờ ấy thể hiện qua ánh mắt trợn trừng của anh.

- Cô giỏi thật đấy . Mới hôm nào lén la lén lút tới đây để làm những chuyện mà chẳng ai hoan nghênh, giờ thì nghiêm nhiên lại là bạn của Hoa Chi, cô chủ của nhà này, lại còn giờ trò xin việc. Một người như cô có xứng đáng để làm một nhân viên tốt, một người bạn tốt không? Sao cô chẳng chịu khó nhìn lại bản thân mình mà tự giác xa chúng tôi ra chứ ? Hơn nữa, cây kim dù nhỏ đến mấy cũng không thể giấu mãi trong bọc, trước sau gì thì bộ mặt thật của cô cũng sẽ bị phơi bày, tốt nhất cô nên rút lui sớm... nhà này không hoan nghênh sự hiện diện những người như cô đâu.

Mặt Trung Thiên xám dần theo từng lời, từng câu của Đãng Khoa, nhưng cô không đáp trả lại như mọi khi, trong Trung Thiên chỉ còn lại duy nhất nỗi thất vọng đến đau lòng... vậy là xôi hỏng bỏng không, bao nhiêu hy vọng đời của cô và vú Hà đặt hết vào cuộc hẹn chiều nay bỗng chốc đã tan biến. Nhớ tới vú Hà, Trung Thiên đâm giận ngang . Hừm , để rồi xem, vú ấy còn lên tiếng bênh vực hắn ta không nữa cho biết.

Chẳng nghe Trung Thiên ừ hừ, ngỡ rằng cô gái trước mặt đã thấm thía ít nhiều lời bảo ban của mình, Đãng Khoa không khỏi nhún vai, đắc ý :

- Nếu cô đã nghe ra, đã nhận thức rõ điều sai trái... tôi hứa với cô, tôi sẽ không để Hoa Chi biết về những gì cô đã làm, ngược lại, cô cũng phải hứa, tuyệt đối không được đến đây tìm Hoa Chi nữa. Dầu thế nào tôi cũng không muốn Hoa Chi tiếm nhiễm những thói hư, tật xấu của người khác.

Đặng Khoa vừa nói vừa liếc qua nhìn Trung Thiên, thấy cô chỉ trả lời bằng cái nhếch môi tự lự, anh nói tiếp :

- Hoa Chi rất trong sáng nhưng lại mềm lòng và cả tin nên rất dễ bị người khác lợi dụng, nhất là ...

Lần này thì Trung Thiên đã chịu quay lại nhìn Đặng Khoa:

- Anh nói đã đủ chưa vậy ?

Đặng Khoa thoáng chùng hững trước câu hỏi chẳng đầu vào đâu của Trung Thiên và anh chưa kịp trả lời, thì Trung Thiên đã đứng lên, chiếc mũi thẳng héch cao, giọng cô không chút cảm xúc:

- Nếu anh nói đã đủ thì tôi xin phép về vậy. Tôi cũng sẽ chẳng hứa gì với anh, nhưng tôi chỉ nhắc nhở anh một điều, rồi một ngày nào đó anh sẽ phải hối hận vì những lời anh đã nói hôm nay. Người ta thường thấy đau khổ khi bị người khác xem thường hoặc xúc phạm, tổn thương đến lòng tự trọng và danh dự của bản thân, còn tôi, tôi đã quen rồi, sẽ chẳng sao hết.

Về đến nhà, Trung Thiên đứng chờ lâu ở cổng. Lúc ở nhà Hoa Chi, Trung Thiên những muốn mau chóng về tới nhà, gặp mặt vú Hà để kể tội Đặng Khoa ra với vú... cho đỡ ảm ức thế nhưng khi nghĩ lại, phải nhìn thấy vẻ thất vọng của vú Hà, Trung Thiên thật không cam tâm...

Trung Thiên thần thờ đi lên phòng. Vú Hà còn thức đợi cô. Trung Thiên cố lấy vẻ tự nhiên:

- Sao vú chưa đi ngủ?

- Vú chờ con, vú sốt ruột lắm, công việc của con thế nào rồi ?

Định lấp liếm cho qua, song ánh mắt lo âu của vú Hà đã khiến Trung Thiên chẳng đành lòng.... Vú Hà ngồi lặng người khá lâu, sau đó vú chặc lưỡi:

- Thôi Trung Thiên ạ, có lẽ vận rủi của chúng ta vẫn chưa hết.

Trung Thiên gân cổ cãi lại :

- Không phải chúng ta gặp vận rủi mà là do hấn ta nhỏ mọn, thành kiến, bảo thủ. Con thật không nghĩ trên đời lại tồn tại những người đàn ông không biết lý lẽ như hấn. Nhưng vú đừng cho là con tự ái vì bị hấn ta xài xề, mắng mỏ, con hoàn toàn không chấp nhận, con chỉ buồn là đã không tìm được việc làm ổn định hơn để vú đỡ cực nhọc thôi.

Vú Hà chớp mắt:

- Vú biết, con thương vú, nhưng con không nên vì thế mà tạo áp lực cho mình. Trước hết, con cứ lo học cho đến nơi đến chốn. Rồi mọi thứ sẽ ổn. Và lại, đối với công việc hiện nay, chẳng phải vú và con đã có ít nhiều quen thuộc sao ?

Trung Thiên nhăn nhó, khó chịu :

- Thôi đi vú, vú không cần phải dùng lời an ủi con trong khi vú cũng chẳng vui gì.

Vú Hà hơi lúng túng, nhưng rồi vú xua tay:

- Việc gì mà vú phải không vui chứ. Thua keo này ta bày keo khác, lo gì nào ? Với lại con còn trẻ, còn thiếu gì cơ hội để thay đổi cuộc sống của mình.

Trung Thiên lắc đầu không đồng tình với vú Hà, cô thấp giọng chua chát:

- Đối với người khác thì cơ hội không thiếu, nhưng với con thì khó đấy. Vú thử nghĩ ai mà thêm tuyển nhân viên có lý lịch đen đui như con? Đặng Khoa là một điển hình nhất. Làm giám đốc, với vai trò ấy, tất nhiên khả năng quan sát người của anh ta không đến nỗi tệ, vậy mà trước sau gì anh ta cũng cho rằng con là kẻ chẳng ra gì. Người quen đã thế huống chi kẻ lạ. Chỉ cần họ xem qua hồ sơ xin việc của con là họ sẽ chẳng ngại ngần gạt sang bên. Đặt trường hợp, con ở vai trò của họ, con cũng sẽ làm vậy. Đến cửa hàng mua sắm, có ai ngốc đến nỗi chọn món có tí vết, kém chất lượng chứ ?

Nói là không chấp, không trách chi người dung nước lã, vậy mà tối hôm ấy khi lên giường rồi, những lời mắng mỏ không thương tiếc của Đặng Khoa vẫn rõ mồn một bên tai Trung Thiên, làm cô hơi bị khó ngủ. Cô nghĩ rằngthậm "nhất định cô sẽ làm cho gã Đặng Khoa đó thay đổi cách nhìn nhận về cô, thậm chí hấn còn phải hạ mình xin lỗi vì những gì hấn đã gây cho cô hôm nay. Chỉ cần bấy nhiêu thôi Trung Thiên đã có thể thỏa mãn tự ái và hả dạ lắm rồi.

Trung Thiên ảm ức rất lâu, đến nỗi một quá cô ngủ thiếp luôn mà quên mặc màn, tới lúc vú Hà vào cô cũng không hay.

Trung Thiên nhìn đồng hồ, gần sáu giờ rồi. Hôm nay thứ bảy không có tiết học nên Trung Thiên có thể ung dung... đi làm nhiệm vụ phân phát báo mà không cần phải học tốc vát vát.

Sau lần đi tìm việc thất bại một cách khó quên ấy, Trung Thiên đã tạm thời an phận với nghiệp dĩ của mình, ngày ngày đến nhà in nhận báo bỏ cho các đại lý, để tăng thêm thu nhập, Trung Thiên đã làm thêm cả chiều rồi giúp vú Hà giặt quần áo chăn màn thuê, rồi đến trường để tiếp tục theo đuổi việc học của mình.

Ngày ấy công việc hiện đối với Trung Thiên đã không còn khó nuốt nữa, có lẽ nhờ vào tư tưởng an phận, nhẫn nhịn chờ thời và cũng có lý cô đã ít nhiều quen với những vất vả, gian truân... có điều, nếu trước đây Trung Thiên là một cô bé vô tư, hồn nhiên, ăn chưa no, lo chưa tới thì bây giờ Trung Thiên đã hoàn toàn khác. Cô đã cảm thấy mạnh mẽ hơn, cảm giác yếu đuối sợ hãi không còn nữa. Đối với Trung Thiên đứng trước nghịch cảnh mà chỉ biết rơi nước mắt thì chẳng nên sống, tồn tại làm gì...

Rồi đây cô sẽ tốt nghiệp đại học, cô sẽ đi làm, cô và vú Hà kể cả ba cô nữa, sẽ không phải vất vả, thiếu thốn. Ý nghĩ ấy làm Trung Thiên nghe thoải mái tư tưởng và cuộc sống đã nhẹ nhõm, bớt nặng nề hơn...

Rẽ nam, ngoặt bắc, đầu đường, cuối đường với những suy nghĩ quẩn quanh.... Sau rốt chỉ còn lại một khách hàng duy nhất, đây là chủ nhân của một ngôi biệt thự xây theo lối kiến trúc cổ có thể đã trên dưới trăm năm. Tường sơn màu vàng nhạt nên khó nhận ra nét cũ kỹ của thời gian. Ở mọi cửa sổ đều có lan can sắt, bên trong trồng đầy hoa tươi, còn có những bức phù điêu, đường nét hoa văn tinh xảo làm tăng thêm vẻ trang nhã và thanh lịch của ngôi biệt thự...

Chủ nhân ngôi biệt thự là một cụ già đã ngoài sáu mươi, người trong nhà thường gọi bà là bà cụ Trần. Lẽ ra vị khách hàng cuối cùng của Trung Thiên không phải là bà cụ ấy, nhưng sau những lần mang báo tới, biết bà cụ chỉ một mình, không có người thân, ngoại trừ những người giúp việc. Bỗng dưng Trung Thiên nhận ra so với bà cụ, Trung Thiên hạnh phúc hơn nhiều, cô còn có vú Hà chẳng khác gì mẹ và còn có cả bố. Cũng chính từ sự bỗng dưng ấy, Trung Thiên đâm ra tội nghiệp bà cụ, cô tìm cách lân la trò chuyện cùng bà. Hóa ra già trẻ cũng có thể rất hợp với nhau, lại thêm... lần nọ trong lúc dạo chơi ngoài vườn, bà cụ Trần bị trượt chân té ngã, may lúc ấy, Trung Thiên vừa tới, qua những thạch lam của thành tường, dáng bà cụ nằm sóng soài, Trung Thiên quýnh quýnh, bắt kẻ bờ tường cao với những gai nhọn tua tủa, Trung Thiên quẳng xe bám tường trèo ngay vào trong, đỡ bà lão rồi đưa vào nhà.

Vị bác sĩ tới khám bệnh cho bà, trước khi ra về đã nói với cả hai:

- Cũng may, cô bé này phát hiện kịp nên tình trạng bà chẳng đến nỗi nào, chỉ cần chịu khó điều trị và nghỉ ngơi độ một tuần bà cụ sẽ khỏe lại ngay.

Hôm ấy, Trung Thiên ở lại chơi với bà khá lâu và những hôm sau cũng thế. Mỗi quan hệ giữa hai bà cháu ngày một khăng khít hơn.

Và lịch trình phân phát báo cho bà cũng thay đổi từ đó.

Khi Trung Thiên đến biệt thự bà cụ Trần thì trời đã sập tối.

Chị Lan, người làm của bà cụ ra mở cổng cho Trung Thiên, chị chặc lưỡi:

- Dữ hôn, giờ mới chịu tới. Bà trông em ghê lắm đó.

Trung Thiên khựng lại, cô nhún nhẹ mày:

- Có chuyện gì không chị?

Chị Lan hạ giọng:

- Chị không biết, nhưng hình như bà chủ muốn giới thiệu em với cháu của bà đấy?

- Cháu của bà? – Trung Thiên sững – Chẳng phải bà trước giờ chỉ có một mình sao?

Chị Lan so vai:

- Thế mới có chuyện để nói chứ? Em biết không, người cháu này là cháu riêng của ông đấy. Mấy năm nay bà giận ông không chung thủy, nên nhất quyết không nhìn nhận. Hễ nghe ai nhắc tới chuyện ấy bà luôn cáu kỉnh, bần gất suốt cả ngày. Nhưng sau lần bị ngã ấy, tính tình bà chợt dung thay đổi hẳn, dễ dãi, vui vẻ và cởi mở hơn mọi khi, chính bà đã bảo chú quản gia đi tìm cậu ấy đưa về gặp bà, nhưng cô biết không, cậu ấy có chịu về đâu.

Trung Thiên chưng hửng:

- Thế chẳng phải chị vừa nói... bà định giới thiệu cháu bà với em sao?

- Ừ thì vậy – chị bấp chếp miệng – nhưng là bây giờ cơ

Trung Thiên không khỏi ngỡ ngàng với cách nói quàng xiên của chị người làm

- Bây giờ là sao chứ? Em chẳng hiểu gì hết

Chị Lan lại chặc lưỡi

- Có gì đâu mà không hiểu, ý chị nói... là lúc đầu cậu ấy mặc cảm hay tự ái gì gì đó nên không về dù chú quản gia năm lần bảy lượt tới lui nài nỉ mãi. Cuối cùng chính bà cụ phải thân chinh tới, cậu ấy mới chịu theo bà về đây đây

Nghe người cháu bà cụ chịu theo bà về đây qua lời chị người làm, Trung Thiên đâm ra ngán ngại, đã từ lâu cô không còn có ý niệm giao tiếp với ai cả. Cô đến biệt thự bà cụ Trần chỉ vì sự cô độc của bà, giờ bà cụ đã có người để chia sẻ, an ủi, cô không nên đến để vướng bận bà và cũng tránh cho mình sự tủi thân trước cảnh đoàn tụ của người khác

Nhưng thế nên thay vì bước tiếp... theo chị Lan, thì Trung Thiên đứng lại, ngập ngừng nói

- Chị à...

- Gì thế?

- Hay là chị để em về nhé

Chị Lan dưng mầy

- Sao vậy? Sao bỗng dưng lại đòi về bà mong cô từ chiều, cô lại không vào, bà hỏi, tôi biết trả lời sao?

Trung Thiên lúng túng

- Không còn sớm nữa, nên em phải về thôi chị à

- Sớm muộn gì chứ – Chị Lan lắc đầu xua tay – Em chớ gặt chị Thường ngày em vẫn ở chơi cùng bà đến tận khuya kia mà

Trung Thiên ập ứng

- Nhưng mà... nhưng em... Hôm nay em....

- Không hôm qua, hôm nay gì hết – Chị Lan ngắt lời Trung Thiên tỏ ý dứt khoát – Nếu em không muốn chị bị bà mắng thì mau vào nhà gặp bà đi. Xem như là chị xin em mà

Trung Thiên thấy khó xử vô cùng, sau đó cô đành nói thật

- Em không vào là vì em không muốn phiền mọi người thôi

- Mọi người? – Chị Lan ngẩn mặt – Cô nói bà ấy à?

- Không chỉ bà ... còn cả người cháu nào đó – Trung Thiên cup mi

- Ôi chao – Chị Lan như vỡ lẽ - Tôi còn ngỡ là lý do nào khác.... Nếu chỉ vì người cháu của bà... vậy thì cô khỏi phải lo Cậu ấy đã đi từ sớm rồi

- Đã đi rồi ư? – Trung Thiên ngó người – Chẳng phải vừa lúc nãy chị nói là bà sẽ giới thiệu....

- Ừm là tôi nói thế – một lần nữa chị Lan lại ngắt lời Trung Thiên – Nhưng chờ cô lâu quá, cậu ấy lại rất bận, nên bỏ về rồi, cậu ấy hẹn với bà khi khác... mà này – Chị Lan nhướn mày thắc mắc – Nếu có gặp cũng là chuyện xa ~giao bình thường thôi, có gì em phải ngại?

Giấu tiếng thở dài, Trung Thiên chớp mắt phân trần một cách gượng gạo

- không phải em ngại... em đã nói rồi, em chỉ sợ sự có mặt của em sẽ khiến cả hai mất vui

Ánh mắt chị Lan liếc nhanh về phía Trung Thiên tỏ vẻ không tin, song chị lại phẩy tay gạt gù

- Ra là thế

Vào đến phòng khách, đúng như chị Lan nói, bà cụ Trần đang nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế mây loại dành cho người già, mắt nhìn về phía cửa, vẻ chờ đợi

Thấy Trung Thiên, bà cụ bật người ngồi lên và nói ngay

- Cứ tưởng là con không tới. Bộ Ở nhà có chuyện gì à?

Đặt xấp báo lên chiếc bàn dài, Trung Thiên đến ngồi cạnh bà cụ, nhỏ nhẹ.

- Dạ, cũng chẳng có gì bà ạ là nhỏ bạn con đến chơi, nói chuyện phiếm một lát thôi lúc nào chả hay

Bà cụ nói với giọng tiếc re?

- Rõ xui, hôm nay có thằng cháu bà về thăm, bà muốn hai đứa làm quen nhau ... bà đã bắt thằng cháu bà chờ, nào dè con lại biến mất

“xui cho bà nhưng lại hên cho con đấy bà ạ” – Trung Thiên nhủ thầm, dù vậy ngoài miệng cô vẫn gượng gạo nở nụ cười rồi đáp

- Con xin lỗi Để dịp khác bà nhé

- Đành vậy chứ biết sao hơn – Bà cụ trầm ngâm

Nhìn nét mặt xịu xuống của bà cụ, Trung Thiên có đôi chút áy náy, nhưng chỉ một lát sau hai bà cháu lại chuyện trò vui vẻ như thường lệ, bà cụ Trần còn đề nghị.

- Trung Thiên này, bà muốn ra ngoài vườn ngắm trăng một lát, con đi cùng bà có được không ? Sẵn dịp nhà hôm nay có nấu chè sen, bà cháu ta ra đây ăn chè, ngắm trăng ... Đã lâu rồi bà không được hưởng thú vui ấy, chính xác hơn từ lúc ông qua đời, chẳng còn bạn ngắm trăng, trò chuyện bà cũng bỏ quên luôn

Cách nói của bà cụ có cái gì đó vừa thâm trầm tiếc nuối quá khứ vừa biểu hiện thực tại cô độc, cách nói mà khiến cho người nghe khó lòng thoát lời từ chối

- Vâng con sẽ ở lại với bà, nhưng chỉ một lát thôi, con còn phải về kéo vú Hà lo lắng – Trung Thiên nhoeo miệng

Bà cụ Trần dịu dàng nhìn Trung Thiên môi nở nụ cười hài lòng

- Con thật là biết chuyện và ngoan lắm, ta rất hài lòng về con đấy Trung Thiên

Chả hiểu do trắng đẹp, khung cảnh yên tĩnh hay do chè ngon như lời giới thiệu của bà cụ Trần “Đây là loại chè sen Huế vừa bùi vừa thơm” ngon đến nỗi, Trung Thiên vốn không thích chè mấy, cũng đã ăn hết hai bát đầy mà vẫn còn nghe thèm thuồng

- Trung Thiên nè – Nhấp một ngụm trà bốc khói, bà cụ chột lên tiếng – Hay là con và vú Hà dọn tới biệt thự này ở với bà nhé

- Không được đâu bà ạ – Trung Thiên ngược lên nhìn bà cụ, lát sau cô mới lắc đầu nói – Con nghĩ con và vú Hà ở đằng ấy đã quen, tạm thời con và vú chưa muốn thay đổi đâu

- Quen hay không quen gì chứ ? – Bà cụ Trần khoát tay – Tất cả đều do cảm nhận của mỗi người. Nhưng thế này, ta có lời mời con tới ở là thật lòng nhưng ta sẽ không ép con. Con có thể về thu xếp cùng vú Hà hoặc vả con có thể suy nghĩ lại, không nhất thiết phải trả lời ngay bây giờ

Trung Thiên cảm động nhìn bà cụ T, cô cảm thấy áy náy khi phải từ chối, nhưng dọn đến đây ở đối với cô quả là một vấn đề không dễ dàng chút nào ... Bà cụ Trần giao thiệp nhiều, chắc hẳn có kẻ đến người đi, kẻ ra người vào, mà Trung Thiên thì ... cô luôn tâm niệm càng tránh xa giới thượng lưu chừng nào càng tốt cho Trung Thiên chừng ấy

Thấy Trung Thiên ngồi thẩn thờ, bà cụ Trần hỏi

- Sao con lặng thinh thế ? Nói gì đi chứ. Hay do bà đề nghị vậy nên con ngại ?

- Dạ ... không đâu ... là con đang nghĩ sẽ nói sao với vú Hà về những ưu ái mà bà đã dành cho chúng con

- Ôi – Bà cụ Trần sầm mặt – Con bắt đầu khách sáo từ bao giờ thế ?

- Không phải con khách sáo ... nhưng ... - Thấy bà Trần có vẻ giận Trung Thiên không sao nói thành lời được

Cũng may bà Trần đã nói tiếp

- Thôi bỏ chuyện ấy sang bên đi, giờ con hãy nói về chuyện học hành của con cho ta nghe vậy ...

Thế là chuyện nọ xọ chuyện kia ... cũng mãi đến chín giờ hơn Trung Thiên mới về nhà

Thì ra trên đời này vẫn còn có người tốt hiện hữu. Và một tên Đãng Khoa cũng chưa hẳn là cả một xã hội, một thế giới ... ở quanh cô.

Từ địa điểm nhận báo ra chưa được bao xa, Trung Thiên đã nghe đỏi meo. Ổ bánh mì cặp trứng được vủ Hà để sẵn trong chiếc ba lô đeo lưng còn con vẫn còn âm âm như góp phần thôi thúc con đỏi hơn, song Trung Thiên không thể dừng lại để “thanh toán” chúng cho đã đời con đỏi vì bầu trời đã bắt đầu xám xịt, dấu hiệu của một cơn mưa lớn sắp đổ xuống. Trung Thiên đành nuốt nước bọt mà đi tiếp. Và rồi cơn mưa ập đến “đến trời mà còn muốn làm khổ cô huống chi con người”

Miệng cầu nhàu, chân chạm đất cho xe dừng lại Trung Thiên ướt thì chả sao, nhưng nếu báo bị ướt cô chỉ còn nước Cô và vủ Hà sẽ đỏi dài dài

Mưa mỗi lúc một to, mưa mù mịt giăng mắc. Còn đang loay hoay với chiếc áo mưa cho mình và bao ni-lon to cho những tờ báo, bỗng từ xa một ánh đèn pha sáng rực đang lao tới, tiếng gầm rú lớn đến nỗi có thể át được cả tiếng mưa

- Hừ – Trung Thiên lắc đầu – Đi ăn cướp sao mà chạy khiếp thế chả biết ...

Nhưng âm thanh của tiếng “chả biết” chưa kịp thoát ra khỏi bờ môi đang tái đi vì lạnh của Trung Thiên thì cả người Trung Thiên đã ngã rầm xuống đường, nếu lần trước là đụn rác cao hơn núi, thì lần này là hồ nước sâu như cái hồ nho nhỏ ở bên đường ... lại lợ mọ ngời dậy ...

- Ôi trời – Trung Thiên rụng rời khi thấy chiếc xe đã cong niềng, còn chồng báo thì ôi thôi Nước mưa trộn lẫn bùn đất, rác rưởinhòe nhoẹt. Vậy là lỗ vốn mất rồi, tính sao bây giờ ? Muốn khóc không được, muốn hét toáng lên cũng không xong, ức lòng đến nỗi, Trung Thiên tung chân đá mạnh vào sườn xe và rồi ngồi phịch xuống, bất kể dơ sạch, tay ôm lấy đầu, để mặc nước mắt ràn rụa, cô muốn làm một cái gì đó cho vơi hết những khôn khổ, bức bối, bức xúc trong lòng nhưng nước mắt làm thành nỗi nghẹn ngào đè nặng lên ngực không sao thoát ra được. Vai run từng hồi, môi cắn vào môi, tay cô nắm lại đầm mạnh xuống mặt đường, cô nấc lên một tiếng và bắt đầu khóc. Chưa bao giờ Trung Thiên được khóc ngon lành như vậy và cũng chưa bao giờ Trần thấy bơ vơ, cô độc gần như không lối thoát như vậy Trung Thiên khóc mãi cho đến khi nhận ra có ai đó đang tới gần bên cô và một giọng nói vang bên tai

- Này cô ... có sao không ?

Vẫn còn âm ức cho sự xui xẻo của mình nên khi nghe có người hỏi tới, chẳng cần biết đó là ai, quẹt nhanh nước mắt, lẫn nước mưa, và bùn đất, Trung Thiên sùng sô.

- Có sao hay không, mặc tôi, can gì tới ông mà ông hỏi chớ ?

- Ở hay – bỗng dừng bị nạt đùa khi có lòng tốt giúp người, gã đàn ông không khỏi chung hứng – Tôi muốn giúp cô, cô không thích thì thôi, sao vô cớ nóng nảy thế ?

“Ừ nhỉ” – Trung Thiên khựng lại khi nghe gã đàn ông đi đường lên tiếng trách móc. Hắn ta nói không sai, rõ ràng hắn ta có ý tốt nên mới đến hỏi han, hắn ta đã làm gì cô đâu nào, sao cô lại đổ quạu lên, làm như chính hắn ta là thủ phạm đưa đến tai họa này cho cô chẳng bằng vậy. Cô đã giận cá chém thớt, tức tối không làm được gì chủ nhân của chiếc xe gắn máy chết tiệt đã va vào cô thể thảm chừng này rồi bỏ đi một cách vô trách nhiệm, lại thêm tiếc chiếc xe đạp hư hao, tiếc những tờ báo ướt mem đầm bùn đất và nhất là quê vô cùng vì có người đã thấy cô té ngã ... chính thế, nên Trung Thiên đã không kềm được lòng mình. Mưa to ngàn này, đường vắng, người thưa, có kẻ đã tự nguyện ra tay giúp đỡ chẳng phải bớt vất vả cho cô hơn sao ?

Nhủ vậy, Trung Thiên vuốt mặt, ngẩng lên định đánh tiếng nhờ vả, nhưng cô chưa kịp mở miệng thì cả người cô đã dờ ra khi nhận rõ mặt của người khách tốt bụng ấy

Giữa lúc Trung Thiên chưa biết cư xử sao thì gã đàn ông hay nói đúng hơn là Đăng Khoa anh nhắc chiếc xe dựng lên xong bước lại phía Trung Thiên. Đến bên cô anh nhắc lại câu hỏi

- Cô kiểm tra lại đi coi có sao không ?

Sau phút bất ngờ, Trung Thiên đã trấn tĩnh lại được, rồi thay vì nói lời xin lỗi như ý định thì Trung Thiên lại nhếch môi mỉa xệch

- Tôi tự biết mình phải làm gì rồi ! Anh làm ơn đi ngay chớ Tôi không cần anh ở đây để giở giọng nhân nghĩa. Anh bảo anh giúp tôi à ? Anh hại tôi thì có

- Tôi hại cô ? Tôi đã làm gì để cô nói thế ? – Đăng Khoa không giấu được vẻ sùng sốt

Ra Trung Thiên đã nhận biết người khách qua đường ấy là Đăng Khoa, nhưng anh thì mù tịt bởi cả người Trung Thiên đã bị chiếc áo mưa to trùm trùm kín lại thêm chiếc mũ kết kéo sụp che cả mặt. Khi phát hiện ra điều ấy, Trung Thiên liền nhắc mũ ra khỏi đầu, tay vuốt lấy vuốt để những hạt mưa, mặt ngửa lên hướng về phía Đăng Khoa về thách thức

- Có cần tôi phải trả lời câu hỏi vừa rồi của anh không ?

Đăng Khoa thờ hắt ra một cái khi nhận ra cô gái đang đứng trước mặt anh là Trung Thiên. Tuy rất có ác cảm với cô, nhưng lúc nhìn về mặt vừa đau khổ, vừa thảm thương của cô, Đăng Khoa lắc đầu ái ngại

- Tôi không hề nghĩ là cô, nhưng cô bảo tôi hại cô cô có nhầm không đây ?

Mím môi lại, Trung Thiên đáp ngay

- Không anh thì ai vào đây hở ? Chồng báo này, chiếc xe này, anh có biết ngân thứ ấy là cả gia tài của tôi không ?

- Cô mới lạ – Đến lượt Đăng Khoa bực dọc – Cả gia tài hay một phần hoặc nhiều hơn nữa thì liên quan gì đến tôi nào ? Này – Đăng Khoa hơi ngập ngừng trước khi nói tiếp – Hay là cô muốn giờ trò để tôi phải bị hao tổn, mất mát lần nữa. Đừng hòng nhe – Đăng Khoa lừ mắt – Tôi sẽ không để cô qua mặt mãi đâu. Cô đừng khiến tôi phải hoài nghi chuyện ngã xe của cô và bộ dạng thảm thương này lại là một trò mới của cô. Nếu vậy thì xin lỗi nhé, hôm nay không mang theo tiền, hơn nữa tôi rất bận, không rảnh rỗi ở lại để xem cô bày trò đâu nhé

Đăng Khoa vừa dứt câu, Trung Thiên đã đứng thẳng người lên, mặt cô đã tái càng tái hơn

- Cái gì ? Anh vừa nói cái gì ? Anh đúng là độc mồm, độc miệng. Việc gì tôi phải bày trò với anh, sao lúc nào anh cũng thích chà đạp người khác hết vậy ?

- Tôi nói sai ư ? – Đăng Khoa cau kinh – Thế thì cô nói ra xem, chuyện tai nạn của cô can gì đến tôi ? Rõ ràng cô đã ngã trước khi tôi có mặt, vậy thì tại sao lại do tôi ? Có giờ trò cũng nên khéo léo và hợp lý, có đâu lại vụng về thế ?

- Không do anh sao được ? – Trung Thiên suy nghĩ một chút rồi cô nói thẳng – Nếu hôm trước anh chịu nhận tôi vào làm thì giờ tôi đâu phải ra nông nỗi này

- Trời đất – Đăng Khoa cố nín cười trước kiểu đồ lỗi đời trẻ con của Trung Thiên – Cô thật sự nghĩ vậy à ?

- Ừm, tôi nghĩ vậy đó – Trung Thiên bậm môi gắt ngay

- Cô biết cách nghĩ của cô làm tôi vô cùng ngạc nhiên không ? – Đăng Khoa nhếch mép

Trung Thiên hậm hực

- Anh cho là tôi trẻ con, là ngớ ngẩn chứ gì ? Chẳng lẽ anh lại thấy hành động từ chối chẳng thu nhận một người đang thực sự cần việc làm vào công ty của mình là đúng sao ?

Đăng Khoa nhìn Trung Thiên một cái, rồi nhìn chỗ khác

- Tôi không hề nghĩ vậy, phải tùy trường hợp, riêng cô, cô thừa biết tại sao tôi không nhận cô vào làm mà. Tất cả là do cô Chính tư cách và đạo đức của cô khiến tôi không còn cách giải quyết nào khác. Muốn trách người thì trước tiên hãy tự trách mình đã

- Nhưng anh hơn tôi gì nào ? – Trung Thiên gằn giọng – Anh vu khống người khác một cách tùy tiện. Kiểu cư xử này còn tệ hại hơn cả những điều tệ hại. Nếu anh thật sự là người biết lý lẽ thì anh đã không cư xử như vậy. Cư xử đã tệ mà nói năng thì toàn là những câu khó nghe. Trước là chuyện chiếc ví, sau là món quà sinh nhật quái quỉ gì đó, bây giờ là trò vờ té ngã để ăn vạ anh. Trí tưởng tượng của anh quả là phong phú, tiếc rằng chúng hoàn toàn vô căn cứ. Anh có biết tai họa hôm nay sẽ khiến cho tôi và vú Hà khôn đốn chừng nào không ? Tiền sửa xe, tiền mang bồi thường báo cho khách hàng, bán hết tài sản hiện có của chúng tôi cũng không sao giải quyết nổi, đã vậy thì can có gì tôi lại tự làm khổ mình chứ ?

Giọng Trung Thiên hơi bật đi vì lạnh khiến Đăng Khoa có đôi chút xúc động. Vì thế khi thấy cô ôm chồng báo ướt nhem đặt lên xe cột lại, Đăng Khoa giằng lấy

- Để tôi giúp cho

Trung Thiên gạt mạnh tay Đăng Khoa

- Không nhờ đến anh, tự tôi có thể làm được. Đừng giờ trò mè nheo khóc chuột với tôi nữa

Đăng Khoa vịn tay lái xe

- Nhưng xe hư rồi, cô làm sao đẩy nó đi được

Trung Thiên lắc đầu một cách cương quyết

- Tôi làm sao mặc tôi, miễn anh đừng làm phiền tôi nữa

- Thôi được – Đăng Khoa nhún vai – Cô đúng là ngoan cố. Tôi đã thật lòng giúp cô dù cô đã gây cho tôi không ít phiền toái ... vậy mà cô vẫn chứng nào tật ấy, chẳng chút phục thiện

Nói xong, Đăng Khoa trở về lại phía xe của mình, phóng đi thật nhanh, không thèm nhìn lại dù chỉ một cái liếc mắt

Trung Thiên mím môi nhìn theo với một tí xúu ... hồi tiếc. Biết Đăng Khoa đối với cô chẳng ra sao hết, và không chừng anh ta vờ tử tế ra tay nghĩa hiệp để đến khi cô rơi vào bẫy anh ta rồi, lên tiếng nhờ vả ... anh ta sẽ tha hồ cười vào mũi, vì cũng có lúc cô chịu hạ mình cùng anh ta, nhưng việc anh ta bỏ đi vẫn khiến cô bị hẫng. Ngược mặt nhìn trời, mây vẫn đen, mưa vẫn đổ, rồi nhìn lại mình ... mím chặt môi để ngăn mình đừng tiếp tục khóc, trong lúc cả người cô bắt đầu run lên vì lạnh ... vừa may khi ấy một

chiếc xích lô trời tới. Dầu rất tiếc tiền nhưng không còn cách nào khác đành nhờ bác xích lô hộ tổng cả người lẫn xe về nhà. Và Trung Thiên chỉ còn kịp nói số nhà, tên đường, sau đó thì cô hầu như bất biết ... Sau trận tắm mưa kinh khủng ấy, Trung Thiên đã ngã bệnh. Khi thì nóng sốt, khi thì rét run ... cứ thế, đúng một tuần lễ, Trung Thiên mới ngóc đầu dậy nổi. Trần gầy rộc cả người vì bệnh, còn vú Hà mất cả thần sắc vì lo

Một tuần nằm vùi trên giường không làm ra tiền, lại phải hao tốn phần thuốc men, Trung Thiên vô cùng lo lắng, lo nhất là việc làm của cô, nghỉ lâu thế, chắc chắn sẽ không hứa hẹn điều gì tốt lành. Quả nhiên, điều lo sợ của Trung Thiên đã thành sự thật

Sáng hôm đầu tiên sau khi bình phục, Trung Thiên liền tìm đến nhà khách hàng của cô ngay, nhưng dù cô đã trình bày lý do và cũng đã nài nỉ hết lời, họ vẫn lắc đầu nguây nguây

- Cô không đến được, ít ra cô cũng phải báo cho chúng tôi biết, song cô lại lặng thinh, một ngày không có báo chí để đọc đã nghe khó chịu lắm rồi, đằng này cả một tuần trôi qua, chúng tôi đành phải đăng ký chỗ khác, mong cô thông cảm cho chúng tôi nhé

Vậy là thất nghiệp ! Trung Thiên buồn rầu đạp xe đi loanh quanh. Đã đoán trước là thế, Trung Thiên vẫn thấy xuống tinh thần ghê gớm. Sao số cô đen đui vậy nhỉ ? Đến cái nghề không ai không làm được, cô cũng không xong thì mong gì đến việc lớn lao hơn đây chứ ? ...

Đi đến rã rời cả hai chân, Trung Thiên vẫn chưa có ý nghĩ trở về nhà, cô không muốn vú Hà thấy vẻ mặt ủ dột, buồn chán của cô ... cuối cùng, Trung Thiên quyết định đến thăm bà cụ Trần

Ra mở cổng cho Trung Thiên vẫn là chị Lan và vẫn là câu nói mà chỉ riêng chị mới có

- Ôi chào – Ở đây mọi người cứ tưởng em biến luôn rồi chứ ? Bà cụ trông đứng trông ngồi, em không đến chừng vài hôm nữa bà sẽ cho người đi tìm em đấy. Bà đang ở ngoài vườn. Em ra với bà đi. Thấy em tới bà chắc vui lắm đó

Đúng như lời chị Lan, vừa thấy bóng Trung Thiên thấp thoáng sau hàng cây, đang nằm trên ghế, bà cụ Trần đã ngồi bật dậy:

- Sao lâu dữ con mới đến thăm bà vậy Trung Thiên? Định hù dọa bà già này có phải không?

- Con xin lỗi bà – Trung Thiên cảm động – Con đã không mang báo đến cho bà cả tuần nay.

Bà cụ khoát tay:

- Ta không nói đến việc ấy . Là ta nhớ con thôi . Suốt mấy ngày qua không ai trò chuyện cùng ta . Lại còn lo con gặp chuyện.

Trung Thiên chớp mắt :

- Dạ tại con bị bệnh, bà ạ . Con bị trúng mưa, bị sốt.

- Chết không – Bà cụ chắc lưỡi – Hèn gì bà nhìn da con xanh mướt. Thế con thật sự khỏe chưa mà đến đây vậy ?

Trung Thiên nhỏ nhẹ:

- Dạ con đã khỏe lại rồi.

- Con nói thật chứ – Bà cụ gặng lời.

- Thật bà ạ . – Trung Thiên gật đầu . – Nếu con không khỏe sẽ không dễ dàng ra khỏi nhà với vú Hà đâu.

Bà cụ Trần nheo mắt ngó Trung Thiên như để xác định lời nói của cô, sau đó bà chép miệng:

- Khỏe thì khỏe nhưng con trông yếu ớt lắm, để rồi bà bảo con Lan, lát nữa chọn cho bà một số thức ăn bổ bổ người bệnh, con mang về nhờ vú Hà nấu con ăn.

- Thôi đi bà ơi . – Trung Thiên lắc đầu lia lịa . – Không cần phải phiền phức thế.

- Ai bảo con là không cần . – Bà cụ Trần nhăn mặt – Cũng chẳng phiền phức gì cả . Ta chọn thức ăn, vú Hà nấu, cô chỉ việc ăn, sao lại phiền? Ta nói rồi – Bà cụ xua tay – Con không nghe, ta giận con đấy.

Không còn biết sao hơn, Trung Thiên đành gật đầu :

- Tùy bà vậy, con xin cảm ơn bà đã quan tâm.

Bà cụ Trần cười hài lòng:

- Có vậy chứ ? À mà Trung Thiên này . – Đang nói, bà cụ Trần chợt khựng lại – Ta mong con đến vì nhớ và cũng vì ta có việc cần nói với con đây.

- Lại chuyện giới thiệu hôm trước hở bà ? – Định kéo ghế ngồi xuống nhưng nghe bà cụ bảo có việc cần nói, Trung Thiên hơi hoảng, cô buông ghế, thẳng người lên.

- Xem con kia, làm gì mà căng thẳng thế, không phải đâu . – Bà cụ Trần phì cười khi thấy cử chỉ của Trung Thiên – Là chuyện khác, chuyện làm ăn thôi.

- Chuyện làm ăn? – Mắt Trung Thiên sáng lên, nhưng sau đó lại xiu xuống khá nhanh, cô phịu môi – Bà trêu con... việc con bị thất nghiệp phải không?

- Sao ? Con bị thất nghiệp rồi ư ? – Bà cụ kêu lên . – Ôi, thế thì tốt quá !

- Kia bà . – Trung Thiên gãi đầu nhăn nhó . – Bị thất nghiệp con đang rầu bất chết đây mà bà cho là tốt ư ?

- Không, tốt thật đây mà . – Bà cụ lắc đầu xua tay – Bà đang rối tinh vì không có người, còn con thì thất nghiệp, thế không tốt là gì ? Giờ thì con đừng nói với bà là con không rảnh rồi nhé.

Trung Thiên ngạc nhiên nhìn bà cụ Trần, mãi hồi lâu cô mới nói :

- Rảnh thì con có rảnh ... nhưng bà cần người để làm gì ? Bản thân con giúp được gì cho bà ? Hơn nữa con còn phải đi học.

Thấy trong đôi mắt Trung Thiên ánh lên điều lo âu, bà cụ Trần trấn an:

- Không sao đâu, chỉ cần con chịu khó và biết sắp xếp là con sẽ làm được. Con chuyện giờ giấc ta dành cho con một buổi để lo chuyện học hành. Còn hôm nào con bận, báo trước ta biết, ta sẽ cho người thay con.

“Ôi hóa ra trong cái rủi cũng còn có cái may” – Trung Thiên không khỏi mừng thầm khi nghe bà cụ Trần nói, tuy nhiên cô vẫn không giấu được sự hồi hộp.

- Bà có thể cho con biết đây là việc gì không?

- Gượng đã nào.... – Đẩy tách trà đến trước mặt Trung Thiên bà cụ Trần chậm rãi – Uống với bà tách trà thăm giọng đi, rồi bà sẽ nói cho con nghe.

Thấy cô giục mấy cũng bằng thừa vì những người già ai nấy cũng thế, cứ từ tốn, chậm rãi... cuối cùng thì sự kiên nhẫn, nén lòng của Trung Thiên đã có kết quả.

- Là vậy con ạ ... - Đặt tách trà xuống bàn, ngả người ra ghế, bà cụ Trần ôn tồn – Như con biết rồi đấy, bấy lâu nay bà sống bằng tiền lãi suất từ ngân hàng. Đạo này lãi suất ngân hàng hơi kém, với lại ăn không ngồi rồi mãi cũng chán nên bà định rút ra một ít để kinh doanh ngành quần áo may sẵn, con thấy thế nào ?

- Thế nào... là sao ạ ? Con vẫn chưa hiểu ý bà . – Mày Trung Thiên nhú nhẹ.

- Có gì lại không hiểu . – Bà cụ kéo chiếc kính lão trên mũi xuống . – Thế nào có nghĩa là đối với chuyện ta nhờ con giúp ta trông coi, chăm sóc hay nói chính xác hơn là con sẽ thay ta quản lý cửa hàng ấy, con thấy có gì trở ngại không?

- Con sẽ quản lý cửa hàng ấy ư ? – Trung Thiên thiếu điều nhảy nhồm lên khi nghe hai tiếng quản lý – Ôi trọng trách ấy con làm sao mà gánh vác nổi chứ ? Từ nhỏ tới giờ con chỉ học và chơi, con có biết buôn bán gì đâu ngoài việc bán báo, mà công việc này thì trẻ nít cũng làm được.

Bà cụ cười thân nhiên:

- Bán báo cũng là một hình thức buôn bán, con không thể phủ nhận điều đó.

Trung Thiên nói một cách khó khăn:

- Nhưng muốn kinh doanh ngành quần áo, yêu cầu trước tiên là phải có một số vốn hiểu biết về cách ăn mặc, cách sử dụng màu sắc, cách chọn vải vóc, cách thiết kế kiểu dáng của từng loại trang phục, mà con thì không biết cũng không rành....

- Không biết thì học, không rành thì tìm tòi, nghiên cứu, rồi ắt sẽ biết, sẽ rành . – Bà cụ điềm nhiên. Thấy Trung Thiên vẫn còn nhăn nhó, bà cụ Trần hạ giọng thuyết phục – Con không cần phải lo lắng thái quá, trước khi ta đặt vấn đề này cùng con thì ta đã tính toán đầu đó cả rồi . Vậy nhé, trong lúc ta chuẩn bị mặt bằng, trang trí trong ngoài, xin giấy phép, liên hệ với các cơ sở làm ăn khác để nhận hàng, trao đổi hàng thì con sẽ đăng ký theo học các lớp ngắn ngày về quản trị, về thiết kế... Bước đầu là thế, còn sau này tùy thuộc vào khả năng nhạy bén và sự chịu khó của con.

- Con lại phải học nữa sao ? – Trung Thiên như muốn nghẹn ngang khi nghe bà cụ Trần đề cập đến việc phải... học. Muốn học phải có tiền, chỉ chuyện kết thúc đại học của cô thôi, cô còn lo không xong, nói gì theo học những thứ khác ...

- Con không thích học à ? – Đến lượt bà cụ Trần nhú mày không hiểu . – Thường ngày bà vẫn nghe con nói là con rất thích học kia mà.

- Là con nói thế, nhưng đây là trước kia, còn bây giờ ... - Trung Thiên gãi đầu ấp úng . – Con thật khó có thể... bà ạ.

- Sao lại khó có thể chứ ? – Về áp úng của Trung Thiên khiến bà cụ Trần ngạc nhiên thắc mắc, song chỉ thoáng sau đó bà đã gạt gù nói . – Bà hiểu rồi, con đang lo không có tiền để theo học chứ gì ? Không sao . – Bà cụ chắc lưỡi . – Việc ấy con cứ để ta . Đây này . – Cho tay vào túi áo ngoài, bà cụ Trần lấy ra một phong bì khá dày, dúi vào tay Trung Thiên, bà nói tiếp . – Tiền và cả giấy báo học trong ấy, con xem kỹ ngày giờ rồi thu xếp thời gian sao cho thuận tiện. Tiền thì gồm có hai phần, một nửa dành riêng cho con để mua sách vở học tập, chi tiêu cá nhân, số còn lại ta gởi vù Hà nhằm ổn định cuộc sống của cả hai,

trong suốt những ngày con bận học và trong khi chờ đợi con bắt tay vào việc. Thiếu đủ con cứ cho ta hay, chớ ngại ngần, miễn sao được việc. Ta rất kỳ vọng ở con, hãy cố gắng đừng để ta phải thất vọng.

Trước sự tính toán và sắp xếp quá ư chỉ lý và chu đáo chẳng chê vào đâu được của bà cụ Trần, Trung Thiên cảm động đến phát khóc và cô chỉ còn biết gật đầu tuân theo. Hơn nữa, dầu sao, đây còn là cơ hội để cô thay đổi cuộc sống cực nhọc trong hiện tại của mình, biết đâu rồi mọi thứ sẽ tốt đẹp hẳn lên.

Thế là, những ngày sau đó, gạt bỏ mọi điều lo toan, Trung Thiên lao vào việc học tập. Sáng đến trường Đại Học Kinh Tế, trưa vào lớp Quản Trị, tối theo khoa Thiết Kế Thời Trang. Dù rất mệt, nhưng không phải nặng đầu về vấn đề tiền bạc nên Trung Thiên không còn héo hắt như những ngày qua nữa. Cô đã có thể ăn ngon, ngủ yên và an tâm mà theo đuổi việc học của mình. Cũng chính nhờ sự thoải mái tư tưởng thế, nửa năm sau, Trung Thiên đã lấy được bằng tốt nghiệp đại học cùng giấy chứng nhận các khoa học chuyên môn ngắn ngày khá dễ dàng.

Ngày Trung Thiên ra trường, bà cụ Trần không quên tổ chức một buổi tiệc để chúc mừng sự thành đạt của cô tại biệt thự Trần gia, có cả vú Hà đến dự, bà cụ có vẻ rất thích vú Hà, thích nhất là tài nấu ăn của vú. Bà cụ Trần cũng đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần chuyện cả hai dọn tới ở, nhưng Trung Thiên và vú Hà vẫn chưa quyết định.

Hôm nay, bà cụ sẽ đưa Trung Thiên đến những nơi cần đến để chuẩn bị cho việc kinh doanh buôn bán sắp tới. Mọi thủ tục giấy tờ đã lo xong chỉ còn khâu nhận hàng, trưng bày và khai trương.

Là buổi giao dịch đầu tiên nhưng xem ra khá thành công, có lẽ nhờ tiếng tăm của dòng họ bà cụ ngày xưa trên thương trường.

Tối về, bà cụ Trần bảo Trung Thiên nán lại dùng chè hạt sen cùng bà. Trung Thiên có đôi chút lo lắng, không hiểu bà gọi cô nán lại là vì bát chè hạt sen giúp con người ta dễ ngủ như lời bà thường nói thật chẳng, hay là vì bà muốn "dũa" cô chuyện lúc trưa, cô đã trễ hẹn cùng ba mất hai mươi phút.

Qua chị người làm Lan, Trung Thiên biết được bà cụ rất kỵ chuyện giờ giấc, bà luôn bảo với mọi người:

- Chuyện giờ giấc không thể tùy tiện được. Đừng xem thường chuyện nhỏ nếu không muốn thất bại chuyện lớn. Để thành công trên mọi lĩnh vực điều trước tiên là phải biết giữ chữ tín.

Chính vì nghĩ thế, nên ngay lúc vừa ngồi xuống, Trung Thiên đã vội vàng lên tiếng ngay:

- Bà ạ, chuyện lúc trưa... là con có lỗi. Nhưng con hứa sẽ không để xảy ra tình trạng ấy nữa, bà chớ giận con, bà nhé.

Không ngờ, bà cụ lại khoát tay, dễ dãi:

- Lúc trưa ta cũng hơi giận con, song may là hôm nay mọi việc đều suông sẻ, thuận lợi, ta thấy vui lắm.

Hơn nữa, đây là lần đầu con vi phạm, ta không để bụng đâu, có điều con nên rút kinh nghiệm, không nên vậy mãi.

Nuốt tiếng thở phào vào lòng, Trung Thiên đáp:

- Vâng, con hiểu rồi bà ạ. Con sẽ cố gắng để không mắc phải nữa đâu.

- Rất tốt, nhưng ta cũng cần nói rõ điều này. – Nheo nhẹ mắt, bà cụ hắng giọng. – Ta bảo con ở lại chỉ để dùng chè cùng ta thôi, chớ không phải vì chuyện lúc trưa, con chẳng nên chuyên nọ xọ chuyện kia, sinh ra mất tự nhiên.

Trung Thiên không có thói quen nói dối, thêm trước ánh mắt vừa tinh tường vừa pha chút tinh quái của một người già dày dặn kinh nghiệm trong... nhìn người, Trung Thiên đành đỏ mặt thú nhận, giọng cô yếu xìu:

- Thật tình là con đã nghĩ thế, con xin lỗi bà.

- Ôi dào. – Bà cụ Trần khoát tay. – Lỗi phải gì nào. Nói để con hiểu, không phải để nghe con nói tiếng xin lỗi khách sáo ấy.

Ăn chè xong, thấy đã không còn sớm, Trung Thiên xin phép bà cụ Trần ra về:

- Con phải về thôi bà ạ.

- Ừ, con về đi, kéo vú Hà trách bà già này không biết chuyện, cứ giữ rịt con bên mình mãi. – Bà cụ cười ròn, sau đó bà quay vào trong gọi lớn. – Chú Tư à... chú Tư!

- Dạ, bà gọi tôi. – Chú Tư te tái từ bên trong chạy ra.

Bà cụ Trần cao giọng:

- Chú vào nhà trong mang ra xe cho con bé hộ tôi.

- Không cần đâu bà ạ. Tự con, con có thể vào lấy.

Trung Thiên lật đật đứng lên, nhưng bà cụ Trần đã nhắm mắt, ngăn cô lại:

- Thì con cứ ra trước đi.

Ngần ngừ một chút Trung Thiên nói:

- Vậy con đưa bà vào nhà nhé.

Bà cụ lắc đầu:

- Chú Tư sẽ đưa ta vào sau, con lo việc của con đi.

Chú Tư là tài xế riêng của bà cụ Trần, thường ngày mỗi khi Trung Thiên đến và về, chú Tư vẫn hay lấy xe ra giúp cô, mà không chờ đến lượt bà cụ phải nhắc nhở. Hôm nay, lại có chút khác, Trung Thiên lấy làm lạ, song cô nhu có lẽ bà vui thật nên mới thế. Chào bà cụ, chị Lan xong, Trung Thiên quàng chiếc ba lô nhỏ xịu lên vai, cô đi nhanh về phía cổng. Chú Tư đã đứng chờ sẵn ở đây, có điều Trung Thiên chẳng thấy bóng dáng chiếc xe đạp cà tàng của cô đâu cả, thay vào đó là chiếc dream mới toanh, sáng bóng dưới ánh đèn đường cao áp. Trung Thiên bước tới, ngạc nhiên hỏi:

- Thế xe cháu đâu hả chú?

Chú Tư đáp tỉnh bơ:

- Xe cô còn trong nhà để xe.

Trung Thiên chưng hửng, rõ ràng chú Tư đã nghe lời bà cụ dặn, sao giờ lại vậy, hay chú ấy quên? Cũng có thể, người già đôi lúc vẫn lẫm cẩm ấy mà. Nghĩ thế nên Trung Thiên không nói, không rằng, cô xoay người định trở vô nhà để xe, nhưng chú Tư đã gọi giật:

- Nè, cô Trung Thiên, cô đi đâu nữa vậy?

Trung Thiên buông gọn:

- Cháu đi lấy xe.

- Không lấy được đâu. – Chú Tư khoát tay. – Xe của cô tôi đã cho vào nhà kho rồi.

- Sao chú làm vậy, rồi lấy gì để cháu đi đây?

- Chuyện ấy cô khỏi lo. – Chú Tư lắc đầu. – Cô hãy nhìn kỹ chiếc xe này đi...

- Có gì phải nhìn chứ? Là chiếc dream thôi mà. – Trung Thiên nghiêng đầu, mày cô nhú nhẹ. – Xe của chú mới mua phải không?

Chú Tư tùm tùm:

- Cô nói mới đúng một nửa. Xe mới mua thật, nhưng không phải xe của tôi, là của cô đó.

- Của cháu ư? – Trung Thiên không khỏi sững người ra trước câu nói của chú Tư. – Làm sao của cháu được chứ? Cháu làm gì có tiền để mua nó?

- Không phải cô mua, là bà đã mua cho cô đó. – Chú Tư chép miệng một cái, hạ giọng. – Bà bảo để cô tiện lợi hơn trong việc đi lại, ra ngoài giao tiếp, cũng cần phải chú ý hình thức một tí, xuề xòa quá sẽ bị mọi người xem thường.

Lại cũng hình thức, lại cũng sợ ánh mắt xem thường của mọi người. Bà cụ Trần còn nói thế, vậy chả lẽ gã Đăng Khoa và Hoa Chi đã không sai? Nhưng để có một hình thức bên ngoài coi được, cô lại tiếp tục đón nhận sự ưu đãi của bà cụ Trần nữa ư?

Sau phút ngỡ ngàng bấy giờ là cảm giác khó xử. Trước giờ, cô đã làm được gì cho bà cụ Trần đâu, thế mà hết lần này sang lần khác, bà phải hao tốn tiền bạc lẫn tâm trí cho cô mãi. Ôi, sao trên đời này lại có người tốt đến thế? Cứ cho mà không cần nhận lại, cũng chẳng hề tính toán so đo, chả bù với gã Đăng Khoa kia... phải chi hẳn ta có được tí ti lòng nhân hậu của bà cụ Trần thì có lẽ cuộc đời của cô đã bớt đỡ những điều đúng không đáng có. Nhưng sao bảo là ghét, là căm thù mà mỗi chuyện cô lại mỗi nhớ tới hẳn ta vậy chứ...

Không nghe Trung Thiên lên tiếng lại thấy cô thù người suy nghĩ, cho là Trung Thiên không an tâm khi nhận món quà quý hơn sức tưởng tượng của cô, nên chú Tư chắc lưỡi, nói tiếp:

- Cô nghỉ ngơi nhiều làm gì cho thêm nhứt đầu. Bà đã cho cô cứ nhận và mang xe về. Chỉ cần sau này cô không phụ lòng tin tưởng của bà là được rồi. Làm cho bà vui vẻ sống, đây là cách trả ơn tốt nhất, thiết thực nhất. Và lại, cô đã rõ tính bà, một khi bà quyết định việc gì rồi, dầu trời đổ đất nghiêng bà cũng sẽ không thay đổi.

Qua lời phân tích, dẫn giải của chú Tư, Trung Thiên chợt thấy ra rằng nhận thì áy náy, khước từ lại càng áy náy hơn. Suy đi tính lại, cuối cùng Trung Thiên thở dài, nói với chú Tư:

- Thôi được, chú đã nói thế, cháu xin nhận. Cháu cũng rất cảm ơn chú đã giúp cháu....

Chú Tư cười khoát tay:

- Bà quý cô thôi, chứ tôi có làm gì cho cô đâu. Giờ cô tranh thủ về đi, kéo khuya.

Tuy không yên lòng chút nào khi bước lên chiếc xe dream mới bóng của bà cụ Trần mua cho, song Trung Thiên không thể phủ nhận cảm giác vừa bất ngờ vừa sung sướng cảm động đến ứa nước mắt trong tận đáy lòng của Trung Thiên.

Kể từ ngày gia đình Trung Thiên gặp phải cảnh tai bay vạ gió đến nay, chuyện sắm sửa một chiếc xe đạp tốt hơn cô còn chưa dám nghĩ tới, huống chi là chiếc xe đăm ba chục triệu này. Nhưng điều đáng nói ở đây không chỉ ở số tiền không nhỏ mà bà cụ Trần đã bỏ ra, quan trọng là ở tình cảm, sự ưu ái của bà cụ dành cho Trung Thiên. Đốt đuốc tìm khắp thế gian này chưa hẳn đã có một người như bà cụ Trần. Có lẽ trời còn thương cô và vú Hà nên mới xúi cô gặp được bà cụ Trần, được bà thương yêu, lo toan không hề so đo, toan tính. Nghĩ tới bà, Trung Thiên lòng dãn lòng sẽ chẳng bao giờ phụ lòng bà, dù là chuyện nhỏ nhất.

oOo

Cửa Hàng Trung Thiên chuyên mua bán các loại trang phục may sẵn của bà cụ Trần cuối cùng cũng đã được khai trương.

Người vui nhất có lẽ là vú Hà, vì từ nay cô chủ nhỏ của vú đã không còn phải ngày hai buổi thức khuya, dậy sớm, gò lưng trên chiếc xe đạp, cọc cạch hàng chục cây số mỗi ngày để mang báo đến nhà cho từng hộ, bất kể nắng mưa, gió bão.

Những ngày đầu khai trương, khách hàng đến tham quan, mua sắm rất đông. Doanh thu vượt sức tưởng tượng của Trung Thiên, có thể vì do người thành phố có tính hiếu kỳ, thích những điều mới lạ, cũng có thể do cửa hàng có nhiều hàng phù hợp với mọi người, kể cả giá cả.

Từ bé đến lớn, chưa bao giờ Trung Thiên nghĩ, có lúc nào đó cô sẽ làm quản lý một cửa hàng quần áo thế này. Trước đây, những thứ gì cô mặc trên người đều do mẹ cô hoặc vú Hà mua về, nay tự bản thân cô phải chọn lựa cho mình và cho khách hàng. Cũng nhờ Trung Thiên khá nhạy bén nên cô mở thêm một phòng thiết kế vì tính, khách hàng có thể tự chọn kiểu dáng, vải vóc, màu sắc phù hợp từng dáng người một, rồi phòng thử, phòng giới thiệu trang phục, ngoài nước, cô còn tham gia các kỳ triển lãm ở các hội chợ hàng tiêu dùng. Ban đầu, cô chấp nhận trông coi cửa hàng vì cuộc sống của bà con người, chẳng dè càng làm càng mê. Ngoài việc nhập hàng về, Trung Thiên còn tìm hiểu thị hiếu khách hàng, rồi tự tay thiết kế những mẫu mã trang phục, thời trang mới nhất.

Doanh thu ngày càng cao, do lượng khách hàng không giảm đi chút nào, dù cửa hàng đã đi vào quỹ đạo hoạt động trên dưới một năm.

Cửa hàng đặt hàng, tất nhiên người cực nhọc nhất sẽ là cửa hàng trưởng. Trung Thiên quán xuyến công việc, lại còn tới lui giao dịch, có lẽ trong người Trung Thiên đã được kế thừa ít nhiều “gien” kinh doanh trên chôn thương trường, nên Trung Thiên luôn biết mình sẽ làm gì, giải quyết vấn đề liên quan một cách khá thuần thực, suông sẽ.

Sự thành công của cửa hàng, hay nói chính xác hơn sự thành công của Trung Thiên, khiến bà cụ Trần càng tin tưởng cô tuyệt đối hơn. Những ngày đầu, bà còn tới lui xem xét, chỉ dẫn, dần dà bà khoán tất cho cô không chút ngại ngùng. Bà còn có ý định muốn Trung Thiên là người nhà của mình.

Một lần nọ, lúc Trung Thiên cùng bà cụ ngồi ở phòng khách thưởng thức trà như thường lệ, dạo này chả hiểu sao Trung Thiên đâm ra nghiện trà kinh khủng, lúc đầu là chiều lòng bà cụ, cô mới nhâm nhi vài ngụm đã chất tê đầu lưỡi và xót cả ruột, giờ thì thiếu một buổi đã thấy nhớ cái hương vị chan chát hôm nào mà cô vẫn sơ.

Nhập xong một ngụm trà, đặt tách xuống bàn, bà cụ Trần chợt lên tiếng

- Trung Thiên này, hay là con nhận ta làm bà đi nhé

Nghe bà cụ nói Trung Thiên không khỏi ngơ ngác

- Sao bà nói vậy? Chẳng phải trước giờ chúng ta vẫn là bà cháu với nhau ư?

- Ờ thì vậy - Bà cụ Trần gật gù - Lúc nào bà cũng xem con như con cháu trong nhà, nhưng đây chỉ là đơn thuần về mặt tình cảm bà cháu ta, bà muốn mối quan hệ của bà cháu ta có phần khác hơn, con à.

- Khác là khác thế nào cơ? - Trung Thiên chớp mắt... ngẩn người - Con chưa hiểu ý bà

Bà cụ hấp háy mắt, sau đó bà chậm rãi nói

- Chắc con cũng đã biết ta có thằng cháu trai. Ngoại trừ tính nết nó hơi có chấp ra, thì nó rất khá, nếu con chẳng ngại, ta sẽ cho hai đứa làm quen nhau

Giờ thì Trung Thiên đã hiểu bà cụ muốn nói gì, đỏ bừng mặt mũi, Trung Thiên kêu lên

- Ôi, thế thì không được đâu, bà ơi

Bà cụ hỏi

- Tại sao lại không? Con chê thằng cháu ta à?

- Con thế này thì làm sao dám chê ai chứ? - Trung Thiên vội vã lắc đầu

- Không chê vậy thì vì cơ gì? - Bà cụ vẫn chậm rãi

Trung Thiên xiu giọng ấp úng

- Thì bà cũng thấy mà ... con còn gánh nặng gia đình, vú Hà rồi ba con nữa ... giữa lúc này con chưa hề dám nghĩ đến những việc ấy

- Con nói vậy sao phải - Mặt bà cụ sầm xuống - Lo lắng, quan tâm đến người thân đó là bổn phận và trách nhiệm của mỗi con người, nhưng không thể vì thế mà quên chăm sóc bản thân mình. Hơn nữa, con có nghĩ một khi ba con biết được vì ông ấy mà con phải hy sinh hạnh phúc riêng tư, ông ấy có còn đủ sức phấn đấu chờ ngày gặp lại con gái không hở ? Là ta thương con, quý con nên ta mới nói thế, nếu con không thích, ta không ép

Dù bảo là không giận, không buồn, nhưng qua giọng nói của bà cụ T, Trung Thiên nhận thấy có đôi chút trách móc, vì thế nên Trung Thiên không còn cách trả lời nào khác hơn, ngoài cái gật đầu và nụ cười gượng gạo

- Bà đã nói vậy à thì tùy bà sắp xếp, khi nào có dịp con sẽ gặp anh ấy

Mặt bà cụ dần ra nhanh, vẻ hài lòng không giấu được, dù vậy bà vẫn hỏi gặng

- Con không được hứa cho bà vui đấy nhé

Trung Thiên khẽ lắc đầu

- Không đâu bà ạ. Con nói thật lòng mà

Hôm ấy ra về mà Trung Thiên cứ ám ảnh mãi câu chuyện mà bà cụ đã nói. Nếu bà biết được cô ngán ngấm chừng nào khi nghe bà giới thiệu về người cháu của mình “ngoài tính cố chấp...”, Trung Thiên rất có thành kiến với nhóm từ này, chữ “hoi” ở đây có nghĩa là ít nhưng rõ ràng là có, trong đời cô, cô đã gặp một người cố chấp như Đặng Khoa là đủ rồi, lạy trời, đừng để cô lại gặp phải một lần thứ hai nữa

Cũng may cho Trung Thiên, những ngày sau đó, bà cụ Trần không lần nhắc lại chuyện mới mai ấy, có lẽ bà cụ đã quên hoặc có lẽ đó chỉ là câu chuyện trà dư, tửu hậu ... nhưng vì lý do gì đi nữa, việc bà không nhắc lại Trung Thiên nghe nhẹ thở lắm rồi

Sáng nay, Trung Thiên tới cửa hàng khá sớm. Cô đang phác họa một vài kiểu trang phục mới, để đặt hàng ở các cơ sở may gia công, nhằm phục vụ khách hàng trong dịp Giáng Sinh và Tết Nguyên Đán sắp tới

Tiếng ồn ào từ phía ngoài vang vào, khiến Trung Thiên không sao tiếp tục công việc được. Hơi thẳng người lên, Trung Thiên căng mắt nhìn qua khung cửa kính. Hình như giữa nhân viên cửa hàng và khách hàng đến mua sắm đang có cái vấ. Trung Thiên nhíu nhẹ mày và rồi cô đứng lên đi ra ngoài. Cô Hoa, nhân viên phụ trách khâu tính tiền của cửa hàng đang phân trần điều gì đó với một người phụ nữ vừa sang trọng vừa xinh đẹp, nhưng trông có vẻ ... không hiền chút nào. Giọng cô ta nghe rin rít

- Tôi không nói nhiều với các cô nữa, tôi cần gặp người chịu trách nhiệm cao nhất ở cửa hàng này

- Tôi đây - Trung Thiên bước tới - Chị cần gặp tôi có việc gì thế ?

- Cô là chủ tiệm ở đây à ? Được - Người phụ nữ quay phắt lại, mắt ngó Trung Thiên lom lom, sau đó cô ta dần giọng - Nếu cô là chủ của họ thì làm ơn xem lại cách phục vụ của các cô nhân viên trong cửa hàng này dùm cho, nhất là cô ta đó - Chỉ tay vào cô Hoa thâm ngân, người phụ nữ hằn học - Là một nhân viên bán hàng thôi sao lại có thái độ khinh người quá đáng

Nghe người phụ nữ mắng mỏ nhân viên cửa hàng, Trung Thiên nóng mặt, tuy nhiên cô vẫn mím miệng dần lòng

- Nhưng đã xảy ra chuyện gì ?

Người phụ nữ ngoe nguẩy

- Muốn biết thì cô cứ hỏi các nhân viên của cô đây

Hừ đúng là kiểu cách của các cô gái quen thói hợm hình

Mặt Trung Thiên khó chịu đến cùng cực, cô quay sang cô Hoa

- Đã xảy ra chuyện gì chị nói đi ?

Cô nhân viên Hà vội vã phân trần

- Cô Trung Thiên à, người khách này đã mua một chiếc đầm dạ hội ở cửa hàng chúng ta vào chiều qua

Trước khi nhận áo cô ấy cũng đã xem xét kỹ và thử quạ Giờ cô ấy đến bảo trả lại áo, vì áo đã bị rách một chỗ ở phần gấu áo. Chúng tôi không đồng ý, thì cô ấy cho rằng cửa hàng chúng ta không trung thực, gạt gẫm khách hàng, mang hàng “sale” ra bán lại ghi là hàng mới, hàng hiệu trăm phần trăm. Cô ấy dọa, nếu chúng ta không giải quyết ổn thỏa, cô ấy sẽ phản ánh lên báo, khi đó thì cửa hàng ta đừng mong khách tới mua sắm

Cơn giận đã bốc lên đỉnh đầu, song với cương vị của một người đứng mũi chịu sào, Trung Thiên không cho phép mình dễ dàng nổi nóng với khách hàng. Nhủ thế nên Trung Thiên cố nén giận, ôn tồn nói

- Chị à, có lẽ trước khi mua hàng chị cũng đã thấy qui định bên ngoài cửa “hàng mua rồi không trả lại”

Việc mua bán giữa chị và cửa hàng chúng tôi xem như đã thuận mua vừa bán. Hàng này do chính tay tôi

đặt ở một cửa hiệu may nổi tiếng ở Pháp, hoàn toàn không phải hàng “sale” hoặc kém chất lượng. Còn chuyện rách, xước như thế nào, chị là người chịu trách nhiệm, vì chị đã mang hàng về từ chiều qua Chính vì thế không lý do nào mà chị buộc chúng tôi phải bồi thường cho chị cả. Vả lại, nếu hôm nay, chúng tôi làm theo yêu cầu của chị, khác nào chúng tôi thừa nhận chúng tôi sai, còn khách hàng nữa, nếu họ biết chuyện, chẳng nói gì, còn như họ hiểu không đúng, chúng tôi còn đâu uy tín để mở cửa buôn bán với ai nữa, mong chị hiểu và thông cảm cho

- Cái gì, thông cảm cho các người ư ? - Người phụ nữ sừng lại trong tích tắc, sau đó quát - Các người nói thế nghĩa là các người không bồi thường chớ gì ? À, thì ra các người ai cũng thế, cũng a dua với nhau để bắt nạt khách hàng, nhưng các người đừng hòng, tôi không hiền đến nỗi lạng lạng để các người muốn làm gì thì làm đâu. Cho các người hay, nếu hôm nay các người không đáp ứng thỏa đáng yêu cầu của tôi, tôi nhất quyết sẽ không để cho các người yên ổn mà làm ăn đâu

Rất nhẹ nhàng cũng rất cương quyết, Trung Thiên đáp

- Tùy chị, nhưng như tôi đã nói đây là chuyện ngoài khả năng xử lý của cửa hàng chúng tôi, dù chị có nói thế nào chúng tôi cũng không thể chiều ý chị được.

- Các người giỏi lắm - Người phụ nữ trợn mắt muốn tét mi - Tôi chả còn gì để nói với các người, giờ thì tôi về, nhưng chắc chắn tôi sẽ trở lại đây

Trung Thiên nghiêm giọng

- Cửa hàng chúng tôi luôn hoan nghênh chị trở lại

- Nè, đừng có trả lời kiêu thách thức ấy nhé - Cô gái nghiêng răng - Cứ chờ đấy đi

Nhìn cô gái hùng dũng bỏ đi, gót giày dần mạnh lên lớp thảm dài trải trên sàn nhà, Trung Thiên có cảm tưởng như ngực cô đang bị một vật gì đó chặn ngang đến nghẹn thở và cô nghe rã rời, mệt mỏi, ngồi xuống ghế mã/t Trung Thiên lộ rõ nét đăm chiêu nghĩ ngợi. Hóa ra việc buôn bán không phải lúc nào cũng suông sẻ như cô tưởng. Trong khi ấy việc người phụ nữ chịu bỏ đi đã giúp các nhân viên cửa hàng ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm

- Hú vía - Cô Hoa ôm ngực - Cô ta làm tôi sợ đến phát khiếp

- Đúng đấy - Cô nhân viên khác lên tiếng - Ở đâu sao lại có loại phụ nữ hung tợn vậy chứ, vừa hung tợn vừa ngang ngược. Nếu lúc này cô Trung Thiên không ra kịp lúc, chẳng hiểu cô ta sẽ còn quậy tới đâu nữa. Cô Trung Thiên à - Quay sang Trung Thiên, cô nhân viên chặc lưỡi - cô giỏi lắm, cô đã khiến cô ta ê mặt, hẳn cô ta sẽ chẳng dám trở lại đây khó dễ cho chúng ta

- Mọi người chớ chủ quan - Nén tiếng thở dài, Trung Thiên lắc đầu - Loại người như cô ta sẽ không có chuyện ê mặt hoặc sĩ diện đâu

Quả nhiên lời Trung Thiên đoán chẳng sai. Buổi chiều, trong lúc mọi người tất bật với công việc, người phụ nữ lúc sáng lại tìm đến, cô ta không đến một mình, mà dẫn theo đám bạn của cô ta, người nào cũng bự phần, cũng nữ trang đầy người và đặc biệt hơn là họ xuất hiện với bộ mặt lạnh như tiền

Cô Hoa tái xám mặt mày, quàng quàng đi tìm Trung Thiên

- Cô Trung Thiên ơi, cô ta lại đến rồi. Cô ta còn dẫn theo cả đám bạn bè, đông lắm

- Không hề gì đâu - Trung Thiên nói - Chị cứ ra tiếp cô ta bình thường, khi nào cô ta có những biểu hiện quậy phá, chị vào báo tôi biết

Tuy nói thế song Trung Thiên không khỏi lo lắng, gầy gổ, còi vế thậm chí đánh nhau vỡ đầu cô cũng chẳng biết sợ, có điều hiện tại cô là người quản lý ở đây, từ hành động lời nói của cô đều ít nhiều phải chứng tỏ bản lĩnh của một người đứng đầu, cô không thể “loại chơi, lóc chóc” trẻ con như thuở “ăn chưa no, lo chưa tới” mãi được Nhưng trông bọn họ kia, họ đến với đầy vẻ hiêu thắng khiêu khích, còn nữa nếu làm rùm beng cả lên, phần thiệt thòi chắc chắn sẽ thuộc về cửa hàng của cô, chẳng khách hàng nào lại muốn tới những nơi phiền phức để mua sắm hay bỏ tiền ra rước vạ vào thân. Một ngày mà không buôn bán, cửa hàng này sẽ bị lỗ vốn mất

Cô Hoa lại hốt hải xô cửa chạy vào

- Cô Trung Thiên à, cô ra mà xem đi. Bọn họ như đang muốn lật tung cửa hàng của chúng ta lên ngoài ấy Trung Thiên nhả mặt

- Họ đã làm gì chớ ?

Cô Hà tức tối

- Cô xem, họ hết thử bộ này đến bộ khác, thử xong không thèm mang về chỗ cũ, cứ quăng bừa ra đó như một cái núi, bảo để chọn. Chẳng những thế, hề thấy khách hàng chọn bộ nào là họ đến tranh lấy ngay

Khách hàng giận dỗi bỏ đi mất mấy người. Cô Trung Thiên, cô tính sao đây ? Hay là ta đuổi thẳng họ nhé

- Không được - Trung Thiên xua tay, kêu lên - Bất kỳ ai đi mua hàng cũng có quyền thử, xem xét, chọn lựa, ta đuổi họ vì lý do ấy thì ai còn dám tới cửa hàng chúng ta để mua sắm nữa. Và lại, làm thế, chẳng khác nào chúng ta vạch đường cho họ đi, họ sẽ vịn vào có ấy để gây khó dễ đó, tự ta thừa nhận việc đền bồi thường của họ là hợp lý

- Cô Trung Thiên nói sao tôi chưa hiểu ? - Cô Hà ngăn người

Trung Thiên khoát tay

- Chúng ta không cho khách chọn hàng nên khách lấy nhầm hàng kém chất lượng là điều không tránh khỏi. Như vậy, lỗi là do chúng ta

- Ủi nhĩ, - cô Hà chép miệng - Thế mà tôi lại không nghĩ tới

Trung Thiên thở nhẹ.

- Vậy chị trở ra ngoài và cứ mặc cô ta đi. Hy vọng cô ta sẽ bỏ đi sau khi đã quây chán chê Còn như cô ta có giở trò gì thêm, lúc ấy mình sẽ liệu tính. Tuyệt đối, chúng ta không nên gây sự trước

Nói với cô Hà thế, nhưng khi ra đến ngoài, Trung Thiên đã không dẫn lòng được khi ánh mắt cô lướt qua khu vực gần phòng thử áo

- Trời đất ơi, sao lại bề bộn thế kia chứ ?

Trung Thiên đưa xa tầm mắt của cô hơn một chút, thì trời hỡi, người phụ nữ ấy hình như vẫn chưa hài lòng, nên tay cô ta vẫn thoăn thoắt tháo rời áo, quần ra khỏi mắc máng, đều là những mặt hàng đắt tiền, cần nhẹ tay, sau đó quăng bừa ra mọi chỗ, mọi nơi một cách vô tội vạ.

Từ lúc chịu trách nhiệm coi sóc cửa hàng này tới giờ, Trung Thiên luôn lòng dặn lòng phải giữ sự trầm tĩnh trong mọi tình huống và phải làm tốt câu vui lòng khách đến vừa lòng khách đi, vậy mà bây giờ khi chứng kiến kiêu tra đũa của người khách hàng có một không hai này, Trung Thiên xót của đến không dẫn được cơn bực tức nữa. Bước nhanh về phía cô ta, Trung Thiên giằng lấy chiếc áo trên tay cô ta và nói lớn

- Đã đủ lắm rồi. Tôi không cho phép chị ngang tàng nữa đâu. Tốt nhất chị nên rời khỏi nơi đây tức khắc

- Ái chà, lại đuổi khách hàng nữa à ? - Nhún vai đầy kiêu hãnh, người phụ nữ ranh ma ngắt lời Trung Thiên - Chẳng phải mấy người mở cửa hàng ra để cho khách đến buôn bán ư ? Đuổi khách hết rồi, mấy người buôn bán với ai ?

Trung Thiên sa sầm mặt

- Đúng là chúng tôi mở cửa hàng để buôn bán, nhưng người chúng tôi cần bán không phải là chị, hơn nữa rõ ràng là chị không hề muốn mua, rõ ràng chị đến đây là chỉ để quây phá

- Tôi quây phá à ? - Phác một cử chỉ không đồng ý, người phụ nữ quay qua nơi những người khách hàng đang có mặt ở đây - Quý vị đã nghe cô chủ đây nói gì rồi nhé. Tôi đến chọn hàng để mua Chọn kỹ thì nhầm lẫn, như trường hợp chiếc áo này đây, - vừa nói cô ta vừa lôi từ trong ví ra chiếc áo tai họa rồi tiếp lời - Tôi đã mua nó ở cửa hàng cô ta, cũng chính vì cô ta đã khó dễ, nên tôi lấy nhầm áo kém chất lượng, tới đề nghị được đổi lại, cô ta chẳng những không đồng ý mà còn tìm cách đổ lỗi cho người khác để chạy chối trách nhiệm về việc làm gian dối của mình

Tự dung bao nhiêu cặp mắt không hẹn mà đổ dồn về phía Trung Thiên, đã có một số khách hàng tỏ vẻ đồng tình với người phụ nữ, lý lẽ vô cùng ngang ngược nhưng không phải không có lý của cô ta đã lôi kéo được khách hàng đứng về phía cô ta Trung Thiên đang ở trong thế hoàn toàn bất lợi, nếu để khách hàng mất niềm tin ở mình thì xem như công việc kinh doanh của cô từ nay sẽ gặp không ít trở ngại

(Thiếu trang 5)

và đám bạn... là cô đã điều đúng lắm rồi , giờ lại thêm hấn ta nữa...

Trong khi Trung Thiên cứ đứng chết sững ra mà ngó thì người phụ nữ hớn hờ ra mặt , cô ta vẫn gọi Đăng Khoa rồi rít , sau khi đã ném về phía Trung Thiên cái nhìn hàm ý đe dọa.

- Ôi ! Sao mãi bây giờ anh mới chịu tới ! Em gọi cho anh biết bao nhiêu lần vẫn không nghe anh trả lời.

Đăng Khoa chặc lưỡi:

- Anh đã nói rồi ! Anh bận họp , không tới được , vậy mà em cứ gọi mãi , anh đành phải tắt máy... - Liếc nhìn đồng quần áo đầy ắp trước mặt , Đăng Khoa nghiêng đầu thấp giọng : - Lại tiền phải không ? Cần bao nhiêu , nói đi , anh sẽ đưa em ngay . Anh còn phải trở về công ty , mọi người chờ anh ở đây . Anh

bảo họ anh chỉ ra ngoài dăm mười phút thôi.

- Cũng tiền... ! - Người phụ nữ ngúng nguẩy : - Anh thừa biết em không hề thiếu tiền mà . Muốn tiêu xài em chỉ cần nói với đám bạn em một tiếng , đây phiền tới anh . Nếu gấp quá , thì anh về đi , em sẽ nhờ người khác.

Thấy người phụ nữ có vẻ giận , Đăng Khoa vội cười tươi... giả lả . Nụ cười mà từ lúc biết anh ta tới giờ , Trung Thiên chưa từng bắt gặp trên đôi môi luôn mím chặt đến lạnh lòng của anh ta . Và cũng nhờ vào nụ cười ấy , Trung Thiên đã phát hiện ra một điều : Gã Đăng Khoa ấy rất... rất đẹp trai . "Ồi dào !" - Nghĩ xong , Trung Thiên đỏ mặt ngó quanh , cô thật là đáng... chết giữa lúc "dầu sôi lửa bỏng" thế này lại cứ nghĩ đầu đầu . Còn nữa , ai đòi con gái , con đưa mà dám "phê bình" , "nhận xét" về nét đẹp của một người con trai... "Thật chẳng ra thể thống gì hết !"...

Giọng Đăng Khoa ngọt lịm vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Trung Thiên.

- Thôi được ! Kiều Lan nè ! Anh không đúng , anh xin lỗi vậy . Giờ nói anh nghe đi . Em cần gì nào ?

Ra người phụ nữ quá quắt ấy tên Kiều Lan, nhưng sao bắt công thế ! Đối với cô thì hàm hừ , dừ dừ, còn với cô Kiều Lan kia lại nhũn như con chi chi.

Được Đăng Khoa xuống nước dỗ ngọt, song phải đợi anh nài nỉ đôi ba lần , cô gái tên Kiều Lan ấy mới dịu đi nét căng thẳng , nhưng giọng cô ta vẫn ngoa ngoắt ;

- Vẫn là chuyện chiếc áo em đã mua về hôm qua thôi !

- Lại chuyện chiếc áo ! - Đăng Khoa ngỡ ngàng : - Chẳng phải anh đã đền tiền để em mua chiếc áo khác rồi sao ?

- Phải ! - Kiều Lan thân nhiên : - Anh đã đưa em tiền để mua áo khác , nhưng người em cần đền đâu phải là anh.

Câu trả lời của Kiều Lan khiến Đăng Khoa khựng lại , đôi mày như hai lưỡi mác của anh động đậy , anh làm thinh một lát rồi miễn cưỡng nói :

- Thế em muốn anh làm gì bây giờ ?

Kiều Lan sẫm soi những ngón tay có móng dài đỏ sẫm của mình rồi chậm rãi nói :

- Em muốn chính cửa hàng này hay nói đúng hơn , chính cô ta , người quản lý cửa hàng chấp nhận bồi thường cho em , cùng việc nói lời xin lỗi rằng họ không đúng.

- Nhưng ta lấy lý do gì để buộc họ phải làm vậy ? Bản thân em đã sơ xuất thì em phải nhận chứ ! - Đăng Khoa nghiêm nghị.

Kiều Lan giãy lên :

- Anh lại muốn bênh vực người ngoài nữa rồi , phải không ? Rõ là cửa hàng này làm ăn gian dối , thiếu trung thực . Nếu biết anh thế này , thì em chịu thiệt thòi chứ dứt khoát không gọi anh tới !

- Vậy người mà em vừa gọi "cô ta" có mặt ở đây không ? - Đăng Khoa nhẩn nại , một sự nhẩn nại đến phát ghét.

- Đăng ấy kia ! - Kiều Lan hất mặt về phía Trung Thiên.

- Được ! Để anh tới nói chuyện với cô ta.

Một ý định đến khá nhanh trong Đăng Khoa . Tính Kiều Lan bướng bỉnh cỡ nào anh đã quá rõ . Nếu hôm nay anh không giải tỏa được nỗi ám ức hậm hực của Kiều Lan , thì ngoài việc cửa hàng này bị Kiều Lan cho người đến quậy phá , chắc chắn anh cô cũng sẽ chẳng dễ yên . Thôi thì anh chỉ cần thu xếp với cửa hàng trưởng ở đây chịu bồi thường... trên danh nghĩa , còn tiền bạc cụ thể anh sẽ gánh tất . Nghĩ thế song Đăng Khoa không nén được tiếng thở nhẹ . Càng ngày anh càng phát hiện ra tính tình Kiều Lan rất có nhiều điểm khiến anh không hài lòng , nhưng rồi vì sắc đẹp rực rỡ , cùng sự khôn ngoan của người phụ nữ từng trải , Đăng Khoa đành chào thua...

Theo cái ngoái đầu , trợ tay của Kiều Lan, Đăng Khoa đi nhanh về phí góc phòng . Và rồi trong tích tắc , nụ cười guồng gạo trên môi Đăng Khoa biến mất , thay vào đó là đôi môi mím chặt , vẻ mặt khắc nghiệt . Khá lâu sau anh mới lên tiếng , giọng anh cay độc :

- Giờ thì tôi đã biết tại sao Kiều Lan khăng khăng không chịu bỏ qua chuyện chiếc áo !

- Anh nói thế là ý gì ? - Trung Thiên nóng mũi.

Không trả lời câu hỏi của Trung Thiên , Đăng Khoa phẩy tay , nói tiếp :

- Tính Kiều Lan cũng hơi xéo xắt , vì thế hôm qua khi nghe Kiều Lan kể lại. sự việc xảy ra , tôi cứ nghĩ phần lỗi thuộc về cô ấy , hóa ra tôi đã trách nhầm...

- Hai người quen nhau ư ? - Nghe cả hai đôi co , Kiều Lan chen vào hỏi với vẻ ngạc nhiên không giấu được.

Đăng Khoa nhếch môi , giọng anh khinh khỉnh :

- Loại người như cô ta , chúng ta không quen nổi đâu !

Trung Thiên giận run người , cô lắp bắp :

- Tôi cảm anh nói giọng ấy với tôi nhé.

- Muốn tôi không nói ư ? Được ! - Đăng Khoa hất mặt , dài giọng một cách cố ý : - Hãy bồi thường cho Kiều Lan chiếc áo ấy . Nếu cô đồng ý tôi sẽ quên hết chuyện cũ không tính toán với cô nữa.

Mặt Trung Thiên tái đi , cô nghe nghẹn ở ngực . "Chuyện này cô thua chắc rồi !" Tính Đăng Khoa cô đã hiểu quá nhiều , chọc nóng anh ta , anh ta sẽ chẳng ngại ngần gì mà bung xung ra hết , từ chuyện nhỏ đến chuyện lớn . Cô vô tội , nhưng khi anh ta nói ra mười câu , thiên hạ ít nhất cũng sẽ tin một câu , mười việc ít nhất cũng đọng lại trong trí thiên hạ một việc... Vậy thì uy tín cô đã cố gầy dựng bấy lâu hẳn sẽ nhanh chóng trôi sông , đổ biển hết . Biết vậy , hôm qua , cô cứ dẹp tự ái bỏ tiền túi ra bồi thường phứt cho xong , dây dưa làm gì để giờ thất trắng vào tay gã đàn ông chết tiệt kia . Nhưng sao mối quan hệ giữa cô và anh ta càng lúc càng tồi tệ vậy chứ . Nỗi căm ghét và ánh lửa của sự khinh thị luôn được Đăng Khoa "ưu ái" dành riêng cho cô . Và sự ác cảm trong lòng anh ta đối với cô cứ gia tăng không theo cấp số cộng mà là cấp số nhân , một sự gia tăng mà cô chẳng muốn có bao giờ...

Không nghe Trung Thiên lên tiếng , Đăng Khoa cười khẩy :

- Không nói được à ! Thường ngày cô cũng lắm lời nào có thua kém ai đâu , sao hôm nay im thin thít thế . Đang rất sợ chứ gì , không sao đâu , cô không cần lo lắng thái quá , tôi sẽ tuyệt đối giữ bí mật cho cô , ít nhất là ngày hôm nay , miễn cô tỏ rõ cho mọi người thấy cô là một người khá biết điều.

- Vậy theo anh thế nào "là một người khá biết điều" ? - Không thể nín lặng được nữa , Trung Thiên ngắt

mặt lên hỏi mắc mớ . Đăng Khoa thần nhiên... rùm vai :

- Tôi muốn đòi lại sự công bằng cho cô ấy !

Trung Thiên nheo mắt lại :

- Thì ra mục đích của anh là như vậy.

Đăng Khoa cười lạnh lùng:

- Đây là chuyện tất yếu thôi.

Trung Thiên ngó Đăng Khoa trừng trừng , lần này sự căm ghét thuộc về phía Trung Thiên , giọng cô khô khốc và chững chạc một cách bất ngờ :

- Tôi hiểu ý anh rồi ! Tôi chấp nhận yêu sách của anh . Anh có thể đưa cô ấy đến phòng kế toán nhận lại tiền . Tôi chỉ xin hai người , từ nay trở đi , sự việc tương tự thế đừng xảy ra với chúng tôi lần nữa.

- Có vậy chứ ! - Kiều Lan vênh mặt hể hả : - Ít ra cô cũng nhận biết được mình đã sai . Đăng Khoa ! Anh tài thật đấy ! - Chớp chớp đôi mi một cách thành thạo kiểu diễn kịch , Kiều Lan nói : - Bướng bỉnh như cô ta thế mà cũng phải chịu phép.

Vừa buồn rầu , vừa bức dọc Trung Thiên quay người bỏ đi . Cô đã mất trọn tháng lương một cách vô cùng oan uổng . Cô đã mất trọn tháng lương một cách vô cùng oan uổng . Sắm nó cho mình, cô còn không dám nghĩ tới , vậy mà giờ phải "áo không tiền mất".

Nhìn Trung Thiên chậm rãi bước đi ra khỏi nơi bày biện các kiệu trang phục với vẻ cam chịu cùng sự nhượng bộ vô điều kiện của cô , Đăng Khoa chợt nghe có chút ray rứt . Thà Trung Thiên cứ phùng má trợn mắt , con môi cãi bừa với anh , anh còn thấy dễ chịu hơn đằng này cô ta lại lặng thinh... hay là... anh đã không đúng ?

Còn đang phân vân , Đăng Khoa chợt nghe tiếng Kiều Lan giục :

- Cô ta nói gì mặc cô ta , chúng ta không thiết thời là được rồi.

Vẻ hờ hê của Kiều Lan khiến Đăng Khoa đâm ra khó chịu , anh nhíu mày :

- Chẳng lẽ em không thấy chúng ta làm thế là quá đáng sao ?

- Cô ta quá đáng thì đúng hơn ! - Rất thần nhiên , Kiều Lan đáp : - Nếu cô ta đừng ngoan cố thì em đã chẳng phí công tới lui , lại còn cãi cọt mất cả thể diện.

Đăng Khoa gằn lời một cách cố ý :

- Tự chúng ta làm chúng ta mất thể diện chớ chẳng phải cô ấy đâu.

Lần này thì Kiều Lan không thể thần nhiên được nữa :

- Anh sao thế , Đăng Khoa ? Bỗng dưng lại hằn học với em là cơ gì ?

- Chẳng cơ gì hết , anh chỉ thấy có chút bất nhẫn . - Đăng Khoa lắc đầu , và sau một thoáng đắn đo anh nói tiếp : - Hay là chúng ta bỏ qua việc này , Kiều Lan nhé ?

- Bỏ qua là thế nào ? - Kiều Lan nóng nảy ngắt lời Đăng Khoa.

Nheo mắt lại , Đăng Khoa lạnh lùng :

- Sẽ không có chuyện bồi thường nữa.

- Sao kỳ vậy chứ ? - Kiều Lan chung hứng , kêu lên : - Anh vừa nói gì , anh có biết không hờ , Đăng Khoa ? Khó khăm lắm mới được cô ta đồng ý... giờ lại bảo thôi em chả làm sao hiểu anh nổi.

- Cô ta đồng ý , vì cô ta không muốn rắc rối , chứ không phải cô ta có sai đâu ! - Đăng Khoa gần giọng : - Anh nghĩ em nên mang áo về là tốt nhất.

Đăng Khoa vừa dứt câu , Kiều Lan đã quay ngoắt người lại ngó anh như ngó người ngoài hành tinh . Mắt cô lóe lên tia ngạc nhiên , lần tức giận và rồi cô hét lớn :

- Trời đất ! Anh đúng là điên rồi ! Em gọi anh tới đây để giúp em chứ đâu phải để giúp thiên hạ . Anh có biết câu nói vừa rồi của anh đã khiến em bị tổn thương chừng nào không ?

- Gì mà tổn thương chứ ! - Không ngờ Kiều Lan có phản ứng một cách thiếu tế nhị vậy , nhất là khi bắt ánh mắt mọi người đang nhìn mình tò mò , Đăng Khoa nhăn mày bực dọc : - Em nên nói năng dễ nghe một chút đi !

- Theo anh nói sao mới gọi là dễ nghe ? - Kiều Lan mắt mở : - Rõ ràng anh đang lo cô ta thiệt thòi nên mới nổi cáu với em , thế anh có nghĩ rằng người đang thiệt thòi là em đây này , em đã bị cô ta lừa tiền một cách trắng trợn đó.

Đăng Khoa tái mặt :

- Kiều Lan , em bình tĩnh lại nào , có gì chúng ta về nhà hẵng nói cũng được mà ! Không nên ở đây hét toáng lên thế.

- Anh được nhưng thì không - Kiều Lan quắc mắt :- Em muốn tất cả phải giải quyết rạch ròi ở đây . Tại sao anh có ý bênh vực cô ta , trong khi người đáng được bênh vực là em mới đúng , anh đừng quên em là bạn gái của anh đây nhé !

Cô ngừng lại như để lấy hơi , rồi nói tiếp với vẻ giận dữ , bức xúc :

- Hay anh đã bị sắc đẹp của cô ta làm mờ mắt rồi , nên mới cư xử tồi tệ với bạn gái của mình.

"Trời đất !" - Nuốt nước bọt , Trung Thiên thanh thâm , cô đứng nép vào góc cột tròn bằng loại đá màu để quan sát : - "Hết chuyện nói hay sao lại bảo anh ta bị cô làm mờ mắt . Nếu Kiều Lan biết được , mỗi khi gặp cô , chẳng những anh ta không mờ mắt đi chút nào , trái lại còn sáng hơn cả đèn đường cao áp để dò xét xem cô có giờ trò móc ví anh ta hay không thì cô ta nghĩ sao nhỉ ?"

Trong khi ấy , Đăng Khoa khổ sở chẳng biết chui vào đâu mà trốn trước những câu nói quàng xiên của Kiều Lan , nén giận , anh nhìn cô cảnh cáo :

- Đủ rồi , Kiều Lan ! Đừng nói nữa . Về đi thôi !

- Về ư ? - Chớp chớp đôi mi giả cứng ngắc , Kiều Lan nguýt nguýt lắc đầu : - Em không về !

Kiều Lan đang trong tâm trạng "không bình thường" do có đôi chút hoài nghi về mối quan hệ giữa Đăng Khoa và cô chủ "shop thời trang Trung Thiên" này , cộng thêm việc Đăng Khoa tỏ rõ ý không đồng tình với cô trong cách giải quyết vụ việc... nên cô đã không còn kiềm chế được mình , cô gần như nổi điên lên :

- Nếu anh thích cô ta , đau lòng cho cô ta , anh cứ nói thẳng , cần gì phải tìm cách che đậy , lấp liếm.

Khuôn mặt Đăng Khoa trắng bệch , phản ứng của Kiều Lan và kiêu nói năng báng bỏ không sợ trời , không nề đất của cô hoàn toàn ngoài sự tưởng của Đăng Khoa . Quắc mắt lên , anh nhìn cô như nả lửa , giọng bật đi :

- Em có hiểu và ý thức được điều em vừa nói không ? Chẳng có gì khuất lấp mà anh phải giấu giếm hoặc che đậy cả . Anh cảnh cáo em , nói năng phải giữ lời , giữ ý , không phải cứ nói tùy thích sẽ có lúc em hối hận đây.

Vẫn giữ thái độ không chút dịu dàng , Kiều Lan hét :

- Em không hối hận , dứt khoát thế !

Nói nghe... như đinh đóng cột vậy , nhưng khi ngẩng lên nhìn thấy Đăng Khoa đã đi một mạch ra xe , mặt Kiều Lan xù xuống như quả bóng xì hơi , cô vội chạy theo anh , giọng cô khẩn khoản :

- Đăng Khoa ! Em biết mình sai rồi ! Em không nên nói với anh như thế ! Em xin lỗi !

Mặt Đăng Khoa lạnh như tiền :

- Đừng tiếp tục quấy rầy tôi nữa ! Bao nhiêu ấy đã quá phiền phức rồi . Tôi phải về công ty đây.

- Thế còn bọn em ? - Kiều Lan xù giọng : - Lúc này bọn em không mang theo xe.

Đăng Khoa gằn giọng :

- Không mang theo xe vẫn có thể đến , thì vấn đề đi về có khó khăn gì ? Tự đón taxi về đi !

Đăng Khoa đi chưa được bao lâu thì Kiều Lan và đám bạn bè của cô cũng bẽ bàng... đón xe đuổi theo trả lại không khí yên tĩnh cho cửa hàng.

Đây cũng là dịp để các nhân viên cửa hàng tùm năm tùm bảy lại bàn tán xôn xao . Tựu trung vẫn là nỗi thắc mắc về sự đúng , sai qua lời người phụ nữ ấy về mối quan hệ giữa Đăng Khoa cùng cô chủ của họ và có gì cô chủ họ có vẻ yếu xù như cộng bún thiêu khi mặt đối mặt với gã đàn ông vừa sang trọng , vừa rất ư đẹp trai kia.

- Ta dám chắc rằng cô Trung Thiên và anh ta có quen biết nhau trước ! - Ngọc Thu lên tiếng.

- Quen là quen làm sao ? Quen "nặng" hay quen "nhẹ" ? - Thanh Huệ thắc mắc.

- Cái đó thì chịu thôi , không thể trả lời được . - Ngọc Thu lắc đầu.

- Vậy cũng nói - Thanh Huệ trễ dài môi : - Nói không căn cứ chứ gì.

- Ai bảo mi ta nói không căn cứ ? - Ngọc Thu nguýt xéo : - Ta nói có sách , mách có chứng đàng hoàng đấy.

- Sách gì , chứng gì nói mọi người cùng nghe đi . - Mỹ Lệ , một cô nhân viên khác đứng gần đó , cũng góp lời vào.

- Này nhé . - Biết mọi người nôn nóng , Ngọc Thu cố tình kéo dài thời gian trả lời , phải đợi mọi người giục đến đôi ba lần cô mới chậm rãi lên tiếng :- Lúc cô Trung Thiên và anh ta chạm mặt nhau , tôi nghe rõ

ràng anh ta kêu lên thảng thốt : "Là cô à ?" , còn cô Trung Thiên thì lúc ấy chẳng khác gì anh chàng Từ Hải ngày xưa đã chết đứng vậy.

- Chị nói có quá không đấy ? Và lại chỉ có bấy nhiêu sự kiện chị đã khẳng định là họ quen nhau à ?

- Vẫn còn vài chi tiết linh tinh đó chứ . - Ngọc Thu gật gù.

- Chi tiết gì cứ nói hết ra đi , đừng úp úp mở mở nữa.

- Ta còn nghe...

Nhưng lần này , Ngọc Thu chưa kịp nói tròn câu thì đã nghe tiếng guốc gõ nhẹ từ phía sau và tiếng hắng giọng :

- Các chị nói đủ chưa ? - Trung Thiên nghiêm nghị : - Chả lẽ các chị nghĩ khách hàng "quây" chừng ấy vẫn còn thiếu.

Làm việc chưa được bao lâu , nhưng các nhân viên trong cửa hàng hầu như đều biết rõ tính cô chủ mình . Tuy trong quan hệ rất cởi mở , thân ái , mềm mỏng , song đối với công việc thì rất rạch ròi . Nhân viên nào làm tốt , nhiệt tình thì sẽ được khen thưởng , lễ mễ , chênh mảng thì sẽ bị kiểm điểm và tùy mức độ sai phạm mà trừ lương ít hoặc nhiều , hoặc sai phạm thường diễn ra thường xuyên thì có thể bị đuổi việc ngay . Chính vì thế , khi nghe cô chủ họ lên tiếng , ai nấy đều nhanh chóng trở về chỗ của mình , lòng non nớt lo âu , chỉ sợ những lời của họ lọt vào tai cô chủ...

Thật ra , Trung Thiên đã nghe tất , có điều cô không hơi đâu mà bận tâm những chuyện ấy . Phụ nữ ngồi lại với nhau luôn có trăm ngàn chuyện để nói , nếu là cô có lẽ cũng không ngoại lệ . Giận chằng là gã Đãng Khoa kia . Anh ta đúng là sao chổi cứ nhè vào cô mà quét . Cả cô gái tên Kiều Lan kia nữa , cô ta quả là khó chịu và kiêu hãnh làm sao . Mới gặp lần đầu là Trung Thiên đã phát khiếp vì thói ngang ngược của cô ta rồi . Hèn gì mẹ của gã Đãng Khoa căm ghét cô ta đến vậy . Gã Đãng Khoa xem ra cũng có khí phách... đàn ông , lẽ nào lại biến thành con rối trong tay cô ta dễ dàng vậy chứ ? Bản lĩnh của anh ta chỉ thế thôi sao ? Nhưng suy cho cùng , cô gái tên Kiều Lan ấy cũng tốt phước hơn cô . Cô ta dù sao vẫn có người để được chiều chuộng yêu thương , còn cô , ngoan hiền , giỏi giang để làm gì chứ... Không có tiền thì đừng mong có hạnh phúc bằng ai...

Trung Thiên mang tâm trạng nặng nề trở về nhà . Gặp vú Hà cô nói ngay , mà không cần chờ vú lên tiếng.

- Hôm nay con lại gặp hấn ta vú ạ.

- Hấn ta ? - Vú Hà nhíu mày : - Con đang nói đến cậu Đãng Khoa đó hả ?

Trung Thiên gật đầu , cộc lốc :

- Vâng , là hấn.

Vú Hà đắn đo một lát rồi hỏi :

- Con và cậu ta lại gây gỗ với nhau nữa phải không ?

- Nếu gây gỗ với nhau thì con đâu đã ầm ức . - Trung Thiên nhíu tít mày khi cô nhớ lại thái độ khinh miệt và trâng tráo của Đãng Khoa lúc nãy : - Vừa gặp lại con , ngay câu đầu tiên anh ta đã mắng mỏ , mạt sát con không tiếc lời . Vú cũng biết đấy , trong mắt anh ta , con luôn là kẻ xấu xa , tồi tệ chẳng ai bằng mà.

Nhìn Trung Thiên bằng đôi mắt vừa tội nghiệp vừa cảm thôn , vú Hà nhẹ nhàng :

- Là do cậu ấy chưa hiểu con thôi . Vú tin rằng một lúc nào đó...

- Thôi vú à . - Trung Thiên nhăn mặt ngắt lời vú Hà : - Lần nào vú cũng bảo "đến một lúc nào đó... " , một khoảng thời gian vô hạn định , con không sao dám tin nữa . Vả lại con cần gì anh ta hiểu hay không hiểu chứ.

Ném mệnh chiếc "sắc" tay xuống bàn , Trung Thiên làu bàu :

- Con chỉ mong sao anh ta đừng để con thấy mặt là con đã nghe nhẹ nhõm cả người rồi , còn chuyện hiểu con hay không hiểu , mặc xác anh ta . Nhưng nghĩ cùng lạ . - Trung Thiên ngồi phịch xuống ghế , giọng cay cú : - Chẳng biết kiếp trước hoặc kiếp trước nữa , con nợ nần gì anh ta mà hễ thấy mặt là lần nào hết lần ấy , đụng độ nhau đến tóe lửa cũng không thôi . Oan gia này mãi đến bao giờ đây ?

Vú Hà ngồi ngẫm nghĩ một hồi , chột vú cười nhỏ . Trung Thiên cau mặt :

- Vú cười con đây à ?

Vú Hà chối phăng :

- Không có . Vú đâu có cười.

- Vú nói dối ! - Trung Thiên vùng vằng : - Con nghe rõ ràng , vú không chịu nói thật , con giận vú luôn.

Nghe Trung Thiên đe , vú Hà hơi hoảng , tính Trung Thiên hay hờn mát lại giận dai , chọc vào cô chẳng khác nào chọc vào kiến nhọt . Vì thế vú Hà vội vã nói :

- Thôi được , để Vú nói . Vú có cười , nhưng không phải vú cười mỗi mình con mà còn có cả cậu Đăng Khoa nữa.

- Dính dáng gì tới anh ta chứ ? - Trung Thiên cau kinh.

Giấu nụ cười hóm hỉnh , vú Hà chặc lưỡi hạ giọng :

- Trung Thiên nè ! Con có nhớ câu nói của ông bà ta không ?

- Vú ơi là vú ! - Trung Thiên nhăn như khi phải ót : - Vú muốn nói gì cứ nói phứt ra đi , đừng vòng vo nữa , con mệt mỏi lắm rồi đây này.

- Con gấp gấp gì chứ ! - Vú Hà cố ý rề rà : - Nói gì cũng phải có đầu , có đuôi . Chuyện hôm nay bắt nguồn từ chuyện xưa . Xưa có câu : có duyên với nhau xa xôi mấy cũng gặp . Hửn con và cậu Khoa ấy đã "có duyên", bằng không thì làm gì có chuyện trong nhà ngoài ngõ đều gặp cả . Không chừng cái "có duyên" này mang lại kết quả vô cùng tốt đẹp đây !

- Kết quả thế nào mà vú cho là tốt đẹp ? - Trung Thiên hơi nhòm người dậy.

Vú Hà khoát tay :

- Sau này mới biết được con ạ.

- Không đâu . Con muốn nghe ngay bây giờ cơ ! - Mặc dù rất ghét mỗi khi nghe vú Hà nói những điều liên quan đến Đăng Khoa , nhưng Trung Thiên đã không dẫn được nổi tò mò.

Vú Hà tùm tùm :

- Vú nói ra , con hứa không giận đi.

Trung Thiên gật ngay , với vẻ nòn nóng :

- Con hứa !

Vú Hà nheo mắt buông gọn :

- Ở đời không ít trường hợp kẻ thù biến thành bạn , mà là bạn thân nữa là khác.

Rút kinh nghiệm lần trò chuyện cùng bà cụ Trần , ngay khi vú Hà vừa nói xong , Trung Thiên đã hiểu vú Hà dụng ý gì và cô giãy nảy lên như chạm phải lửa bỏng :

- Vú nói lung tung gì vậy chứ ? Con và hấn ta làm sao... thế được ! Thật với vú , con thù hấn ta đến độ , chỗ nào hấn ta đứng con liền muốn đào đất nơi ấy đổ đi cho khuất . Vả lại , chả lẽ vú quên là hấn ta đã có người yêu , lúc nãy con gặp cô ta ở cửa hàng . Cô ta vừa đẹp , vừa giàu có lại cũng rất dữ dằn , con không ngốc nghếch chuốc họa vì hấn ta đâu.

Vú Hà lắc đầu tỏ vẻ không đồng tình với Trung Thiên :

- Vú không quên... nhưng chẳng ai có thể đoán được ngày mai của mình ra sao cả , nhờ mai mốt... ([#32](#))

Trung Thiên phẩy tay , cô bậu môi ngắt lời vú Hà :

- Không cần chờ đến mai mốt . Hễ không thì không , chứ chẳng hiện tại hay tương lai hoặc mai mốt chi hết . Người như hấn ta , con cóc thêm . Hấn ta giàu có bao nhiêu , vậy mà lúc nào cũng kiêu ngạo , phách lối không chịu nổi . Đã thế lại còn nhỏ mọn , cố chấp , khó ưa...

- Xem ra con còn cố chấp hơn cậu ta nữa là khác . Nhưng con coi chừng ghét của nào trời trao của ấy đấy ! - Vú Hà chép miệng.

Vênh mặt , bữu môi , Trung Thiên cao giọng :

- Vú đừng nằm mơ ban ngày nữa , con xin vú đấy.

Tuy nói không nghe , không nghĩ nhưng khi vú Hà đi rồi , Trung Thiên nằm lại giường... có đôi chút vẩn vơ... Những lời nói của vú Hà cứ vương vất bên tai . Gã Đăng Khoa ấy cố chấp hay chính cô mới thật sự là người cố chấp ? Cố chấp vì mặc cảm tự ty lẫn tự tôn trong cô . Cô đã tin tất cả mọi người bằng trái tim thật thà , trong suốt , nhưng có mấy ai tin cô . Té ra niềm tin cũng là một trong những thứ xa xỉ có thể mua bằng tiền . Càng nghĩ , Trung Thiên càng buồn bực cũng như tủi thân ghê gớm . Tất cả đều do cái nghèo mà ra . Nếu cô giàu sang , ví đầy tiền , nhà cao cửa rộng , liệu gã Đăng Khoa ấy có dám gán tội thiếu trung thực không nhỉ . Nhưng tại sao hấn ta lại ngăn không cho cô người yêu của mình nhận sự bồi thường khi cô đã đồng ý ? Hấn ta tự trọng hay cảm thấy tự... què vì kiêu cư xử không phải phép của cô người yêu và vì bất gặp bao nhiêu đôi mắt dè bữu... Biết sao được khi đồng tiền vô tri song chính nó lại sinh lễ nghĩa . Thôi thì cứ mặc cho hấn ta cùng những suy nghĩ chết tiệt của hấn vậy.

Như thường lệ sáu giờ sáng Trung Thiên đã có mặt ở cửa hàng thời trang. Đã có một vài nhân viên đi sớm, họ đang dọn dẹp vệ sinh cửa hàng.

Sau những lời chào hỏi, Trung Thiên đi nhanh về phòng làm việc. Hôm nay cô cần xem lại toàn bộ hồ sơ sổ sách chi thu của cửa hàng trong quý II, để báo lại cùng bà cụ.

Đã được bà cụ Trần giao toàn quyền quyết định mọi vụ việc ở cửa hàng kể cả tiền bạc, nhưng với Trung Thiên mọi thứ đều phải rạch ròi, rõ ràng, không được nhập nhằng. Một người chưa từng kinh doanh trực tiếp như Trung Thiên thì việc quản lý một cửa hàng thời trang lớn nhất, nhì thành phố như cửa hàng thời trang này, nếu không cẩn thận, dễ sơ sẩy "trật một li" sẽ "đi một dặm" và đổ nợ, phá sản chỉ còn là chuyện sớm chiều. "Gương" của ba cô vẫn còn rành rành ra đó ...

Hoàn tất xong sổ sách thì cũng đã hết giờ làm việc sáng. Có lẽ mãi tập trung vào những con số tính, rồi mù, đến lúc buông bút, Trung Thiên nghe mệt nhoài cả người, mệt đến nỗi Trung Thiên hết muốn ra ngoài ăn trưa, cô định bụng pha một cốc sữa uống là đủ. Vừa khi ấy, cô Hoa bước vào ... nhỏ giọng thông báo :

- Cô Trung Thiên à ! Bà đến đây !

Nghe nói có bà cụ đến, Trung Thiên thoáng sửng sốt, cô thẳng người dậy, trong lúc này cô nhíu mày. Từ lúc khai trương cửa hàng này đến nay, nếu tính luôn cả lần này, thì đây là lần thứ ba bà cụ Trần có mặt nơi đây. Trung Thiên không khỏi lo âu : hay là chuyện chiếc áo ? Chắc không đâu ! Trung Thiên tự hỏi rồi tự trả lời, chuyện mới xảy ra chiều qua, ngoài cô, thì các nhân viên cửa hàng không ai biết nơi bà cụ Ở cả, như vậy không thể nào có chuyện nhân viên cửa hàng đã thóc mách.

- Bà đến lâu chưa chị Hoa ? - Ngẩng mặt lên, Trung Thiên hỏi nhanh.

Hoa đáp :

- Cũng mới ... thôi cô ạ. Bà vào tới, hỏi vài câu, trả lời xong, tôi liền chạy tuốt vào đây cho cô hay ngay.

Trung Thiên thắc thỏm :

- Bà đã hỏi những gì ?

Cô Hoa ngập ngừng :

- Chỉ là chuyện bình thường, nhưng khi đi ngang tủ áo, thấy mất một chiếc, bà đã hỏi : chiếc áo đắt tiền thế mà lại có người mua rồi à ?

Trung Thiên tái mặt, cô ngắt lời cô Hoa :

- Rồi chị nói sao ?

Cô Hoa ấp úng :

- Cô thông cảm, tôi không thể nói dối cùng bà được.

Trung Thiên thù người ra mặt mấy giây. Cũng không trách cô Hoa được. Chẳng nhân viên nào dám nói dối với chủ cả, nếu nhân viên ấy không muốn bị đuổi việc. Nhưng dặn dò nhân viên mình trước, đâu sao tự cô trình bày với bà cụ, sự việc sẽ đỡ tệ hại hơn.

- Xin lỗi cô Trung Thiên nhé ! - Không nghe cô chủ mình nói năng, cô Hoa cảm thấy áy náy : - Tình thế bắt buộc, tôi không thể làm gì khác hơn.

Nuốt tiếng thở dài vào lòng , Trung Thiên xua tay :

- Chị không cần phải ngại. Nếu là tôi , tôi cũng phải vậy thôi. Có điều tôi đang nghĩ giải thích với bà thế nào cho ổn đây.

Ngó về khổ sở của cô chủ , cô Hoa chặc lưỡi :

- Hay là cô cứ trình bày rõ cùng bà , bà không phải là người quá tính toán , chấp nhất đâu.

- Ừm ... tôi cũng nghĩ như chị vậy. - Trung Thiên trầm ngâm đáp.

Theo chân cô Hoa , Trung Thiên ra ngoài , thấy Trung Thiên bà cụ cười tươi như không hề có chuyện gì xảy ra :

- Bà nghe các cô ở đây bảo con đang bận tính toán sổ sách gì đó , không muốn làm rộn con nên bà đã không gọi ... Vậy đã xong cả rồi chứ ?

Thái độ điềm tĩnh của bà cụ khiến Trung Thiên ngỡ ngàng , song cô vẫn lễ phép đáp :

- Đã xong rồi bà ạ.

- Doanh thu tháng này ra sao ? - Bà cụ Trần lại hỏi.

Trung Thiên gượng gạo :

- Tăng hơn tháng trước khoảng năm phần trăm , thưa bà.

Bà cụ Trần nheo mắt ngó Trung Thiên và rồi bà phẩy tay :

- Tốt lắm ! Ta luôn tin tưởng vào khả năng quản lý và tài tháo vát của con kia mà.

Nghe bà cụ nói , Trung Thiên đỏ cả mặt , cô xấu hổ ... liếc nhẹ về phía cô Hoa , cũng may cô nhân viên của cô khá tế nhị , tránh cho Trung Thiên đỡ ngượng ngùng , nháy mắt với Trung Thiên một cái , cô Hoa biến ngay nơi khác.

Đi loanh quanh xem xét một hồi , bà cụ chợt quay lại hắng giọng :

- Con vào trong , ta có chuyện này muốn hỏi con !

Trung Thiên xanh mặt. Vậy là chạy trời cũng chẳng khỏi nắng rồi !

Trung Thiên lặng lẽ theo bà cụ Trần trở vào phòng làm việc. Bà cụ vẫn tỉnh như không khiến Trung Thiên đã bối rối càng bối rối thêm. Giờ cô mới thấm thía thế nào là nỗi khổ sở của tính sĩ diện hão. Nếu cô cứ lì mặt mặc tên Đãng Khoa ấy bêu riếu , thì giờ đây đâu phải vừa mất của , vừa đau đầu.

Chả hiểu bà cụ Trần nghĩ gì mà vào phòng khá lâu , bà vẫn nín thinh tới lui ngấm nghĩa hết hết thứ này đến thứ khác. Sau một lúc ngo ngoáy lẫn bứt rứt và suy đi tính lại , không chịu nổi nữa , Trung Thiên đành chủ động lên tiếng. Cô nói bằng giọng e dè :

- Bà không hỏi gì về chuyện chiếc áo sao ?

- Chuyện chiếc áo ư ? - Bà cụ Trần nhú nhẹ mày : - Chuyện ấy có gì để hỏi chứ ? Chỉ là vấn đề thường tình trong buôn bán thôi mà.

- Nhưng con đã ... - Trung Thiên lúng túng.

- Con đã thế nào ... - Bà cụ Trần nhướn mắt.

Trung Thiên ngập ngừng :

- Con đã lỡ ...

Trung Thiên vẫn không sao nói hết câu. Xỉ nhẹ lên trán Trung Thiên bà cụ Trần lắc đầu , cười đôn hậu :

- Con hôm nay sao vậy Trung Thiên , ắp a ắp úng như gà mắc tóc. Nếu thấy không nói được thì đừng nói , bà có bắt buộc con đâu.

Trung Thiên bậm môi ngắc ngứ :

- Thú thật với bà , chuyện này xảy ra ... con thật thấy ngượng miệng , nhưng không nói rõ cùng bà , con cảm thấy khó chịu hơn.

- Thôi được rồi. - Nhìn đôi mắt tràn ngập sự lo lắng của Trung Thiên , bà cụ mỉm cười , chậm rãi : - Ta biết , nếu hôm nay ta không nói rõ , ý kiến của ta về việc chiếc áo ấy , con sẽ áy náy không yên. Thật ra , ta đã không định hỏi con đâu con ạ. Con không phải loại người dễ bị khuất phục , chắc hẳn là con có nỗi khổ riêng , mà đã gọi là "riêng" thì ta không muốn tùy tiện xen vào , hơn nữa , khi giao cửa hàng này cho con quán xuyến , ta đã nghĩ sẽ không áp đặt con bất kỳ điều gì. Cho nên , con có quyền không nói. Bằng như con cần có người để trút cạn cho vui đi nỗi niềm thì ta đây sẵn lòng. Nào , hãy quyết định nhanh chóng lên nào ! - Bà cụ Trần giục : - Hoặc nói hoặc không , đừng dằn dả mãi , đó không phải là tính cách của con.

Được bà cụ mở lời , Trung Thiên thấy chẳng còn lý do gì để cô phải tiếp tục giấu giếm ... Cô không bỏ qua đây là một chi tiết nhỏ , dẫn đến sự hiểu lầm giữa cô và Đăng Khoa , cuối cùng cô dừng lại chuyện chiếc áo.

- Bà biết không. - Trung Thiên nói tiếp bằng giọng buồn rầu : - Mới hôm qua , tên Đăng Khoa ấy đã đến cửa hàng chúng ta.

- Hờ ? - Đang ngồi chăm chú nghe Trung Thiên nói , bà cụ Trần bỗng nhòm người dậy , nhíu mày nhìn Trung Thiên : - Con bảo người con trai ấy là Đăng Khoa ư ?

- Vâng ... - Về sừng sốt của bà cụ khiến Trung Thiên khựng lại : - Có phải bà biết anh ta không ?

- À không ! - Bà cụ nhíu nhẹ mày , sau đó bà xua tay thản nhiên : - Có lẽ chỉ là tên trùng tên ... Rồi thế nào nữa , con nói xem.

Nếu Trung Thiên tinh ý và không mãi bận tâm về chuyện chiếc áo thì cô đã nhận ra ánh mắt tối đi thật nhanh cùng nụ cười khó hiểu thoáng qua trên môi bà cụ Trần ...

- Hẳn ta vẫn hệt như trước , chẳng chút thay đổi bà ạ ! - Trung Thiên nói tiếp bằng giọng cay cú : - Tệ nhất là hẳn ta đã mang những việc cũ rích ra làm điều kiện trao đổi. Hẳn sẽ lặng thinh , nếu con đồng ý bồi đền cho cô người yêu của hẳn. Lúc ấy , con vô cùng bối rối ...

- Bối rối đến nỗi cho đã cho không ba tháng tiền lương của mình mà chẳng một lời oán thán ! - Bà cụ ngắt lời Trung Thiên bằng câu kết luận gọn ghẽ.

Trung Thiên cười ảo não :

- Chờ bà nghĩ ... con còn cách nào khác hay hơn sao ? Hắn ta còn nổi cáu lên , phát biểu lung tung , con còn mặt mũi nào nhìn ai.

- Con nói cũng phải ... - Bà cụ chép miệng gât gù : - Ở đời là thế , đôi khi có những việc xảy ra mà ta không sao chế được , đành phải chọn cách nào tốt nhất , thích hợp nhất để có thể được xuôi chèo , mát mái , dù bản thân phải chịu không ít thiệt thòi ! - Nheo nheo đôi mắt có quá nhiều vết chân chim , bà cụ Trần nói tiếp : - Nhưng gì đi nữa , thì mọi thứ cũng là chuyện đã rồi , hãy xem đi của đi thay người , trước mắt chúng ta còn nhiều việc khác phải lo con ạ.

- Nhưng bà ... không trách con thật chứ ? - Trung Thiên rụt rè.

- Tất nhiên là không rồi ! - Bà cụ Trần bật cười.

Trung Thiên cảm thấy nhẹ cả người khi nghe được tiếng cười đầy sáng khoái và cảm thông của bà cụ Trần. Và giờ thì cô mới nhớ tới việc ... vẫn còn chưa rõ lý do gì bà cụ để thẩn cửa hàng.

- Bà à ! - Trung Thiên ngập ngừng : - Bà đến thăm cửa hàng thôi , hay có việc gì khác ... ?

- Ôi ! Con không nhắc thì ta đã quên. - Bà cụ sượng lại , kêu lên : - Bà đến tìm con là có việc định nhờ con đấy , nhưng mà này , - Bà cụ khoát tay : - Bà cháu ta đi ăn cơm trưa trước đã , bà nghe đói lắm rồi.

Dùng cơm trưa xong , thay vì về nhà , bà cụ lại bảo tài xế đưa bà cùng Trung Thiên đến cửa hàng "Crystal" nơi chuyên bán đồ trang sức quý hiếm cùng cung cách phục vụ khách hàng lịch thiệp có tiếng.

- Việc bà định nhờ con giúp bà là mua những thứ ấy đấy ư ?

Trung Thiên ngẩn người , cô không giấu được sự ngạc nhiên ... vì thường ngày cô vẫn nghe bà cụ luôn miệng bảo bà rất ghét những thứ ấy , vì nó khiến bà bị vướng víu và nhất là mỗi khi đi ra ngoài bà không có được sự an toàn , bà không tiếc của mà chỉ ngại ảnh hưởng đến con người , vậy mà hôm nay , bà lại chủ động đưa cô đến đây.

Trước ánh mắt ngạc nhiên của Trung Thiên , bà cụ Trần gât đầu không chút do dự :

- Ta muốn con chọn hộ ta một bộ trang sức thật đẹp , kiểu dáng , đường nét sắc sảo. Giá cả không đáng kể , chỉ cần nói hợp với tuổi trẻ các con.

"Ra thế !" - Trung Thiên nhủ thầm : - "Không phải mua để bà dùng như cô nghĩ , mà bà làm quà cho người khác" và Trung Thiên sốt sắng đáp nhanh :

- Vâng ! Con sẽ chọn giúp cho bà ngay , nhưng bà cũng phải góp ý thêm vào đấy.

- Được thôi. - Bà cụ Trần gât đầu , so vai : - Chọn hàng thì khó chứ góp ý , góp lời thiệt dễ dàng.

Cả hai bước hẳn lên bậc thềm lót thảm đỏ. Cánh cửa kính lớn tự động mở ra , chờ cả hai vào trong rồi tự động khép lại.

Thấy khách hàng bước vào , một người đàn ông ăn mặc lịch sự tiến đến cúi đầu chào :

- Thưa bà và cô , bà và cô cần gì xin vui lòng cho biết ạ.

Bà cụ cười xua tay :

- Cám ơn cậu , cần gì chúng tôi sẽ gọi , giờ tôi muốn xem qua một lượt đã.

- Vậy thì xin bà và cô cứ tự nhiên. - Người đàn ông lễ phép.

Là một trong những cửa hàng trang sức lớn của thành phố , nên mặt hàng rất đa dạng , đủ kiểu cỡ , màu sắc , dạng loại , chúng được đặt trong những chiếc tủ kính bóng lộn với những vòng đèn treo làm sáng óng ánh , rực rỡ.

Nhìn những bộ trang sức ấy , chợt dung Trung Thiên nghe tủi thân làm sao. Trước đây , khi còn là một "tiểu thơ" , nhà cao cửa rộng , Trung Thiên đã từng theo bố cô đến nơi này mua sắm. Những thứ bày trong tủ kia , khi ấy , đối với Trung Thiên chỉ là những vật dụng thường ngày cô sử dụng , làm nũng với bố , cô chê bai , kén chọn , cô chưa bao giờ nghĩ , tương lai cô sẽ là những ngày thiếu thốn , vất vả cả , tiền của , gia sản của gia đình cô , cô ăn cả đời cũng không hết ... nhưng chuyện đời đâu diễn ra như người ta mong muốn. Chỉ một sáng thôi , có sự xuất hiện của các anh công an trong ngôi biệt thự vốn dĩ luôn yên tĩnh , thì tất cả đã đảo lộn , và giờ thì mọi thứ đều ngoài tầm tay , có nằm mơ giữa ban ngày cô cũng chẳng dám nghĩ tới.

Vừa bước vào cửa hàng , thấy Trung Thiên chợt đứng ngây người đăm chiêu. Bà cụ nhíu mày :

- Con không thích những thứ này à ? Hay là không chọn được ?

- Dạ ... không ạ - Trung Thiên lúng túng đáp : - Con đang xem đây chứ !

- Nhưng ta trông con là lạ. - Bà cụ Trần hơi ngập ngừng : - Con không khỏe phải không ?

- Không sao đâu bà. - Trung Thiên lắc đầu , cô cố nở nụ cười gượng gạo : - Có lẽ con bị choáng ngợp vì những thứ trang sức rực rỡ này đây thôi. Đúng là con có ... hơi khó chọn , vì món nào cũng đẹp hết.

Bà cụ Trần ngó Trung Thiên như để đo lường mức độ xác thực của câu nói , sau đó bà gật gù nói :

- Ừm ! Ta vốn không thích nữ trang mà ta còn thấy mê chúng huống chi là con. Nhưng nếu con thấy thích và thấy khó ... con có thể thử chọn hai hoặc ba bộ ... cũng chả sao !

Thấy Trung Thiên vẫn đứng nguyên một chỗ , bà cụ phẩy tay :

- Thống nhất là ba bộ cả thảy nhé !

Nói là nhờ Trung Thiên chọn kiểu dáng mẫu mã ... song cuối cùng bà cụ Trần mới là người quyết định. "Thế bà cụ bảo nhờ ... là nhờ thế nào đâu chứ ?" Chẳng những thế bà cụ Trần còn khiến cho Trung Thiên vô cùng bất ngờ khi bà đặt vào tay cô toàn bộ số trang sức vừa chọn và nói :

- Con giữ lấy mà dùng , ta tặng con đấy.

- Gì cơ ! - Trung Thiên ngỡ ngàng : - Sao lại cho con ?

- Muốn gì ra xe hẵng nói. - Bà cụ thần nhiên ngắt lời Trung Thiên : - Hơn ta cho con là có lý do riêng của mình.

Thì ra "lý do riêng" của bà cụ Trần là nhờ cô thay bà tổ chức một bữa tiệc sinh nhật ... cho chính bà ... khá khá một tí.

Khi biết được nguyên nhân , Trung Thiên nhăn mặt :

- Trước giờ con chưa làm gì cho bà cả , bà chỉ việc lên tiếng con sẽ sẵn sàng ngay , đâu cần bà tốn hao vậy chứ ?

Bà cụ hấp háy đôi mắt :

- Ta biết con muốn nói gì rồi. Nhưng con chớ vội suy đoán lung tung. Những thứ ta mua cho con thật ra cũng vì ta thôi , ta muốn cháu ta phải thật sang trọng rực rỡ để ta có thể hãnh diện với mọi người. Con biết đấy , thông thường thì tổ chức mừng thọ sẽ là con hoặc cháu , trong gia đình ta lại không có ai , muốn con đảm đương việc ấy một cách tự tin thì phải chuẩn bị cho con được "hoàn chỉnh" về mọi mặt. Hơn nữa , khách của ta đều là thành phần thượng lưu , ta không để cháu gái ta bị ai xem thường.

- Nhưng nếu vậy thì ta cũng đâu cần mua nhiều đến thế ? - Trung Thiên xịu mặt : - Bà khiến con áy náy vô cùng , hôm trước là chiếc xe , giờ thì ...

- Hừm ! Con lại thế nữa rồi ! - Bà cụ có vẻ phật ý : - Không biết mọi người thế nào , riêng với ta , tiền bạc tuy quan trọng , nhưng ta sẽ không lấy nó ra để tính toán tình cảm với người khác , nhất là khi người ấy là con , - Giọng bà cụ Trần chợt thấp hẳn : - Tiền nhiều để làm gì. Khi cuộc sống ta chỉ là những chuỗi ngày dài cô độc. Thèm một đứa con , một đứa cháu để được nghe nói vói vĩnh viễn, quà cũng chẳng làm thế nào có được. Lúc gặp con ta nghĩ , trời đã thương ta , vì thế ta luôn xem con là người thân trong nhà , nhưng con thì cứ giữ kẽ mọi thứ , rõ ràng con đối với ta chưa thật lòng , bằng không con đã không khách sáo , dè dặt thế. Thôi được ! - Bà cụ sầm mắt , xua tay : - Con không nhận cũng được , ta không ép , ta sẽ về cất vào tủ vậy.

Biết bà cụ Trần giận , Trung Thiên vội vã phân trần :

- Bà à , bà đừng hiểu lầm. Con làm sao dám không thật lòng cùng bà chứ , con luôn luôn quý yêu và kính trọng bà , nhưng với hoàn cảnh hiện giờ của con số tiền ấy quá lớn , con lại nợ bà quá nhiều , nợ cả tiền bạc lẫn tình cảm , mà con chưa có dịp bù đắp. Nếu không có bà , giờ con vẫn là con bé thấy nghiệp , đói khổ , lại còn việc học hành của con nữa. Bà đã cho con nhiều thứ mà ngay cả đôi khi những người thân thiết trong gia đình chưa hẳn đã làm được , ngần ấy thứ có lẽ mãi mãi con cũng không sao đền đáp nổi.

- Con nói nhiều thế để làm gì ? - Bà cụ có vẻ xúc động khi nghe lời trần tình của Trung Thiên , tuy vậy bà vẫn nói át đi : - Ta chỉ muốn biết , con có nhận chiếc hộp trang sức này không , còn những thứ linh tinh khác ta không muốn nghe !

- Bà đã nói thế thì con xin nhận ạ - Trung Thiên ngần ngừ rồi đáp.

- Có mới là cháu của ta chớ ! - Nheo mắt lại , bà cụ Trần gật gù với vẻ hài lòng.

Chẳng những thế tối hôm ấy , lúc vú Hà và Trung Thiên đang ngồi ăn cơm , có tiếng xe đồ xích ngoài cổng , trên xe có hai người đàn ông bước xuống , có lẽ là nhân viên phục vụ của một cửa hàng nào đó , cả hai cùng đi vào , xách nhiều bao và gói. Một người giải thích :

- Bà Trần ra lệnh mang những thứ này đến cho cô.

Trong lúc Trung Thiên còn đứng sững ra , thì một trong hai nhân viên phục vụ lễ phép nói :

- Thưa cô , cho phép chúng tôi xếp những thứ này vào tủ không ạ ?

- Thôi đi -

Trung Thiên đáp :

- Tự tôi , tôi có thể làm được mà. Cảm ơn hai anh rất nhiều.

- Chúng tôi cảm ơn cô mới đúng. Nhờ cô làm cửa hàng chúng tôi đã bán được hàng. Sau này có gì cần

phục vụ , cô cứ gọi đến cửa hàng chúng tôi nhé.

- Tất nhiên rồi. - Trung Thiên đáp.

Và khi nhìn hết chiếc áo đầm lông lầy này đến chiếc váy khác ... rồi đến những đôi giày đủ kiểu rồi túi xách , ví da , dây nịt cả khăn choàng cổ , nước mắt Trung Thiên trào ra. Cả đời cô ngoài bố cô và vú Hà ra cô chưa được ai đối xử tốt với cô như vậy ?

Thoát đó đã đến ngày sinh nhật hay nói chính xác hơn là ngày mừng thọ bà cụ Trần. Tiệc mừng tổ chức vào buổi sáng , chín giờ sáng , nên trước hôm ấy , Trung Thiên phải có mặt ở nhà bà cụ để kiểm tra lại hoa , khăn trải , đồ men sứ ... Cô muốn mọi thứ phải hoàn hảo ở mức tuyệt đối để bà cụ Trần được vui lòng

Ngôi biệt thự vắng vẻ, tĩnh mịch và trang nghiêm như một ngôi chùa cổ, dưới đôi bàn tay và cả khối óc của Trung Thiên đã trở nên sáng sủa và rực rỡ hẳn lên

Cả tầng trệt của ngôi biệt thự được Trung Thiên trưng dụng hết làm phòng tiệc. Cô cũng cho thợ sơn lại các bức tường. Màu hồng của tường làm tăng thêm nét sắc sảo của những vòng hoa hồng kết theo dạng biến thể. Trên trần, từng chao đèn thủy tinh màu tỏa xuống, lấp lánh như những chùm hoa kim cương. Lối cửa ra vào đặt những bức bình phong bằng đồng chạm hoa văn sáng chói. Những chiếc bàn hình tròn mặt cẩm thạch. Trên bàn là những chén, đĩa, dao, muỗng bằng bạc, còn có một bình hoa hồng màu san hô, những búp hoa xinh đẹp như vải nhung hay giấy mịn ... Tất cả tạo nên một sự cân xứng, hài hòa, đẹp mắt Thiệp mời ghi chín giờ, nhưng mãi mười giờ hơn khách mới đến đầy đủ. Ba trăm khách được mời tới, có thể xem đây là cuộc họp mặt lớn, hầu hết đều là các nhà doanh nghiệp có tiếng tăm trong thành phố, có cả những thành viên giới thượng lưu

Đề chiều lòng bà cụ Trần, hôm nay Trung Thiên diện khá kỹ. Môi son, má hồng, tóc búi cao với một vài lọn nhỏ buông lơ, váy dài bằng satin màu lục sẫm, ôm khít vòng eo nhỏ làm nổi bật thân hình mảnh mai, tóc cột loại vải lưới bạc với những hạt cườm đen nhánh. Chân đi giày đen gót cao, nhọn. Một chuỗi ngọc buông dài trước ngực. Đôi khuyên tai kim cương thật đồng điệu

Từ thuở nhỏ đến giờ, ngay cả khi gia đình Trung Thiên còn thừa tiền lắm của, Trung Thiên vẫn thích nhất là áo pull quần jean, giày sandal, thoải mái lại tiện lợi. Nay phải váy ôm, giày cao trang sức rườm rà, vướng víu, Trung Thiên cảm thấy bức bối làm sao. Nhưng Trung Thiên không thể không thừa nhận, trong bộ trang phục mới mẻ của bà cụ Trần tặng này, trông cô hoàn toàn đổi khác đẹp hơn, sang trọng hơn Theo chân bà cụ T, Trung Thiên đi quanh những dãy bàn dài

- Đây là dịp để con làm quen với những người trong giới kinh doanh, quen biết nhiều sẽ có lợi cho công việc của con sau này vì thế con không thể xem thường được

Trung Thiên bậm môi

- Con hiểu rồi bà a.

Đi một lượt từ ngoài vào trong bà cụ có vẻ thấm mệt, thế nhưng khi ngồi vào chiếc ghế dành riêng cho chủ nhân, bà cụ lại cứ thẫn thờ đưa mắt ngó quanh, như muốn tìm kiếm một ai đó

- Lạ nhỉ – Bà cụ Trần lầu bàu trong miệng – đã muộn chừng này rồi sao thằng bé vẫn chưa tới nhỉ ? Hay là có việc gì ?

Nghe bà cụ nói, Trung Thiên mới sực nhớ đến người cháu của bà, anh ta vẫn chưa có mặt, dù bữa tiệc đã bắt đầu khá lâu

Thấy nét mặt buồn thiu của bà cụ T, Trung Thiên an ủi

- Bà đừng lo lắng mà. Chắc chắn không có việc gì đâu. Bởi nếu có việc thì anh ấy đã gọi điện thoại báo rồi

Bà cụ Trần chắc lưỡi

- Hy vọng là vậy

Đang loay hoay sắp xếp lại các gói quà mừng thọ của khách, Trung Thiên chợt giật mình khi nghe tiếng đàn ông trầm ấm khá quen thuộc vang lên

- Xin lỗi bà, con đã để bà phải trông. Lẽ ra con đến sớm hơn, nhưng lúc gần lên xe, bỗng có điện thoại của một người bạn gọi tới. Bà không giận con chứ ?

Trung Thiên hết cả hồn, cô quay phắt lại, đôi chân cô như chôn tại chỗ, cô khổ sở chẳng biết chui đi đâu mà trốn, khi trước mặt cô, Đặng Khoa và cô người yêu của anh ta đang chào hỏi bà cụ T, nhưng điều đáng nói ở đây chính là chiếc áo mà Trung Thiên phải đánh đổi bằng ba tháng lương của mình

Tính sao đây ? Trung Thiên bối rối. Bỏ đi để không phải mất mặt với gã đàn ông có lỗi nói chuyện báng bổ kia ? Chắc là không được rồi, vì nếu muốn bỏ đi phải thông qua ý kiến bà cụ T, thấy vắng cô, hẳn bà sẽ hỏi và như thế thì chẳng khác nào “thưa anh tôi ở bụi này”. Bàng ở lại, cô sợ sẽ không dẫn lòng được, dù cô đã luôn ý thức tập nín tự ái để an ổn hơn trong cuộc sống, nhưng chuyện xảy ra còn rành rành đó, nỗi ám ức vẫn âm ỉ đây, thì thử hỏi làm sao cô có thể nói cười một cách tự nhiên như không hề có chuyện gì xảy ra được. Hơn nữa, tính Đăng Khoa cô đã quá rõ, ai dám đảm bảo cô nhịn thì hẳn ta sẽ nhịn ? Đã thế, bên cạnh hẳn ta giờ còn có một ngòi thuốc nổ loại cực nhạy. Cả hai sẽ sẵn sàng cùng nhau sát phạt cô không nương tay, chuyện hôm ấy ở cửa hàng là bằng chứng cụ thể nhất. Cô đã từ thua chí thua trước sự ngang tàng xem trời bằng vung của họ. Tệ hại cho Trung Thiên hơn Đó là việc hẳn ta là cháu yêu của bà cụ T. Một giọt máu đào dầu gì cũng sẽ hơn ao nước lã và dầu cho mối quan hệ giữa cô và bác cụ Trần bấy lâu nay luôn tốt đẹp, song nếu mang cả hai lên đặt ở bàn cân thì hẳn phần nặng sẽ thuộc về hẳn ta

Đi cũng chẳng được, ở lại cũng không xong. Thôi thì đành ba liều bảy cũng liều, cùng lắm là cô sẽ trở về với nghề bán báo, giặt đồ thuê như trước. Nhủ thế, nên khi nghe bà cụ Trần lên tiếng gọi, Trung Thiên liền thông thả quay lại

- Tôi thật không dè người cháu mà bà vẫn hay nhắc lại là anh

Đăng Khoa cứ như từ trên trời rơi xuống, và rồi sau đó không nói không rằng anh lôi tuột Trung Thiên ra chỗ vắng. Dí cô sát vào tường, anh rít giọng

- Sao lại vẫn là cô ? Ai cho phép cô có mặt ở đây, cô giờ trò với tôi, tôi có thể bỏ qua, nhưng dám đụng tới bà thì chớ trách tôi đây. Khôn hồn thì cô rời khỏi nơi này mau, tôi sẽ để yên cho cô ra đi êm thấm. Không nghĩ Đăng Khoa phản ứng dữ dội thế. Vừa đau, vừa hoảng Trung Thiên kêu lên

- Anh làm gì kỳ vậy ? Làm ơn buông tay tôi ra có được không ? Có gì có thể từ từ nói cũng được mà Đăng Khoa ngắt lời Trung Thiên một cách thô bạo

- Tôi sẽ không buông cho đến chừng nào cô hứa là không ở đây quấy rầy bà tôi nữa

Tuy Trung Thiên có thừa khả năng tự vệ nhưng vì ơ hờ lại vướng víu những thứ linh tinh trên người nhất là đôi giày cao tấc hai đã khiến Trung Thiên hoàn toàn bị Đăng Khoa khống chế. Cố gỡ tay Đăng Khoa ra, Trung Thiên nhăn nhúm

- Dù anh có làm thế nào đi nữa, tôi vẫn không bỏ đi. Tôi đến đây vì bà, do bà bảo tôi đến, anh chẳng có quyền gì để xen vào chuyện giữa tôi và bà

- Nói dối – Đăng Khoa quát – Cô gạt được ai chớ đừng hòng gạt tôi. Còn bảo tôi không có quyền à ? Tôi là cháu nội của bà, lúc này chính cô cũng đã xác nhận đúng không ?

Trung Thiên cúi kinh

- Tôi không chối là tôi có nói thế, nhưng bà có quyền tự do của bà, bà có thể mời ai, bảo ai tới nhà bà cũng được

- Đúng đây – Đăng Khoa dần giọng – Bà tôi có thể mời tất cả những ai bà thích, nếu bà cảm thấy cần phải làm thế, trừ cô

- Tôi sao chứ ? – Nhắm lúc Đăng Khoa mãi lo hậm hực nói lỏng tay, Trung Thiên vung người ra, tức tôi – Tôi cũng như bao người khác, quý bà, yêu bà nên tôi mới tới. Còn anh ? – Trung Thiên ngó Đăng Khoa một cái, sau đó cô cười nhạt – Đừng nói với tôi là anh cũng quý bà nhé

- Có gì tôi không nói câu ấy được – Đăng Khoa liếm môi – Bà là bà của tôi mà

- Tôi biết, tôi cũng chả tranh giành với anh – Đến lượt Trung Thiên ngắt lời Đăng Khoa, mắt cô ánh lên tia nhìn giễu cợt – Anh cứ luôn miệng nói mình là cháu, anh không thấy ngượng ư ? Là cháu, thế anh đã làm gì để xứng đáng với danh xưng ấy ? Nội việc thăm viếng hỏi han sức khỏe bà thôi, anh đã làm được chưa ? Tôi đến đây rất nhiều lần, có bao giờ tôi gặp anh đâu ? Ngay cả đến ngày mừng thọ của bà, anh cũng không tranh thủ đến đúng giờ nổi, để bà phải ra vào thấp thỏm không yên. Lẽ ra, nếu anh thật sự yêu quý bà mình thì ngày mừng thọ hôm nay, anh phải là người đến sớm nhất, lo lắng tất bật nhất ... thực tế lại không phải vậy, anh chỉ đến khi được mời, lại là người khách mời không ra khách nữa là khác

- Tôi thế nào mà cô bảo vậy ? – Đăng Khoa tức bực – Cái gì mà khách không ra khách ?

- Thế anh nghĩ sao, nếu anh mời khách đến dự tiệc, lại muợn đến nỗi sắp tan tiệc tới nơi – Trung Thiên so vai cười khẩy, - Đến thế, thà cứ ở nhà có hơn không ?

- Tôi ... tôi đã nói Với bà là tôi bận việc, bà cũng đã không chấp, việc gì cô lại xía vô – Không như những lần trước, mỗi khi gặp Trung Thiên hầu như người nắm thế thượng phong luôn là Đăng Khoa, song lần này, Đăng Khoa hoàn toàn bị động, anh lúng túng giải thích

- Vậy còn những ngày trước, anh cũng bận việc à ? – Trung Thiên lắc cổ hỏi sau cái bữu môi dài thượt – Bà sợ anh quên, nên bảo tôi gọi điện tới nhắc nhở, lần nào cũng không gặp anh được, có người phụ nữ bắt máy tôi đành phải nhấn lại, nhưng anh vẫn không tới, anh giải thích sao về trường hợp này, hay anh lại bảo bận việc. Anh bận việc đến cả buổi tối cũng không dành cho bà được. Bận thế sao anh còn có thời gian để tới thăm cửa hàng thời trang của tôi nhỉ ? Bận với người này, nhưng lại rảnh với người khác, anh bận kiểu gì lạ vậy ?

- Nay khoan đã – Mặt Đăng Khoa đỏ đi rồi lại tái lại, sau đó anh nhíu mày – cô bảo là cô có phone cho tôi và có cả việc để lại tin nhắn nữa à ?

Trung Thiên gật nhanh

- Đúng vậy. Tôi gọi anh không phải một đôi lần mà là năm lần cả thầy, không “anh ấy tắm” thì cũng “anh ấy ngủ”, “anh ấy vừa ra ngoài” Trăm ngàn lý do, lý do nào cũng hợp lý. Lần cuối cùng, tôi nhấn lại với người bắt máy cô ấy hứa sẽ nói anh hay, chính vì tin vào lời hứa ấy nên tôi mới không gọi tiếp nữa

- Thôi được, xem như là lỗi của tôi – Đăng Khoa gần như tối mặt, tối mũi trước những lời buộc tội của Trung Thiên, anh nhíu mày, nuốt khan – Tôi thừa nhận là tôi có lỗi với bà, nhưng không thể vì tôi có lỗi mà cô lại thừa nước đục thả câu giờ trò cùng bà

- Trung Thiên không hề giờ trò gì đâu. Tất cả là do bà mà ra đây, chính bà đã bảo con bé tới

- Bà à – Đăng Khoa thoáng giật mình vì sự xuất hiện đột ngột của bà cụ Trần – tại sao bà làm như vậy chứ ? Bà có biết cô ta là người thế nào không ?

Bà cụ thần nhiên

- Tất nhiên là bà biết, Trung Thiên có nói cho bà nghe ca?

- Tưởng ai nói, còn cô ta – Đăng Khoa cười nhạt – nội không nên tin, cô ta dối trá không ai bằng, nội nên dè chừng cô ta đây. Cô ta có thể bán đứng nội bất kỳ lúc nào

Dù đã chuẩn bị tinh thần ... nghe mắng, song trước lời lẽ miệt thị của Đăng Khoa, Trung Thiên không khỏi nổi cáu. Sao hắn càng lúc càng quá đáng vậy chứ ? Bụt ở trên bàn thờ còn phải rời bệ nữa là cô, một con người bằng xương bằng thịt. Hắt cao cằm, Trung Thiên nặng giọng

- Anh im đi, anh có thể nói tôi sao cũng được, nhưng anh nói tôi dối gạt bà là không nên. Đây là sự sỉ nhục, phỉ báng cả tôi lẫn bà, anh có biết không ?

- Cô đừng cứ mỗi việc mỗi kéo bà tôi vào - Đăng Khoa nạt ngang - Cô muốn núp bóng bà và hù dọa tôi chứ gì ? Việc làm này của cô chỉ khiến tôi càng quyết tâm bảo vệ bà hơn. Bà ạ - quay sang bà cụ T, Đăng Khoa nói tiếp - Tốt nhất bà hãy tổng khứ cô ta ra khỏi nơi này sớm chừng nào tốt chừng ấy, bằng không cô ta sẽ mang tới cho bà không ít phiền toái đây

- Ta cảm ơn sự quan tâm của con dành cho ta, nhưng mà này Đăng Khoa - Bà cụ đưa mắt nhìn Đăng Khoa một hồi lâu rồi nói tiếp - Ta nghĩ giữa hai con có điều hiểu lầm chi đó

- Hừ, hiểu lầm à ? Kiều Lan ngang ngược chen vào sau cái trề môi khinh khỉnh - hiểu chưa đầy đủ thì có

- Ai cho phép cô nói năng tùy tiện thế ? - Kiều Lan vừa dứt câu, bà cụ đã sầm mặt, lạnh lùng - Đây là chuyện riêng của gia đình chúng tôi, cô có hiểu không ?

Câu nói của bà cụ chẳng khác nào bị một gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt, Kiều Lan sững người lắp bắp

- Con ... con hiểu Nhưng con thiết nghĩ... chuyện này liên quan đến Đăng Khoa, mà chuyện của Đăng Khoa ... cũng là ... chuyện của con, con không muốn Đăng Khoa bị một người như cô ta qua mặt Bà cụ Trần nhếch môi, hứ mát

- Dù thế nào cũng chưa đến lượt cô phải lên tiếng, ở đây còn có tôi cơ mà

Nhìn thẳng vào mắt bà cụ Trần như thách thức, Kiều Lan trả lời

- Biết đâu ... bà cũng bị cô ta làm cho mù quáng, không còn biết phân biệt phải trái

- Kiều Lan - Đăng Khoa tái mặt, anh vốn nể nang Kiều Lan, nhưng trước thái độ kém lễ phép của cô, anh phải to tiếng - Em không nên hỗn hào với bà

- Em không hỗn - Kiều Lan cố cãi - Em chỉ muốn bà mở mắt ra để nhìn rõ bộ mặt cô ta hơn

- Thế còn cô ? - Bà cụ chậm rãi ngồi xuống ghế, ngó Kiều Lan bằng ánh mắt soi mói, lần giễu cợt - chắc cô cũng đáng để tôi biết rõ về cô chứ ?

- Bà nói vậy là ý gì ? Kiều Lan kêu lên

Bà cụ nhún vai

- Cô thông minh có thừa chả lẽ cô lại không hiểu

Vốn tính nóng nảy nên Kiều Lan không dần được khi nghe câu nói lấp lửng của bà cụ, cô sừng mày chưa ngoa

- Con không hiểu và cũng không cần hiểu. Song qua cách nói của bà, dường như bà có điều gì đó không hài lòng con. Con đến đây vì bà là bà của Đăng Khoa, nếu bà không hoan nghênh, con sẽ về ngay. Nhưng ít ra bà cũng cho con biết lý do con đã làm gì khiến bà không vừa dạ ? Đối với con, đâu đó cần rõ ràng, con không muốn bản thân bị thiệt thòi một cách vô duyên vô cớ, hoặc có cớ đi chẳng nữa thì cớ ấy không phải là những lời đơm đặt thiếu xác thực

Câu nói của Kiều Lan nhắc Đăng Khoa nhớ tới Trung Thiên, anh nhíu mày đi về phía cô, giọng bức tức - Cô đã thóc mách với bà tôi những gì ?

Trung Thiên vô cùng khó chịu khi nghe hai tiếng thóc mách từ miệng Đăng Khoa. Con gái mà mang tiếng thóc mách thì ôi thôi, chẳng ai dám trò chuyện hoặc kết thân hay giao tiếp gì cả và Trung Thiên đã định cãi lại nhưng cô chợt nhớ đến tính cố chấp cao bằng trời của Đăng Khoa nên Trung Thiên lạnh lùng đáp

- Tôi có thóc mách hay không và thóc mách những gì anh hãy đi mà hỏi bà

Đăng Khoa cau mặt

- Nhưng tôi muốn chính cô phải trả lời

- Anh muốn, nhưng tôi thì lại không, hơn nữa dẫu tôi có nói anh cũng không tin, trước giờ anh luôn thể đối với tôi mà - ngó Đăng Khoa bằng ánh mắt căm ghét, Trung Thiên quay người định bỏ đi, nhưng Đăng Khoa đã chồm người tới trước và chụp lấy vai cô, anh quát nho?

- Tôi sẽ không để cô đi một cách dễ dàng vậy đâu

Tuy quý cháu nhưng bà cụ Trần cũng rất thương Trung Thiên. Do vậy khi thấy Đăng Khoa làm dữ với Trung Thiên, bà cụ Trần không dẫu được nổi bất bình, nghiêm mặt lại, bà kêu lên

- Đủ rồi Đăng Khoa, hãy buông Trung Thiên ra, đừng kiếm chuyện hạch sách con bé nữa. Con muốn rõ nguyên nhân sự việc chứ gì ? Ta sẽ nói cho con và cô bạn của con nghe, nhưng trước khi mọi vấn đề được đưa ra làm sáng tỏ, ta cũng cần cho con hay một việc khá quan trọng của hàng thời trang mà hôm trước con và cô gái này tới là của ta đây, Trung Thiên chỉ thay ta coi sóc cửa hàng. Cô bé quá hiền và thiếu kinh nghiệm trong mua bán nên đã bị con và cô ta làm cho xác bác xang bang. Con có biết, để có chiếc áo bồi thường cho cô bạn gái của con, Trung Thiên đã chịu làm việc ba tháng không lương, mà hoàn cảnh của con bé thì ít nhiều con cũng đã rõ. Cô gái này vô tâm vô tình hoặc đáo đả ra sao ta không màng, ta chỉ thấy buồn và thất vọng cho con tại sao con lại có thể xử sự với Trung Thiên như vậy ? Chẳng lẽ con cho rằng sự nhọc nhằn của hai người phụ nữ một già một trẻ thế vẫn còn thiếu sao ? - Chép miệng bà cụ nói như than - Ở đời vậy mới biết, đôi khi con người ta rất tốt, nhưng họ không có điều kiện để khoe hình thức bên ngoài, thế là tư cách của họ cũng bị giảm sút. Càng nghĩ ta càng chán, càng thấm thía cho thói đời

Trong khi Đăng Khoa như chết sượng vì những lời của bà cụ Trần vừa nói thì Kiều Lan mặt đỏ dừ vì xấu hổ. Và phản xạ đầu tiên của Kiều Lan là nhìn thật nhanh xuống chiếc áo cô đang mặc trên người. Cô hồi hận lúc rời nhà đã không nghe lời Đăng Khoa anh đề nghị cô thay chiếc áo khác vì áo này chỉ hợp với các buổi dạ tiệc. Khi ấy, Kiều Lan đã phản đối quyết liệt, cô còn bù lu bù loa nước mắt ngắn dài tức tưởi cho rằng Đăng Khoa sợ thấy áo sẽ nhớ người. Cuối cùng thì hậu quả tồi tệ như vậy, bản thân cô phải ngậm bồ hòn làm vui mà gánh chịu vậy, chớ biết trách hoặc đổ lỗi cho ai bây giờ ? Quan trọng nhất là ấn tượng ban đầu của bà cụ, một ấn tượng không mấy tốt đẹp mà bà cụ đã dành cho cô. Thật ra, Kiều Lan không phải chỉ mỗi Đăng Khoa là bạn trai và Đăng Khoa không cần thiết đến nỗi cô phải ép mình quy lụy, nhưng trong số những người đeo đuổi cô thì chỉ có Đăng Khoa là sáng giá hơn cả. Sự sáng giá đáng kể chính là Đăng Khoa có một người bà giàu nứt đổ đổ vách ngần này và Kiều Lan cũng đã cẩn thận dò la được tuy Đăng Khoa không là cháu ruột, nhưng người thân nhất của bà ta duy nhất mỗi Đăng Khoa thôi, vì vậy chuyện thừa hưởng tài sản kếch sù này chắc chắn Đăng Khoa là người tuyệt đối có ưu thế. Sinh ra trong một gia đình không mấy khá giả, nhưng thoát nhìn qua Kiều Lan chẳng khác gì một cô chiêu hạng nhất phẩm, cô luôn cho mình có quyền ăn ngon mặc đẹp, kết bạn giàu sang để được trông cậy nhờ vả. Chính sự khéo che đậy của cô bằng dáng vẻ bề ngoài và những lời nói khôn ngoan, cô đã chiếm được hầu hết cảm tình của người chung quanh, mà chủ yếu là cánh đàn ông Trong ấy tất nhiên có chàng Đăng Khoa này. Đây là lần đầu tiên Kiều Lan gặp thất bại, song còn nước còn tát, cô không thể dễ dàng bị vuột mất nguồn lợi nhuận to tát này được

Kiều Lan mãi mê với những toan tính riêng tư, còn Đăng Khoa càng lúc càng nghe nghẹn cứng ở cổ. Đây là lần đầu tiên bà tỏ thái độ ấy với anh, dù anh vẫn không tin tưởng mấy ở lời bà cụ đã khẳng định về tư cách của Trung Thiên nhưng việc chiếc áo suốt từ hôm xảy ra chuyện ở cửa hàng thời trang Trung Thiên tới giờ, anh cứ day dứt không yên. Đã không ít lần anh có ý định mang tiền đến trả lại cho Trung Thiên, nhưng khi nhớ tới những lần cô đã khiến anh dở khóc dở cười, thế là anh đành phẩy tay cho qua

- Đáng đời cô ta, xem như đây là bài học để cô ta nhớ đời, đi đêm ắt có ngày sẽ gặp ma thôi
Nhưng mọi thứ không như Đăng Khoa nghĩ mà quả là xui xẻo cho anh, bài học cho Trung Thiên đâu anh không thấy, chỉ thấy trước mắt vì chuyện ấy, anh và Kiều Lan đang phải bề mặt khi đối diện cùng bà của anh. Dù vậy, anh thấy không thể để cho Trung Thiên dựa vào đấy mà lên mặt hoặc xem thường anh được, nhủ thế nên Đăng Khoa liếm môi nói

- Con đồng ý là việc chiếc áo con có phần không đúng, nhưng bà có biết cô ta là một người tồi tệ đến chừng nào không ? - Đăng Khoa cười nhạt - Không thể với một vài hiện tượng bên ngoài là đã đủ nói lên cái bản chất xấu xa tiềm ẩn bên trong đâu nội a.

Bà cụ Trần nhếch môi

- Câu này ta thiết nghĩ không phải chỉ dành cho ta nghiền ngẫm không thôi đâu, mà còn có cả con nữa đó Đăng Khoa nhăn mặt

- Con thế nào chứ ?

Bà cụ Trần thông tha?

- Ta sẽ nói rõ cùng con nhưng không phải bây giờ

- Tại sao ? - một lần nữa Kiều Lan không dần được, cô ta nóng nảy xen vào

Bà cụ Trần thản nhiên

- Chẳng sao cả, nhưng một khi ta nói ra rồi, ta tin chắc Đăng Khoa sẽ không vui, không chừng cả cô cũng thế. Mà hôm nay là ngày vui của ta, ta không muốn có bất kỳ tình huống không tốt đẹp nào xảy đến

Bà cụ vừa dứt lời, Kiều Lan đã giẫy nảy lên

- Suy cho cùng bà cũng vì muốn bảo vệ bao che cho cô ta. Còn nữa, do bà không thích con nên tìm cách khiến con phải mất mặt đúng không ?

Bà cụ Trần thoáng khựng lại trước câu nói hỗn xược của Kiều Lan nhưng bà lại làm thinh không trả lời cô ta, mà quay sang Đăng Khoa bà buông lửng

- Bà thật lấy làm tiếc cho con đó, Đăng Khoa. Con có thua kém ai đâu, thế mà lại

Kiều Lan không phải là kẻ ngốc, vẻ khinh miệt của cụ bà rõ ràng đang dành cho cô, mặt Kiều Lan tái xanh vì giận

- Ý bà là Là ... con không xứng với Đăng Khoa à ?

Bà cụ Trần phẩy tay

- Là do tự cô nói ra đấy nhé

Nhận thấy lời Kiều Lan nói không sai khi nhận xét về sự yêu mến của bà dành cho cô, nhưng Đăng Khoa cũng không thể nào chấp nhận được việc Kiều Lan hỗn hào với bà. Bước tới, kéo Kiều Lan ra, Đăng Khoa gằn lời

- Em nói năng kiêu gì vậy ? Em không biết thế nào là nề nang người lớn tuổi ư ?

Hất mạnh tay Đăng Khoa ra, Kiều Lan xẵng giọng

- Em đã cố gắng hết sức ... nhưng người ta có nề nang em chút nào đâu

Thấy tình hình đã đến lúc không thể cứu vãn được nữa, Đăng Khoa vô cùng khó xử. Bên bà, bên người yêu, cuối cùng anh đành chọn cách kéo tay Kiều Lan đi

- Chúng ta về thôi - quay sang bà cụ T, Đăng Khoa nói - Con xin lỗi bà ... con đưa Kiều Lan về trước, lát nữa con sẽ quay trở lại

- Về thì về - Ném về phía Trung Thiên cái nhìn căm giận, Kiều Lan nghiêng rằng - Tôi cóc cần ở lại

Ra đến xe, Kiều Lan không ngớt trách móc, thậm chí còn làm dữ hơn

- Lúc này họ cố tình làm nhục em, thế mà anh không nói một tiếng

Đăng Khoa lăm li lái xe

- Anh nói sao bây giờ, người ấy là bà của anh mà

- Bà thì đã sao nào ? - Kiều Lan sùng sộ - Bộ tưởng mình là bà rồi có quyền mắng mỏ, nặng nhẹ người khác một cách tùy tiện à ? Ở đâu mà có lý lẽ lạ đời ấy ? Còn con Trung Thiên đáng chết kia - Kiều Lan mím môi hung hăng - Con nhỏ đó ranh ma lắm, chắc chắn nó đã ton hót với bà về em, bà mới tỏ thái độ không bằng mặt lằn không bằng lòng thẳng thừng thế. Hừ thật là khốn nạn. - Kiều Lan rít giọng - Cứ chờ đó đi, sớm muộn gì thì tao cũng dần cho mày một trận như tử, để xem mày còn dám nhâng nhâng mặt xem thường Kiều Lan này nữa không ?

Đăng Khoa giương mắt ngó Kiều Lan trân trối, anh biết Kiều Lan dữ nhưng anh thật không ngờ cô ấy dữ đến mức thô tục như vậy

Và Đăng Khoa biết Kiều Lan hể nói thì làm. Lời nói của cô hoàn toàn không phải là lời nói suông. Không muốn để xảy ra chuyện đáng tiếc nữa, Đăng Khoa cố kềm lòng hạ giọng phân tích mong cô hiểu

- Có lẽ, Trung Thiên không liên quan gì đến việc này đâu, đây là do bà, người già thường khó tính, xét nét, đặc biệt là với các cô gái được con cháu họ yêu thương. Còn chuyện Trung Thiên có nói lại cùng bà những gì xảy ra ở cửa hàng cũng là chuyện đương nhiên. Mất một chiếc áo đắt tiền thế, đâu có giấu kỹ mấy thì trước sau bà cũng biết thôi

Kiều Lan ngang ngược

- Nhưng nó có thể nhận hết trách nhiệm về mình mà, có khi nào nó làm thế là vì - đang nói, Kiều Lan chợt sững lại, mày cô nhú tí, cô quay sang Đấng Khoa níu lấy tay anh dần mạnh - Có khi nào nó làm thế là vì anh không ?

- Vì anh ... là thế nào ? - Đấng Khoa cau mặt ngạc nhiên - Sao lại là vì anh ?

- Còn không à ? - Vốn là người cao ngạo hiểu thẳng, thêm lắm tự ái nên sự việc xảy ra khiến đầu óc của Kiều Lan như quay cuồng vì cơn tức, cô nói mà không biết mình nói gì và hậu quả ra sao - Chắc hẳn giữa anh và nó có điều không bình thường ... chính thế nên hôm ở cửa hàng anh đã một mực ngăn cản em, còn cho rằng em khó dễ nó, rồi hôm nay nữa anh lặng thinh để bọn họ sỉ nhục em. Em tức nó, em hận cả bà ta, bà ta đã bị nó làm cho mù mẫm, tiếp tay, tiếp sức nó tranh giành anh với em. Nó là cái thá gì mà bà ta lại mang ra so sánh với em, bất quá nó chỉ là kẻ làm thuê, ở mướn, sang trọng quý giá gì ngừ ấy. Hừm, thật đáng xấu hổ. Già từng tuổi này rồi mà còn chẳng biết phân biệt giả chân, đen trắng

Đến nước này thì Đấng Khoa không sao nén nổi nữa, thẳng xe đánh kệt, anh quát

- Im ngay có được không Kiều Lan ? Đã đủ lắm rồi đây

- Chưa đủ, chưa đủ chút nào hết - Kiều Lan cũng không vừa, giọng cô the thé - đối với những gì tôi phải chịu đựng hôm nay, thì nói bao nhiêu đây tôi vẫn cảm thấy chưa đủ. Lúc này, ở đẳng đó tôi đã nín nhịn nhiều rồi, anh nên nhớ Kiều Lan này đâu phải thứ xoàng xĩnh, bỏ đi thì lẽ nào tôi lại cam tâm để cho một con bé ngốc nghếch miệng còn hôi sữa, cùng một bà già lú lẫn sắp chết đến nơi bắt nạt dễ dàng thế

Đấng Khoa tím tái cả mặt mũi, giọng anh bật đi vì giận dữ, tức

- Không dè cô lại nói năng hồ đồ, kém văn hóa đến vậy. Thế mà trước giờ tôi cứ nghĩ và cho rằng cô là người biết chuyện, hiểu lý lẽ. Ra đây mới là bản chất thật sự của cô. Tiếc rằng, tôi đã không nhận ra điều này sớm hơn

Lời Đấng Khoa chẳng khác gì thêm dầu vào lửa, và lại Kiều Lan đang cơn thịnh nộ nên cô chẳng còn biết đâu là giới hạn cần thiết nữa. Nhếch môi cười, mặt Kiều Lan ngược cao lên đầy kiêu hãnh

- Ừ, tôi xấu xa vậy đó. Giờ biết thì cũng đâu đã muộn. Nếu thấy không hợp nhau nữa, không thể kết bạn được nữa thì chúng ta chia tay ngay đi. Vẫn còn kịp mà

Hơi ngỡ ngàng vì lời đề nghị đột ngột của Kiều Lan, Đấng Khoa khựng người mất mấy giây, nhưng rồi sau đó anh nhướn chân mày nhìn như xoáy vào Kiều Lan

- Là cô nói đấy nhé

Ương ngạnh nhìn trả lại Đấng Khoa, Kiều Lan nói cứng

- Rồi thì sao ?

- Không sao cả, nhưng đã nói thì không được nuốt lời và tuyệt đối cũng đừng bao giờ tỏ ý hối hận - Đấng Khoa cười nhạt nhẽo trong lúc môi anh mím chặt

Không màng thái độ Đấng Khoa ra sao, vòng tay trước ngực, Kiều Lan hắng giọng thách thức

- Chẳng những tôi sẽ không hối hận mà còn thực hiện lời mình đã nói cho bằng được. Chỉ e có người dám nói lại không dám làm thôi

Quai hàm Đấng Khoa bạnh ra, anh bùng bùng tự ái

- Được. Đã thế thì mối quan hệ giữa tôi và cô xem như kết thúc kể từ ngày hôm nay vậy. Tôi không thể chịu nổi nữa rồi

Nhẹ so vai, Kiều Lan cười khẩy

- Tôi cũng chẳng hơn gì anh đâu

Tức điên lên được vì thái độ quá quắt của Kiều Lan, Đấng Khoa dùng dùng cho xe chạy thẳng. Trên xe, suốt đoạn đường còn lại cả hai không hề nói với nhau một câu. Ngay cả khi bước vô nhà cũng thế, Đấng Khoa không dàn hòa, Kiều Lan thì lại có vẻ bất cần. Nếu như mọi khi có thể xem là thông lệ là dàn hòa nhau đến chín xe mười giàn thì Kiều Lan cũng là người chủ động dàn hòa trước, nhưng hôm nay thông lệ ấy đã không lặp lại. Phần tự ái vì bị xem thường, lại thêm đáng về thanh thoát xinh đẹp của Trung Thiên cứ hiện rõ mồn một, khiến cơn ghen trong Kiều Lan không giảm đi chút nào thậm chí còn gia tăng gấp bội nữa là khác

Nhưng sao con bé đó có thể đẹp và quyến rũ đến vậy chứ ? Bộ áo mới, tô son phấn, con bé đã hoàn toàn lột xác hết như con gái nhà giàu vậy. Rõ ràng, con bé đã ăn đứt cô. Là phụ nữ với nhau cô còn muốn chết

mê chết mê vì con bé huống chi Đăng Khoa ? Con bé lại còn được hậu thuẫn của bà nội Đăng Khoa
Lần này cô thua là chắc

Nghĩ tới cảnh một ngày không xa ngôi chủ nhân của biệt thự sẽ vượt khỏi tầm tay là Kiều Lan đã muốn phát khùng lên rồi. Không sức để tiếp tục la hét mãi, Kiều Lan bắt đầu hung hăng đập phá, cô ném tất cả những thứ mà cô có thể ném được: ly tách, lọ hoa, ghế, điện thoại về phía Đăng Khoa, Đăng Khoa một mực lặng thinh càng khiến cho Kiều Lan điên tiết thêm. Hết quãng ném lại mắng mỏ, chì chiết, khóc lóc, kể lể ... gần như cả đêm Đăng Khoa không hề chớp mắt được vì những âm thanh ồn ào bất nháo nháy tai, nhức óc ấy. Mãi cho đến gần sáng, ngoài đường người đi lại nhiều hơn, hình như không còn khả năng quậy phá, Kiều Lan ngã lăn ra ghế ngủ vùi

Khi chắc rằng Kiều Lan đã ngủ say, lúc ấy Đăng Khoa mới rời khỏi phòng. Chẳng phải anh sợ sệt gì Kiều Lanan, nhưng anh không muốn người ngoài dòm ngó dị nghị.

Lướt mắt qua một lượt, ngôi nhà trước khi đi ngăn nắp, gọn gàng, giờ đã thành bãi chiến trường tan hoang Khuôn mặt Đăng Khoa lạnh tanh không nói lên điều gì, song nếu có ai đó đọc được, sẽ thấy rõ sự chán ngán cùng cực trong ánh mắt của anh

Nhìn chán chê, Đăng Khoa lang lang đi ra cửa, anh lái xe thẳng tới công ty dù chưa tới giờ làm việc.

Ngay hiện tại, Đăng Khoa thực sự hết muốn nhìn mặt Kiều Lan dù chỉ là cái liếc mắt. Vấn đề không phải là hậu quả từ sự đập phá nhằm trút cơn giận của Kiều Lan mà chính là sự biểu hiện tư cách của cô: Kiều Lan ngạo mạn, Kiều Lan kèn kiệu, Kiều Lan hợm hĩnh, Kiều Lan tiêu tiền như nước ... bạn bè Đăng Khoa đã từng cảnh cáo anh thế, và bản thân anh cũng thấy thế nhưng mọi thứ ở Kiều Lanan, Đăng Khoa đều có thể chấp nhận được ngoại trừ thói dữ dằn, hỗn hào mà lần đầu tiên Đăng Khoa mới phát hiện nó tồn tại trong cô

Để có cuộc sống vợ tạm chồng hờ với Kiều Lanan, Đăng Khoa đã đánh đổi không nhỏ sự từ bỏ của cha mẹ anh, sự xem thường của bạn bè và nhất là có gia đình nhưng không được về, Đăng Khoa đã bị người nhà đuổi thẳng từ ngày ấy

- Nhà này tuyệt đối không chấp nhận thứ tình cảm lăng nhăng cùng hạng gái thay tình nhân như thay áo - Bà Diễm Quỳnh mẹ của Đăng Khoa đã nói với con trai như thế

- Nhưng con và cô ấy yêu nhau thật lòng mẹ à - Đăng Khoa không khỏi bức dọc

- Yêu thật lòng à ? - Nhướn mắt, bà Diễm Quỳnh khinh khỉnh - Thế chẳng lẽ với những người đàn ông đến trước con nó không thật lòng sao ?

Câu hỏi của bà Diễm Quỳnh đã làm Đăng Khoa ú ớ, nhưng rồi anh vẫn cố nói tốt cho Kiều Lan

- Điều ấy là lẽ đương nhiên rồi, bằng không Kiều Lan đâu đã bỏ họ mà đến với con

- Hừm. Nói thì nghe cũng hay đấy, nhưng thực tế lại khác. Bà Diễm Quỳnh liếc nhanh con trai, môi dưới bà hơi trề ra

- Xin lỗi, mẹ nói thẳng, nếu những người đàn ông đó còn tiền rủng rỉnh thì đã chẳng tới lượt con

- Cô ấy không đến nổi tệ như mẹ nghĩ đâu. Dù ít nhiều tin lời nói của mẹ mình là sự thật, song Đăng Khoa vẫn sạm mặt lại với cảm giác như có vật gì đó chẹn ngang cổ đến ngạt thở.

- Được ! Con không tin mẹ cũng được. - Bà Diễm Quỳnh so vai cười khẩy : - Con đang yêu đến chết mê chết mệt , mẹ có nói sao cũng không lọt tai con , cố chờ đó đi , vội gì !

Bố Đăng Khoa , ông Đăng Minh có phần "nuông tay" với con trai hơn , bằng chứng là ông vẫn để Đăng Khoa giữ chức giám đốc nhưng anh chỉ được trở về "khi bên anh không có cô gái Kiều Lan ấy" , vậy là Đăng Khoa cuộn gói khỏi nhà thế. Thế mà Kiều Lan không nhận ra "thiện chí" của Đăng Khoa ... phải nói là những gì Kiều Lan biểu hiện hôm nay ngoài sức tưởng tượng của Đăng Khoa , nhất là khi Kiều Lan đứng thẳng người , chiếu cái nhìn căm hờn thách thức về phí Trung Thiên , rồi ngạo mạn bỏ đi ra cửa , không thèm chào bà anh , lúc đó anh bẽ mặt vô cùng ...

Nghĩ tới Kiều Lan , Đăng Khoa không thể nhớ tới Trung Thiên , tới những lời bà anh nhận xét về cô gái ấy ... và những chuyện xảy ra giữa anh và cô. Có thật là anh hiểu lầm cô không nhỉ ?

Bắt đầu từ chuyện chiếc ví , rõ ràng cô ta đã giấu nó kia mà. Nếu hôm ấy anh không tình cờ phát hiện ra , liệu cô ta có chịu giao trả lại anh không ? Một người ngày ngày phải đi bán báo , chả lẽ khi thấy tiền lại không động lòng , rồi chiếc nhẫn đính viên hồng ngọc mà Đăng Khoa định tặng cho Hoa Chi trong ngày sinh nhật của ớn bé bỗng dưng biến mất. Mà cô ta thì lại lấp ló sau vườn , không phải cô ta thì ai vãi đây

? Hôm ấy , vừa có của , vừa ê mặt , anh đã những muốn vắn cô ta cho đã nư. Có điều , cô ta xấu xa , tòi tẻ thế sao hết cô em họ anh , rồi lại nội anh nữa , ai nấy cũng có vẻ tin tưởng cô ta tuyệt đối thế ? Đang nghĩ miên man , Đăng Khoa chợt khựng lại , mảy anh cau tít khi nhớ lại lời khẳng định của bà :

- Sự việc và những gì liên quan tới Trung Thiên đều không như con nghĩ đâu , Đăng Khoa ạ. Con đã hiểu sai con bé hoàn toàn.

Lần ấy , chính Hoa Chi, cô em gái họ của anh cũng biểu lộ sự bất mãn cùng cực khi biết được Đăng Khoa cương quyết không nhận Trung Thiên vào làm việc ở công ty , cũng như từ khước không nghe cô nói lời "thanh minh, thanh nga" cho Trung Thiên về cái lý lịch đen đúa mà Đăng Khoa đã liệt kê ra , để đến nỗi Hoa Chi nổi cáu lên và tuyên bố :

- Nếu anh vẫn không chịu nghe em và nếu anh vẫn còn nghĩ xấu về bạn em , em sẽ không thềm nói chuyện với anh nữa đâu.

Thật lòng khi nghe Hoa Chi đe , Đăng Khoa cũng có đôi chút e dè :

- Nhớ con bé nói thật , nó nghĩ chơi anh ra luôn thì quả là một thiệt thòi.

Bởi họ hàng thân tộc anh , chỉ duy nhất mỗi Hoa Chi là không đồng tình cũng không phản đối ra mặt chuyện Kiều Lan ... nhưng rồi nghĩ tới việc vị Trung Thiên chơi khăm hết lần này sang lần khác , Đăng Khoa liền xua tay gạt phăng với bộ dạng hăm hù.

- Nhỏ có giận anh cũng đành chịu , chứ "nghĩ" tốt cho cô ta thôi anh đã không đủ nhẫn nại rồi , nói chi đến việc "nghe" tốt về cô ta !

- Rồi có ngày anh sẽ phải hối tiếc về chuyện này đây ! - Hoa Chi cố nói.

Đăng Khoa so vai thản nhiên :

- Anh cũng mong có ngày ấy ... chả lẽ "rồi có ngày" mà cô em họ Hoa Chi của anh nói chính là ngày hôm nay , ngay bây giờ , khi trong trí anh đang nảy sinh ý tưởng là sẽ "phone" tới Hoa Chi để được nghe con bé nói "tốt" về cô bạn "xấu" của mình.

Chắc hẳn Hoa Chi sẽ cười vào mũi Đăng Khoa , nhưng nỗi thắc mắc trong anh lại lớn hơn , nặng ký hơn , thế là Đăng Khoa đành muối mặt một lần vậy.

- Alô, xin cho gặp Hoa Chi ...

Khi biết người gọi đến là Đăng Khoa , chị người làm trả lời một cách nhanh nhẩu :

- Cô Hoa Chi đi du lịch bên Singapore cùng ông bà đã ba hôm rồi , cậu Khoa ạ.

Đăng Khoa không khỏi thất vọng khi nghe câu trả lời của chị người làm , giờ thì chỉ còn cách hỏi bà , nhưng tính bà thì anh đã quá rõ , một khi bà chưa muốn nói thì đừng hòng moi được điều gì ở bà.

- Nhỏ Hoa Chi này cũng kỳ - Đăng Khoa cầu nhàu - Hết lúc đi chơi lại đi vào lúc này.

Buông điện thoại Đăng Khoa chán ngán thả người xuống ghế. Muốn làm việc nhưng anh lại không thể tập trung được , chẳng hiểu sao khuôn mặt Trung Thiên cứ luôn hiện ra trước mắt anh. Cũng ánh mắt búng bình , cũng nụ cười thách thức , cũng đôi môi cong cớn , và cũng giọng lưỡi chua cay ấy , sao hôm nay khi nhớ lại Đăng Khoa cảm thấy dường như ở Trung Thiên có chút gì đó không đáng ghét như anh đã nghĩ.

Còn đang buồn bực trong lòng , bỗng Đăng Khoa thấy đèn tín hiệu máy truyền âm nhấp nháy và tiếng cô thư ký gấp gấp :

- Báo cáo giám đốc. Cô Kiều Lan đến , muốn đến gặp giám đốc , nhưng lúc sáng giám đốc đã có dặn , không có bất kỳ ai vào phòng , thế tôi phải giải quyết thế nào đây ạ.

Đăng Khoa gất :

- Cô cứ bảo tôi đi vắng là được chứ gì ?

- Không được đâu giám đốc ơi ! - Cô thư ký kêu lên : - Cô Kiều Lan đã thấy xe của giám đốc dưới bãi đậu xe.

Đăng Khoa nhăn nhó :

- Tôi không biết ! Các cô làm sao giữ cô ấy lại được thì làm , bằng không tôi sẽ cất chức các cô hết đây !

Nhưng âm thanh của tiếng "đấy" vừa thoát ra khỏi miệng của Đăng Khoa thì vừa vặc cửa phòng bật tung , một bóng người từ ngoài lao vào. Sau phút sững sờ , Đăng Khoa sầm mặt gất :

- Đang giờ làm việc , em đến để làm gì ?

Thái độ của Đăng Khoa khiến Kiều Lan thoáng bẽ bàng , song cô vẫn chớp chớp mi ngọt ngào :

- Anh hỏi lạ , tất nhiên là em đến để tìm anh. Chẳng phải trước giờ anh rất vui mỗi khi thấy em đến sao ?

Đăng Khoa găng giọng :

- Đây là chuyện trước kia , bây giờ thì đã khác.

- Em chả khác chỗ nào hết.

Kiều Lan nghiêng đầu , cười khúc khích. Chuyện tối qua hình như không còn đọng lại chút nào trong cô :

- Khi không sao anh lại nói vậy ?

Đăng Khoa cộc lốc :

- Vì sao em đã biết rồi mà !

- Em không biết gì hết. - Vòng tay ôm cổ Đăng Khoa , Kiều Lan nũng nịu : - Em chỉ biết mỗi một việc là em đang rất đói. Em muốn anh đưa em đi ăn sáng.

- Cái gì ? - Đăng Khoa trợn mắt.

- Em nhìn đồng hồ xem , đã mười giờ hơn rồi còn bảo là ăn sáng , ăn trưa thì có.

Kiều Lan cười xòa.

- Ôi ! Sáng trưa gì cũng mặc , miễn anh đồng ý đi với em là được.

- Nhưng anh không rảnh. - Đăng Khoa buông thông.

Kiều Lan lại cười ... lúng liếng đôi mắt ướt rượt :

- Lại dối nữa rồi phải không ? Đừng vậy mà anh yêu.

Đặng Khoa nhắm mắt lại , anh thật không hiểu nổi Kiều Lan , sao cô có thể trâng tráo đến mức vậy chứ. Chuyện mới vừa xảy ra sờ sờ đó vậy mà cô ấy vẫn tỉnh không. Nhưng ... Đặng Khoa thở nhẹ ... trước đây cô ấy luôn thể sao anh không nghe khó chịu nhỉ , lại còn cho rằng vì cô là con gái đẹp , được mọi người săn đón bên mình nên mới vậy , giờ thì cứ nổi gai nổi góc , Đặng Khoa còn nghĩ tha Kiều Lan cứ dữ dằn hung tợn như hôm qua có lẽ anh nghe nhẹ nhõm hơn.

Không nghe Đặng Khoa nói năng , Kiều Lan ngheo đầu :

- Anh đang giận em đấy à ?

- Không có. - Đặng Khoa cụt ngắn đáp.

- Không giận sao anh không nói gì mà cứ ngồi lặng thinh hoài vậy. - Kiều Lan chớp mi làm điệu ngây thơ
- Từ lúc em đến tới giờ anh cứ hằm hằm phát ón.

- Em thật không biết tại sao à ? - Đặng Khoa nhú tí mày.

Liếc Đặng Khoa một cái , k chun chun chiếc mũi cao giả tạo :

- Nếu biết , em đâu đã hỏi anh , nhưng thế này - Kiều Lan lúc lắc đầu : - Có gì chờ chúng ta đi ăn về rồi hẳn nói có được không ?

- Anh đã nói anh không thấy đói , em có đói thì cứ lấy xe tự đi ăn một mình đi. - Nhấn mặt vì cảm thấy bị phỉ nhổ , Đặng Khoa gạt phăng.

Kiểu nói thẳng thừng của Đặng Khoa khiến Kiều Lan rất bức dọc , cô nhú nhẹ mày , mọi khi giận nhau chỉ cần Kiều Lan chịu xuống nước , hạ mình ngọc nhặt với Đặng Khoa dăm ba câu là đầu lại vào đấy ngay sau đó cả hai lại yêu nhau có phần mê đắm hơn. Nhưng lần này thì có khác , Đặng Khoa lạnh nhạt né tránh khi cô có cử chỉ âu yếm , cái gắt xẵng xóm khi cô mềm mỏng , ngọt ngào , một kiểu cư xử mà bất kỳ một người con gái nào khi bị người đàn ông của mình "ban phát" đều chẳng chút dễ dàng chịu đựng.

Suy tới nghĩ lui , chỉ một nguyên nhân duy nhất đó là việc hôm qua cô đã tranh cãi cùng nội Đặng Khoa. Nhớ tới việc ấy , Kiều Lan vẫn còn ám ức đến tận cổ nhưng để đạt được mục đích mà cô đã đề ra làm vợ của Đặng Khoa , làm dâu của dòng họ Trần thì điều trước tiên Kiều Lan phải làm đó là "nhấn nhện" hoặc "nhấn nhục" đôi ít cũng chả sao , ở đời "một câu nhện" thì sẽ được "chín câu lành".

Như thế , nên Kiều Lan cố nuốt giận đồng thời cô đóng ngay cho mình một bộ mặt vừa khổ sở , vừa hối hận và cô nói với giọng ngập ngừng :

- Đặng Khoa ! Chuyện hôm qua em biết mình đã sai. Em không nên hỗn hào với bà và làm mất mặt anh. Chiều nay , lúc tan sở anh đưa em đến nhận lỗi cùng bà , xin bà bỏ qua cho em nhé.

- Xin lỗi bà ư ? Thôi đi. - Đặng Khoa xua tay nói ngay khi Kiều Lan vừa dứt câu : - Bà không như người khác , bà rất ít khi giận hờn để bụng chuyện , nhưng khi bà đã không hài lòng rồi , thì dẫu em ngàn lời xin lỗi bà cũng sẽ chẳng bỏ qua. Em muốn đến gặp bà , không khác nào em bảo bà mắng thêm vài câu nữa.

- Mặc kệ ! Bà muốn làm gì em cũng được ! - Kiều Lan mím môi cam phận : - Em sẵn sàng nghe bà mắng , miễn sao anh đưa em đến đó.

Mắt Đặng Khoa thoáng có chút châm chọc. Anh hừ trong mũi : "Nếu hôm qua lúc ở bên nhà bà , cô nghĩ được như thế thì tốt quá !" Nghĩ song khi nói thành lời , Đặng Khoa lại chuyển sang ý khác :

- Anh đã bảo không thể được. Chuyện hôm qua chắc bà vẫn chưa nguôi ngoai , anh đến đó càng làm bà giận hơn. Với lại ... - Đăng Khoa chau mày : - Chẳng lẽ em không nhớ những gì em đã nói tối qua sao ?

- Em đã nói gì chứ ? - Kiều Lan hỏi với một chút lúng túng.

Đăng Khoa lặng thinh nhả khói , cuối cùng anh chậm rãi nói :

- Em đã không nhớ thì anh sẽ nhắc lại cho em nhớ. Tối hôm qua em đã đề nghị chúng ta nên chia tay , em không quên chứ ?

Kiều Lan biến sắc , điều cô muốn tránh đã không tránh khỏi , dù vậy cô vẫn cố gượng gạo nói :

- Ồ ! ... Thì em ... không quên nhưng đây chỉ là lời nói trong lúc nóng giận. Giận quá con người mất đi sự khôn ngoan , em cũng không ngoại lệ. Có điều , em rất lấy làm lạ - Kiều Lan xịu mặt : - Mọi khi em vẫn nói thế , sao chẳng nghe anh bắt bẻ hay tra gạn chi hết ?

- Không bắt bẻ , tra gạn nhưng không có nghĩa là những lời lẽ ấy không tồn tại. - Đăng Khoa nhếch nhếch môi : - Một chiếc ly dầu to lớn chừng nào đi nữa thì sức chứa của nó cũng có giới hạn , mà việc xảy ra hôm qua chính là giọt nước làm tràn ly. Suốt đêm , anh cứ tự vấn lòng mình có phải anh và em đã sai lầm khi đến với nhau. Kiều Lan ! cho anh xin lỗi anh đã không thể nào tiếp tục mối quan hệ này nữa.

Kiều Lan cứ ngỡ là mình đã nghe lầm , một lát sau cô lắp bắp :

- Nhưng em ... đã nhận lỗi cùng anh rồi , em hứa ... sẽ sửa đổi , hãy tin em lần này đi Đăng Khoa !

Đăng Khoa lắc đầu , giọng anh thẳng thừng :

- Vấn đề không phải là ở chỗ em có sửa đổi hay không , quan trọng là giữa chúng ta , sự bất đồng ngày càng một sâu sắc , chúng ta chia tay bây giờ là việc làm rất hợp lẽ , đừng để xảy ra điều đáng tiếc , khi ấy tình bạn chúng ta cũng không giữ được nói gì là tình yêu.

- Không ! Em không tin ! - Kiều Lan chồm tới nắm lấy tay Đăng Khoa , cô bật khóc : - Em không tin là anh đã nghĩ vậy , anh giận em làm mất mặt nên anh mới nói thế. Đăng Khoa ! - Kiều Lan van vỉ : - Anh hãy nói lại đi ! Anh nói là anh không chia tay với em đi , chúng ta sẽ là lại từ đầu.

Đăng Khoa tì tay lên trán , rồi lắc đầu trong cử chỉ chán nản :

- Muộn rồi , Kiều Lan ạ.

- Không thể nào muộn được. - Kiều Lan hít hít mũi : - Em không tin là anh hết yêu em được.

Đăng Khoa thoáng tâm tư , sau đó anh mím miệng buông thõng :

- Tiếc rằng đó là sự thật.

- Anh ... anh đúng là tàn nhẫn ! - Kiều Lan lắp bắp , tay vịn lấy mép bàn , mặt mũi tối sầm , đó không phải là sự đau đớn vì bị bỏ rơi mà là sự tổn thương lòng tự trọng , nhưng tại sao ? Rõ ràng trước lúc đến dự tiệc mừng thọ bà nội của Đăng Khoa , cả hai vẫn còn vui vẻ lắm mà , sao bây giờ lại thế ? Nếu vì nội anh thì cô đã chịu nhận lỗi rồi ... có khi nào ?

Đang khóc , Kiều Lan chợt nín bật , rằng cô nghiêng lại , mắt long lên , tiếng nói của cô như bật đi :

- Có phải vì con nhỏ đó không ?

Đặng Khoa nhíu mày trong phút chốc , anh chưa kịp hiểu Kiều Lan muốn ám chỉ người nào.

- "Con nhỏ" ... em đang đề cập đến ai thế ?

Cho là Đặng Khoa muốn chối quanh , Kiều Lan điên tiết , cô the thé :

- Thôi đi ! Anh chớ vờ vịt nữa. Chỉ vì con nhỏ Trung Thiên đó nên anh muốn chia tay với tôi , anh yêu nó , anh mê sắc đẹp của nó , anh ...

Vỡ lẽ , Đặng Khoa lắc đầu chận lại :

- Em không nên võ đoán , em thừa biết anh và cô ta như nước với lửa mà , cô ta căm thù anh không hết nói chi đến những thứ tình cảm khác. Đừng nghĩ lệch lạc như thế Kiều Lan ạ.

- Anh mới là người có suy nghĩ lệch lạc ấy ! - Kiều Lan trừng trừng nhìn Đặng Khoa , mặc cô trắng bệch ra , cô la lớn : - Chính vì suy nghĩ lệch lạc nên anh mới quyết định bỏ rơi tôi.

Trước lời nói mang tính áp đặt của Kiều Lan , Đặng Khoa nổi nóng , anh đứng phắt dậy thách thức với nụ cười nhếch môi :

- Anh đã nói là không nhưng em cứ khăng khăng nói thế ... có lẽ anh sẽ nghĩ lại đấy !

Nhìn gương mặt tái xanh và đôi mắt tóe lửa của Kiều Lan , Đặng Khoa hiểu mình đã phạm sai lầm.

- Được ! - Kiều Lan cười thành tiếng. Lần đầu tiên Đặng Khoa nghe Kiều Lan cười với ... giọng cười ấy. Vừa lạnh vừa sắc đanh - Anh cứ chờ đó đi ! Rồi anh và con nhỏ đó sẽ phải trả giá về việc đã dám trêu vào Kiều Lan này !

- Em định làm gì Trung Thiên ? - Đặng Khoa chột dạ , anh kêu lên : - Chuyện của chúng ta , tự chúng ta giải quyết lấy , không liên hệ gì tới Trung Thiên , nêu cả gan đụng đến cô ta , anh sẽ không cho em đâu !

- Không tha thứ ư ? - Kiều Lan mỉa mai : - Chưa chi đã bênh nhau chăm chăm rồi , vậy mà lúc này cứ chối lấy chối để , sao lại có thể tráo trở đến thế nhỉ ?

Đặng Khoa nghiêm mặt :

- Em chớ nói năng hồ đồ. Trước đây em thừa hiểu tính anh , có hoặc không đều rạch ròi phân minh cả.

- Nhưng chẳng phải anh vừa bảo trước khác nay khác ư ? - Kiều Lan bắt chợt cười hăng hắc ; - Trước chưa có con nhỏ đó và hậu thuẫn của lão bà sắp gần đất xa trời khi , thì so với nay tất nhiên phải khác rồi !

- Một lần nữa , anh cấm em xúc phạm tới bà ! - Đặng Khoa quay phắt qua ngó Kiều Lan : - Em có thể mắng mỏ anh thỏa thích nhưng em không mỗi chút mỗi kéo bà vào cuộc thế.

- Hơ ! Cũng hiểu thuận đao dễ đẩy. - Môi nhếch xéo , Kiều Lan cay độc : - Hiểu thuận kiểu này anh không ngại bà nội ruột của anh đội mồ sống dậy trị tội thằng cháu vô nghề bất nghĩa như anh sao ? Đúng là có tiền sẽ có tất cả , nếu không từ bé anh vốn không ưa bà ta , vậy mà giờ đây , một cũng bà hai cũng bà ... nghe mà bắt gượng.

- Cô vừa nói gì ? - Mặt Đặng Khoa tái xanh vì giận , chộp mạnh vai Kiều Lan , anh gằn lời : - Có ngon cô hãy lặp lại lời nói ấy lần nữa xem.

Hất mạnh tay Đăng Khoa , Kiều Lan chua ngoa :

- Anh mà yêu thương gì ai , anh nể nang bà ta chỉ vì cái tài sản kếch sù không người thừa hưởng , thêm cái con nhỏ nghèo xác nghèo xơ kia ...

"Bốp ! Bốp !"

Kiểu thách thức người không biết trời cao đất rộng là gì của Kiều Lan khiến Đăng Khoa giận điên người , không kiềm chế được nữa , anh vung mạnh tay ... Ô hờ nên Kiều Lan đã lãnh hai cái tát tai xiềng niềng.

Từ lúc quen nhau tới giờ , đây là lần đầu tiên Đăng Khoa mạnh tay cùng Kiều Lan , đau rát cả hai má lại thêm quá bất ngờ , Kiều Lan cứ ngây người ra ... rợn mắt ngó Đăng Khoa , môi lắp bắp :

- Anh ... anh dám đánh tôi !

Đăng Khoa im lặng nhưng đang dần cơn xúc động. Một lát sau , anh từ tổng nhưng lạnh lùng nhả từng chữ :

- Đi ra khỏi đây ngay ! Tôi đã nhịn cô nhiều rồi , nếu cô còn tiếp tục nói những lời khó nghe thế nữa thì chớ trách tôi. Riêng với Trung Thiên , cô nói không sai , tôi yêu cô ta đấy !

Kiều Lan dùng dùng tự ái , cô bật người dậy , một nụ cười nham hiểm thoáng hiện trên môi.

- Anh giỏi lắm. Vì con nhỏ ấy mà anh đánh tôi. Mãi mãi tôi sẽ không quên những gì mà anh dành cho tôi hôm nay , anh và con nhỏ đó cứ chờ đi , tôi sẽ cho các người biết thế nào là kết cục của việc sỉ nhục người khác , khóc không nổi mà cười cũng không xong. Kiều Lan này nói được là làm được.

Nói dứt câu , Kiều Lan chụp cái ví trên bàn cười khanh khách rồi bỏ ra khỏi phòng.

Trung Thiên ngồi ở khu vực dành riêng cho ban quản lý cửa hàng . Trước cô là chiếc máy vi tính với chỉ chít những con số lần lượt hiện ra . Cô cần kiểm tra một vài dữ liệu liên quan tới việc chi xuất của cửa hàng trong thời gian qua . Phát hiện một bóng người lơ mờ trên màn hình , Trung Thiên giật mình xoay phắc người lại . Ra là Kiều Lan ! Cô ta đang đứng đó , ánh mắt hầm hừ không hứa hẹn điều gì tốt lành của cô ta khiến Trung Thiên nghe lạnh cả sống lưng , cô kêu lên :

- Chị vào đây làm gì ? Khoang tay trước ngực , Kiều Lan vênh váo :

- Cũng chẳng có gì.... ngoài việc muốn cô phải trả lời một câu hỏi . Trung Thiên liếc môi vẻ căng thẳng không giấu được :

- Tôi và chị.... thì có việc gì để hỏi hay trả lời.

- Có đấy.

- Kiều Lan buông giọng sáng lạnh . Trung Thiên ngạc nhiên :

- Vậy chị thử nói ra xem . Kiều Lan nhún vai :

- Gấp gải gì chứ . Và phải chờ cho Trung Thiên sốt ruột đứng ngồi không yên , Kiều Lan mới chậm rãi đến gần Trung Thiên , nhìn xoáy vào mắt cô , Kiều Lan rít giọng :

- Nói đi ! Phải làm sao cô mới chịu buông tha không đeo bám Đăng Khoa nữa ?

- Tôi bám theo Đăng Khoa ư ?

- Trung Thiên thiếu điều bật ngửa trước câu nói của Kiều Lan , một câu hỏi theo Trung Thiên thật là trái khuấy :

- Chị nói bậy bạ gì thế ? Tôi bám theo Đăng Khoa để làm gì kia chứ ?

- Cô đừng vờ vĩnh trong chương lắm.

- Kiều Lan hùng hổ nạt ngang.

- Cô yêu Đăng Khoa nhưng không có cách gì giành lấy , cô bèn nhờ bà già ấy đứng ra gánh vác , cô đừng tưởng tôi không biết đấy nhé . Hiểu ra , Trung Thiên càng chưng hửng hơn :

- Ý chị muốn nói là.... là tôi.... theo đuổi Đăng Khoa à ? Thật là buồn cười . Tôi với Đăng Khoa không thâm thù nhau đã phúc đức lắm rồi . Xin lỗi , chị nên cẩn thận lời nói một chút.

- Tôi phải cẩn thận thế nào nữa đây khi chính Đăng Khoa đã khẳng định với tôi rằng anh ấy rất yêu cô

- Mặt Kiều Lan đanh lại

- Hử ?

- Trung Thiên nhảy nhồm lên như chạm phải lửa bỏng, cô lắp bắp

- Chị bảo sao ? Chị bảo anh ta nói yêu tôi ư ? Thôi đi

- Trung Thiên nói như rên

- Anh ta đùa với chị mà, chị cũng tin sao ?

- Không tin anh ta chả lẽ lại tin cô ?

- Kiều Lan ngoa ngoắt

- Cô đừng tìm cách chối quanh nữa, hãy trả lời câu hỏi của tôi đi, tôi phải làm sao để cô buông tha cho chúng tôi đây ? Cô có biết, vì cô mà Đăng Khoa đã trở mặt cùng tôi không ? Kiểu cách hỏi như chẳng khác nào ra lệnh của Kiều Lan khiến cho Trung Thiên nghe như có chút bức dọc, nhịu nhẹ mày, cô xua tay

- Chuyện của hai người tôi không quan tâm Và tôi cũng sẽ chẳng trả lời câu hỏi của chị. Tốt nhất, chị nên về đi đừng đến đây để gây khó dễ cho tôi nữa Kiều Lan khựng lại

- Chỉ một câu trả lời ngắn gọn thôi mà lại khó sao ? Cô không trả lời được hay vì không dám trả lời ?

- Chị hiểu sao tùy chị. Trung Thiên lạnh nhạt Kiều Lan tái mặt, đôi mày tía kỹ của cô dựng lên

- Cô đã suy nghĩ kỹ rồi chứ ? Cô sẽ không hối hận chứ ? Trung Thiên khó chịu đáp

- Tôi chưa hề làm việc gì sai trái thì tại sao tôi phải hối hận ?

- Đây là cô tự chuốt hoa. vào thân, chớ trách ai ...

- Mặt Kiều Lan từ từ tái xanh chuyển sang đỏ bừng rồi lại trở nên tím ngắt, cô ta đứng dậy bước ra khỏi cửa về chỉ sau một cái phẩy tay của cô ta một đám người mặt mũi hung tợn chực sẵn bên ngoài từ lúc nào, xông thẳng vào cửa hàng với đủ thứ gậy gộc trên tay Một chiếc tủ kính Rồi hai chiếc ... ba chiếc ... tất cả gần như nát vụn dưới bàn tay của bọn người ấy Sau phút bàng hoàng, Trung Thiên đã trấn tĩnh lại được, cô liền nhấn máy gọi cơ quan chức năng, tiếc rằng Trung Thiên chưa kịp báo địa chỉ cửa hàng thì Kiều Lan đã phát hiện ra việc làm của cô

- Hừ, định báo công an à ? Kiều Lan lập tức ra lệnh cho bọn người đi theo cô ta

- Đập nát điện thoại nó cho tao Xui xẻo cho Trung Thiên, chiếc điện thoại không bị đập nát mà là cánh tay phải của Trung Thiên đã bị một vết cắt sâu hoắm, máu tuôn xối xả Trung Thiên chẳng phải là một cô gái yếu đuối, cô thừa khả năng đề bảo vệ cho mình nhưng đám người do Kiều Lan dẫn tới khá đông, hơn nữa Trung Thiên rất sợ máu từ vết đứt cứ tuôn xối xả, Trung Thiên điếng hồn, mắt cô hoa lên và loáng chốc Trung Thiên đã đổ nhào xuống sàn trước ánh mắt hốt hoảng lẫn kinh hoàng của mọi người Tiếng cô Hoa thất thanh

- Ôi Cô Trung Thiên ... máu ra nhiều quá, không khéo cô ấy chết mất Nghe đến tiếng chết lại thấy Trung Thiên ngã quỵ, lúc này Kiều Lan mới biết sợ, cô ta vội vàng cùng đám đàn em ra xe đông tụt. Đăng Khoa đến giữa lúc ấy, lúc Kiều Lan thoát đi và Trung Thiên thì nằm gục nơi cánh cửa Thì ra sau khi Kiều Lan rời khỏi công ty với những lời đe dọa Đăng Khoa linh cảm một điều gì đó chẳng lành sẽ xảy ra, Đăng Khoa đã định đuổi theo cô, nhưng ngay khi ấy có điện thoại của khách hàng gọi tới, trả lời điện thoại xong thì bóng dáng của Kiều Lan đã mất hút sau chiếc cổng sắt. Đăng Khoa tức tốc lấy xe phóng đi và địa chỉ đầu tiên mà Đăng Khoa nghĩ rằng Kiều Lan sẽ tới đó là cửa hàng thời trang Trung Thiên Quả nhiên, điều dự đoán của Đăng Khoa không sai, tiếc là anh đã chậm chân. Nhìn Trung Thiên nằm gục sóng soài trước sàn gạch hoa, áo quần đầy những máu và máu, Đăng Khoa chết điếng vì khiếp đảm Trong phút chốc, Đăng Khoa không còn nhớ tới việc trước đây cả hai luôn xem nhau là kẻ thâm thù, không nhớ cả hai đã có những trận cự cãi kịch liệt, anh chỉ còn biết duy nhất việc phải làm là nhào tới xốc Trung Thiên lên tay và ôm chặt cô vào lòng, giọng anh như nghẹn lại

- Trung Thiên Chính tôi ... chính tôi đã hại cô Trung Thiên cô hãy mở mắt ra đi ... tôi sẽ đưa cô tới bệnh viện ngay tức khắc Người chẳng còn chút hơi, Trung Thiên vẫn cố thì thào

- Tôi sẽ không đi bệnh viện đâu. Tôi không thể bỏ cửa hàng mà đi trong lúc này được Đăng Khoa la lên

- Cô đừng bướng bỉnh thế. Máu ra nhiều thế này, nếu không băng bó kịp, sẽ không tốt đâu Trung Thiên quấy đầu, nói đứt đoạn

- Nhưng còn cửa hàng ...? Đăng Khoa cao giọng gạt phăng

- Cô không cần phải lo lắng. Tôi sẽ biết cách sắp xếp, cô an tâm đi Trung Thiên vẫn muốn phản đối tiếp là cô không đồng ý, nhưng người cô càng lúc càng chẳng còn chút sức lực, thế là cô đành để mặc Đăng Khoa làm gì thì làm Sau khi dặn dò các nhân viên đóng chặt các cửa lại chờ anh về, Đăng Khoa bế thốc Trung Thiên chạy nhanh ra xe. Trên đường tới bệnh viện, có những chỗ đằn xóc, Trung Thiên nghe đau dữ dội. Không nén được, Trung Thiên bật khóc khiến Đăng Khoa càng thêm rối trí. Đăng Khoa có cảm giác hình như cơn đau từ Trung Thiên đã lây lan sang anh. Dù vậy, Đăng Khoa vẫn không thể giảm tốc độ xe được, ngay cả khi bị khách đi đường la hét, mắng mỏ, Đăng Khoa vẫn nhấn mạnh ga Một tay cầm vô lăng, một tay giữ chặt Trung Thiên, Đăng Khoa run giọng dỗ dành

- Đừng có sao hết nha Trung Thiên. Cố chịu đựng một chút, sắp tới nơi rồi Đến cổng bệnh viện, Đăng Khoa chẳng cần băng ca, xe đẩy, anh bế Trung Thiên trên tay, chạy ào vào phòng cấp cứu Sau khi cầm được máu, khâu hết mười hai mũi và băng bó, tiêm thuốc xong, có lẽ vì mệt và vì ngấm thuốc, Trung Thiên ngã lăn ra ngủ vùi Nhìn Trung Thiên ngủ, vẻ sợ hãi vẫn còn hằn rõ trên gương mặt hoen nước mắt, Đăng Khoa chợt dừng nghe day dứt ghê gớm. Nhờ Trung Thiên có chuyện gì anh sẽ hối hận cả đời. Cũng tại anh mà ra cả, đã biết Kiều Lan không hiện còn chọc nóng cô ta làm gì, lại còn kéo cả Trung Thiên vào cuộc để cô bị vạ lây, thiếu gì cách để anh đối phó với Kiều Lan, việc gì mang Trung Thiên ra làm bức bình phong che chắn sự an toàn cho riêng anh chứ ? Rồi còn bà nữa, trả lời sao để bà không giận chồng chất giận đây. Giấu bà thì không được rồi, bởi chuyện lớn lao ngàn này, nhưng nói ra chắc chắn bà sẽ chẳng tha thứ cho anh, nhất là thấy Trung Thiên thê thảm như vậy. Lại còn cửa hàng hư hao, tổn thất chắc không nhỏ ? Nhớ tới cửa hàng và lời hứa thay Trung Thiên sắp xếp lại các thứ, Đăng Khoa định tìm một hộ lý thay anh chăm sóc cho Trung Thiên, nhưng rồi anh không đành lòng và dù đã được bác sĩ trấn an “cô ấy bị mẻ mất một mảnh xương nhỏ, nhưng không sao đâu, chỉ cần hạn chế tối đa cử động của cánh tay, uống thuốc đều đặn đúng liều lượng, bồi dưỡng đầy đủ, một tuần lễ sau, cô ấy sẽ khô lại như cũ” Đăng Khoa vẫn không thôi lo lắng Trong khi Đăng Khoa cứ mãi thù người ra với sự dằn vặt và day dứt bản thân thì vú Hà và bà anh vào tới Thấy cả hai, Đăng Khoa tìm có linh nhanh ra ngoài với lý do thật chính đáng là về cửa hàng để giải quyết những công việc ở đó, theo lời yêu cầu của Trung Thiên, trước khi đưa cô tới bệnh viện. Còn lý do tại sao sự việc xảy ra thì Đăng Khoa chỉ trả lời qua loa rồi đi ngay Anh thật không còn tí chút can đảm nào để ở lại khi bắt gặp ánh mắt đăm đăm lo lắng cùng sự dò hỏi đầy căng thẳng của hai người phụ nữ dành cho Trung Thiên và cho cả anh Giải quyết xong chuyện cửa hàng, cho nhân viên tạm nghỉ một tuần để sửa sang lại cửa hàng, anh cũng không quên nhờ phó giám đốc Nam thay anh đảm trách việc công ty, Đăng Khoa trở lại bệnh viện với tâm trạng chẳng chút thoải mái, nếu không nói là nơm nớp lo âu. Giờ thì chẳng còn lý do nào để tránh né, nếu bà anh và vú Hà truy cứu nguyên nhân, anh lại càng không an tâm. Hơn nữa khi nghĩ tới việc Trung Thiên tỉnh lại và kể hết tội lỗi tày trời của Kiều Lan, mà người liên đới chịu trách nhiệm là anh, bởi vốn dĩ Trung Thiên rất không ưa anh, đây là cơ hội tốt để cô “rửa hận” và anh thì đừng hòng có cơ hội để thoát nạn. Đăng Khoa sững lại nơi cửa phòng cấp cứu Dù vẫn còn xanh lốt như tàu lá, nhưng Trung Thiên đã có thể ngồi lên để trò chuyện cùng vú Hà và bà anh “lần này chết chắc rồi”

- Đăng Khoa không khỏi than thầm. Tuy nhiên anh vẫn cố nép mình sau khung cửa để có thể theo dõi cuộc nói chuyện của cả ba Biết đây là việc làm không hay, nhất là khi anh là đàn ông, nhưng Anh không thể bỏ qua được, vì ít nhiều gì nó cũng ảnh hưởng đến mối quan hệ bà cháu của anh sau này Thôi thì lần đầu tiên cũng là lần sau cùng, anh đành làm kẻ “tiểu nhân” bất đắc dĩ vậy Cũng may cho Đăng Khoa đứng gần giường Trung Thiên, nên Đăng Khoa có thể nghe rất rõ cuộc trò chuyện mà không cần phải cố căng mắt, căng tai

- Thôi bỏ đi bà a.

- Tiếng Trung Thiên yếu ớt
- Có lẽ do con gặp phải năm xui tháng rủi, lo là lo cho cửa hàng bị đập phá, chưa biết tồn thất ra sao mà con thì lại nằm đây. Thật tình, con thật không dè mình vô tích sự như thế, chưa làm được gì cho ra hồn đã gây toàn chuyện rắc rối
- Con nói đi đâu vậy Trung Thiên ?
- Bà cụ Trần nhăn mặt, tỏ vẻ không hài lòng
- Con đã biết nói đây là do năm xui, tháng rủi sao còn tự trách mình. Con không sao là bà yên tâm rồi, của đi thay người. Trước mắt con nên chuyên tâm chữa trị cho mau chóng lành vết thương, chuyện cửa hàng hãy giao cho bà, vả lại chẳng phải con đã nói là Đăng Khoa hứa sẽ tạm thời trông coi cửa hàng thay con sao ? Hừm
- Đang nói bà cụ chợt nhiên ngưng lại, ánh mắt đầy sắc giận
- Không nhớ đến thì thôi, hể nhớ là bà đâm tức. Chuyện tình cảm riêng tư của chúng làm sao thì làm, can gì lại quậy phá con chứ ? Phải chi con và Đăng Khoa có gì cũng cam, đảng này một nước một lửa ... bỗng dưng bay ra chuyện ghen tuông, ganh ghét rồi ra tay, đánh người. Chuyện chiếc áo hôm trước bà có thể bỏ qua, riêng chuyện hôm nay, nhất định bà sẽ truy cứu đến cùng
- Thôi đừng bà a.
- Trung Thiên xua tay ngăn
- Con chỉ muốn được yên ổn sống như bao nhiêu người, càng làm lớn chuyện càng thêm rắc rối
- Đúng vậy thưa bà
- Vú Hà thấp giọng chen vào
- Dù tôi rất đau lòng khi nhìn thấy Trung Thiên mang thương tích như vậy, nhưng tôi đồng tình với Trung Thiên nên bỏ qua mọi việc, bằng không, không chỉ một mình cô gái ấy bị tai tiếng mà cậu Đăng Khoa hẳn cũng không tránh khỏi sự dè bieu, nhòm ngó của mọi người. Cho nên, xem như chúng ta vì cậu Đăng Khoa một lần vậy
- Bà nè
- Giọng Trung Thiên đầy mệt mỏi
- Dẫu sao Đăng Khoa cũng là người nhà, ta không thể vì giận Kiều Lan mà bỏ mặc anh Đăng Khoa được. Hết Trung Thiên rồi lại vú Hà ... rồi lại Trung Thiên ... mỗi người một câu, khiến bà cụ Trần không còn cách nào khác đành phải nghe theo, hơn nữa họ đã nói đúng, dẫu gì Đăng Khoa cũng là cháu của ông, khác gì cháu của bà. Khó khăn lắm bà mới được đưa cháu này nhìn nhận, bà không thể vì giận nó, xót Trung Thiên mà cố chấp mãi
- Con thật tốt bụng và biết chuyện đầy Trung Thiên
- Ngó Trung Thiên bằng cặp mắt thương yêu, bà cụ Trần chắc lưỡi
- Ta thật không sai khi định chọn con làm vợ Đăng Khoa, làm cháu dâu của tã. Tiếc rằng Đăng Khoa có phúc không hưởng, lại còn chẳng biết phân biệt phải trái, tốt xấu nên mới sinh ra có sự “Ồi trời”

- Đăng Khoa sững người, suýt nữa anh đã kêu lên thành tiếng, thì ra cô gái mà bấy lâu bà muốn anh kết thân chính là Trung Thiên đó ư ?
- Con xin bà ...
- lại là tiếng của Trung Thiên, giọng cô ngập ngừng, ngượng ngáp
- bà chớ nói thế, Đăng Khoa nghe được anh ấy sẽ cười vào mũi con đấy. Vả lại, ba cũng biết trong mắt anh Đăng Khoa con là kẻ xấu xa nhất trên đời kia mà Bà cụ Trần lắc đầu, xua tay
- Ta đã nói với con và cả với Đăng Khoa nữa, đây là do Đăng Khoa chưa hiểu rõ về con thôi. Chứ một khi nó hiểu ra rồi ...
- bà cụ nhướn mày
- hông chừng nó sẽ đến nài nỉ bà ngày một “Nhưng con thật tình không ưa anh ta chút nào”
- Thâm tâm Trung Thiên muốn nói thế song ngại mịch lòng bà cụ thành thử cô xiu mặt làm thỉnh Riêng vú H, từ lâu vú luôn có thiện cảm với Đăng Khoa, nên khi có đồng minh là bà cụ T, vú Hà vui ra mặt
- Tình cảm con người cũng khó nói lắm. Ghét thương đôi khi rất nhập nhằng. Với lại, như con đã nói khi nãy, cô Kiều Lan cho người quây phá con, tất cả chỉ vì muốn xác định mức độ thực hư câu nói của cậu Đăng Khoa. Ở đời, không có lửa thì làm sao có khói được ?
- Ôi, gì mà lửa với khói chứ ?
- Trung Thiên nhăn mặt
- Biết đâu đấy chỉ là lời bịa đặt của Kiều Lan hoặc có chẳng đi nữa, thì lại là kiểu nói nhằm mục đích chọc nóng đôi phương hay thỏa mãn tự ái bản thân mình
- Được rồi, muốn biết ai đúng, ai sai cứ để đấy cho bà
- Bà cụ Trần cười nửa miệng
- ta sẽ gặp Đăng Khoa, hỏi cho ra lẽ
- Đừng mà bà
- Nghe đến việc hỏi trực tiếp Đăng Khoa, Trung Thiên không khỏi kêu lên
- Nếu bà hỏi, Đăng Khoa sẽ cho rằng con ... con ...
- Con thế nào sao không nói hết ?
- Bà cụ Trần nhướn mày thắc mắc Trung Thiên ngập ngừng
- Đăng Khoa sẽ cho rằng ... con ... con đang để ý đến anh ta
- Để ý ư ?
- Mày bà cụ Trần nhú lại, sau đó giãn ra nhanh và bà không nén nổi nụ cười xòa

- ta hiểu rồi, nhưng con chớ lo lắng những điều vô bổ thế, vì dầu con có để ý Đăng Khoa hay không thì con cũng đã hứa sẽ làm cháu dâu của ta trong một ngày gần đây, con quên rồi sao ?

Đúng là há miệng mắc quai, ai bảo cô quen thói bộp chộp chứ, chưa hỏi rõ ràng đối phương là ai, đã gật đầu ưng thuận, giờ chả lẽ lại bảo con không thể, chắc chắn sẽ bị bà mắng cho một trận vì tội dám nuốt lời với người lớn, còn như làm thỉnh nhất trí... thì... quả là cô đang đùa với lửa, chưa chi mà đã đổ máu, đã phải nằm viện, một khi ... có gì gì đó rồi không bán sống, bán chết vì anh ta mới lạ đây

Thấy Trung Thiên thừ ra không nói năng, mày thỉnh thoảng nhíu nhẹ, vú Hà lo lắng

- Có phải nói chuyện nhiều nên con bị mệt không Trung Thiên ?

Trung Thiên chưa kịp trả lời, bà cụ Trần đã chắc lưỡi lên tiếng

- Ta cũng vô ý thật, đến thăm người bệnh mà cứ nói huyền thuyên. Nếu con thấy mệt ... hay bà gọi bác sĩ cho con nhé

- Khỏi đi bà ạ - Trung Thiên gượng gạo đáp - Con chỉ nghe đau chút thôi, con nghỉ nằm một lát sẽ hết ngay, không cần gọi bác sĩ đâu

Bà cụ Trần ngó Trung Thiên như để đo lường mức xác thực câu nói của cô, và sau đó bà gật đầu

- Ủ vậy thì con nằm nghỉ đi nhé. Vú Hà sẽ ở lại chăm sóc con. Ta muốn đến cửa hàng xem thế nào ?

- Vâng bà đi

Trung Thiên đáp lí nhí trong cổ họng, chỉ vì không muốn nghe bà cụ Trần nhắc lại lời hứa của cô, nên cô đã dối bà là mệt, cô cảm thấy có chút xúu xấu hổ nhưng rồi cô lại tự bào chữa cho mình “ai bảo bà cụ ép con làm chuyện mà con không thích, như vậy lỗi do bà chớ không ở con đâu nhé”

Đăng Khoa bước vào phòng bệnh khi biết chắc bà anh đã ra về, vú Hà xuống căn tin lấy nước và Trung Thiên thì đã ngủ?

Nghe tiếng động lạ, Trung Thiên mở choàng mắt ra, Đăng Khoa đang đứng đó, trên tay anh bó hoa bách hợp trắng muốt, cả mèn thức ăn cùng giò nhựa bên trong là linh kinh những đồ dùng cá nhân

“anh ta mà cũng chu đáo và lịch sự thế ư ?” - Trung Thiên sững sờ

Nhận thấy Trung Thiên đang ngó mình trân trối, Đăng Khoa thoáng lúng túng, nhưng sau đó Đăng Khoa đã nhanh chóng lấy lại vẻ thản nhiên. Anh nói

- Vậy mà tôi cứ tưởng là cô đã ngủ. Tôi có mua súp đem vào. Để tôi lấy cô ăn nhé. Súp này ăn nhiều rất có lợi cho việc phục hồi sức khỏe

Trước sự quan tâm, chăm sóc nhiệt tình của Đăng Khoa, phải nói là Trung Thiên vừa bất ngờ, vừa cảm động ghê gớm, nhưng chỉ loáng sau, từ cảm động đã chuyển sang cảm giác vô cùng khó chịu. Cô khó chịu vì cô chợt nghĩ sự quan tâm chăm sóc của Đăng Khoa dành cho cô, theo cô đây chỉ là vì muốn chuộc lại lỗi lầm cho cô bạn gái Kiều Lan của anh ta mà thôi. Nghĩ vậy nên Trung Thiên mím môi, cộc lốc

- Tôi không ăn đâu, anh đem về đi

Làm như không nghe thấy lời Trung Thiên nói và nét mặt hậm hực của cô, Đăng Khoa lặng lẽ mang súp đến bên Trung Thiên mềm giọng nói

- Tôi giúp cô nhé

Trung Thiên cau có

- Tôi vẫn còn đủ tay, đủ chân, muốn ăn món gì, tự tôi, tôi có thể làm lấy. Cần gì phải nhờ người khác giúp chớ

Đăng Khoa thản nhiên ... chắc lưỡi

- Tôi hoàn toàn không có ý đó, nhưng cô đã quên lời bà dặn dò lúc nãy rồi sao ?

- Gì chớ ? - Trung Thiên ngồi bật dậy, quên cả vết thương vẫn còn rỉ máu dù đã được khâu kỹ - Anh ... anh nói là ... bà dặn ... có nghĩa là ... anh đến đây ... đã lâu và đã nghe hết

Bắt gặp nét mặt khấn trương và ánh mắt căng thẳng như dây đàn của Trung Thiên, Đăng Khoa biết cô đang nghĩ gì, định lắc đầu nhưng chẳng hiểu sao anh lại buột miệng buông gọn

- Phải tôi đã nghe ca?

- Ôi trời - Buông mình xuống giường, Trung Thiên rên lên

Ngỡ Trung Thiên lại bị đau, Đăng Khoa chồm tới, vẻ nôn nóng không giấu được

- Vết thương đã sao rồi phải không Trung Thiên ?

Thật lòng, Trung Thiên cũng có ... bị đau do cử động mau, nhưng đau thì ít, quê thì nhiều ... vừa quê vừa ầm ứ, sao mọi người ai ai cũng bắt nạt, hiếp đáp cô được hết vậy chứ và trong nỗi bức xúc đến nghẹn thở ấy, chẳng biết từ đâu nước mắt, giọt ngắn giọt dài, tuôn ra như suối

Những giọt nước mắt của cô càng làm Đăng Khoa quýnh quáng hơn

- Trung Thiên, cô thế nào ? Nói cho tôi biết đi. Đừng có khóc vậy mà

Trung Thiên thường rất ít khi khóc, nhưng một khi đã khóc rồi thì chẳng khác gì mưa ngâu tháng bảy, dai dẳng chẳng chịu nổi. Từ bé, cô vốn có tiếng là khóc dai, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Hỏi, không trả lời, đổ dành lại khóc nhiều hơn. Cuối cùng không còn cách nào khác, Đăng Khoa chồm người tới, hai tay anh nắm lấy vai Trung Thiên, miệng xúc động nói

- Trung Thiên coi như tôi xin em đấy, đau ở đâu hãy cho tôi biết đi. Đừng khóc thế, nhìn em khóc tôi đau lòng lắm

Đang khóc ngon ơ, bỗng nghe từ miệng Đăng Khoa thanh âm tiếng “em” phát ra ngọt ngào, êm ái và rất ư là chân thật, bằng giác quan con gái, Trung Thiên có thể khẳng định được điều đó và thế là thay vì khóc tiếp cho vui đi nỗi ần uất thì Trung Thiên nín bật trong ngõ ngách và kinh ngạc sững sờ

Việc Trung Thiên nín khóc một cách vô duyên vô cớ, Đăng Khoa đã nghĩ vậy, làm Đăng Khoa ngớ người mất mấy giây, sau đó anh buông nhanh Trung Thiên ra, áp úng

- Xin lỗi, chỉ vì quá lo lắng cho cô, nên tôi đã không làm chủ được hành động của mình, cô bỏ qua và đừng giận tôi nhé

Mặt Trung Thiên buồn dài ra, cô xua tay gượng gạo

- Tôi không nhỏ mọn đến mỗi thứ mỗi giận hờn như trẻ con đâu

“Không mỗi thứ mỗi giận hờn như trẻ con, nhưng mỗi thứ mỗi khóc như ... trẻ nít khiến người khác mất cả vía thì có chứ gì”

- Nhưng cô không sao thật chứ, Trung Thiên - Nghĩ một đường song Đăng Khoa lại hỏi một nẻo

- Không sao cả, anh an tâm đi - Trung Thiên bậm môi liếc xéo

Đăng Khoa lắc đầu, mày chau lại

- Không sao. Vậy vì lý do gì vừa rồi cô lại khóc ?

Trung Thiên ngo ngoay, bứt rứt

- Ồ, thì do tôi nghĩ ngợi lung tung, nên mới thế thôi

- Tôi hiểu rồi - Đăng Khoa chột buông thông tay, tùm tùm

- Hiểu gì chứ ? - Trung Thiên không khỏi khó chịu vì nụ cười bất chợt của Đăng Khoa

Đăng Khoa âm ừ xua tay

- À, cũng chẳng có gì

Trung Thiên phật ý, cô xịu mặt

- Anh cười khi thấy tôi khóc phải không?

- Không đâu! - Đăng Khoa lắc đầu:

- Ai lại thế chứ ?

- Anh không nói thật ! - Trung Thiên buông tay, mắt cô nhắm lại:

- Tôi buồn ngủ lắm rồi, tôi không ăn súp đâu, anh về đi.

Đăng Khoa kêu lên:

- Cô ngủ dậy thì thức ăn nguội cả đấy !

- Vậy thì anh nói đi! - Trung Thiên vẫn kg mở mắt ra, thật chí cô còn kéo cả chiếc gối che chắn hết cả khuôn mặt... méo xệch vì giận lại.

- Thôi được . Tôi nói! - Đăng Khoa ngọt ngào: - Nhưng cô hãy kéo gối ra và ngồi dậy ăn hết phần súp này đi.

Trung Thiên nguẩy mạnh đầu :

- Anh nói xong, tôi mới ăn.

- Thật ra tôi cười vì tôi nghĩ... cô khóc do tôi đã nghe những lời trao đổi giữa cô cùng bà lúc này.

- Đăng Khoa hơi nheo mắt , anh lên tiếng khi thấy Trung Thiên nằm im lìm như ngủ thật :

- Đúng không hở ?

Trung Thiên ngắc ngứ . Chẳng lẽ trả lời "phải" mà cũng chẳng lẽ nói "không" . Đăng Khoa rất tinh quái , nêu nó dối, khó lòng qua mặt được anh ta, lại còn "bị" anh ta cười thầm càng khó chịu , còn nói thật... khổ nỗi cũng ế mặt quá . Đẳng nào Trung Thiên cũng không thể chọn . Thôi thì đành phớt lờ làm thinh.

- Cô không trả lời cũng được ! - Đăng Khoa so vai: - Tôi cũng như cô hay nghĩ ngợi không đâu . Giờ thì cô có thể ăn chén súp này được rồi chứ ?

Trung Thiên định từ chối , nhưng rồi lại thôi, tốt nhất cô không nên để Đăng Khoa có thời gian rồi để nhớ lại cuộc nói chuyện giữa cô , vú Hà và bà cụ khi này.

Vậy là không chỉ một chén súp lưng nữa , mà cả cà men súp loãng mắt đã được Trung Thiên "giải quyết" sạch nhẵn , thêm một quả táo, mấy quả nho , đều do Dang Khoa "cần mẫn"... bóc vỏ.

Khi sách phích nước chín trở lại , thấy cô chủ nhỏ của mình đang ăn súp một cách "hoà thuận" với sự trợ giúp của Dang Khoa , có lẽ đây là lần đầu tiên cả hai không gây gổ cự nự khi đối mặt nhau . Suýt nữa là vú đã bật miệng kêu lên vì ngạc nhiên và mừng rỡ , mừng vì vừa rồi vú và bà cụ đồ dành mãi , Trung Thiên cũng chỉ nhấp một ngụm sữa nhỏ , giờ thì xem kia... Trung Thiên của vú ăn ngon lành làm sao và điều làm vú ngạc nhiên là vì người làm được việc ấy chẳng ai khác hơn chính là Dang Khoa , người mà trong mắt Trung Thiên luôn là "gã đàn ông chết tiệt đáng ghét"

- Ôi! - Vú Hà thở phào :

"- Cuối cùng rồi thì cả hai cũng đã chịu ngồi lại với nhau"

Và Vú Hà cũng mong sao đây là bước khởi đầu của một mối quan hệ tốt đẹp sau này . Suy cho cùng cũng nhờ cô Kiều Lan hung dữ nào đó . Quả là trong điều rủi đôi khi lại có điều may . Một điều may mà đôi khi cả đời người, họ vẫn không sao có cơ hội gặp được.

Dang Khoa ngồi chết lặng khi nghe bà cụ Tran, nội anh kể lại toàn bộ câu chuyện liên quan tới Trung Thiên.

Chuyện Trung Thiên từ một cô tiểu thư thiên kim, sống cuộc đời nệm ấm chăn êm, kẻ hầu, người hạ, lên xe xuống ngựa thành cô gái nghèo kiết xác phải đi bán báo, giặt quần áo thuê, điều khiến anh đau lòng nhất là thủ phạm gây ra bao điều bất hạnh cho gd của Trung Thiên chính là ba anh.

Ba anh, ông Đặng Hạo vì sự cạnh tranh thương trường đã dùng thủ đoạn hèn hạ , ném đá giấu tay. Ông đã bỏ ra một số tiền rất lớn mua đứt kế toán và thủ quỹ . Lốp nhập nguyên liệu kém chất lượng, hàng xuất xưởng không bảo đảm giá trị thành phẩm, bên đối tác cương quyết không nhận hàng , vừa khi ấy kế toán, thủ quỹ biến mất tăm hơi cùng với số tiền mặt của công ty . Không còn vốn để xuất nhập hàng, để giải quyết nợ tồn đọng . Chẳng những thế nghe tin công ty gặp vận hạn , các khách hàng làm ăn đều đến xin rút vốn.

Không khả năng chi trả nợ như chúa chổm, cuối cùng ông Thái Hoà, ba Trugn Thiên đành tuyên bố phá sản, nhà cửa bị phát mãi và bản thân ông Thái Hoa phải vào trại giam đã gần một năm nay...

Mặt ĐK tỏ vẻ xúc động thật sự :

- Những gì bà nói đều kg sai chứ ?

Bà cụ Tran đặt tách trà xuống, mày nhíu nhẹ :

- Không sai đâu Dang Khoa ! Bà đã cho người điều tra kỹ càng , bà không thể nhắm mắt làm ngơ nhìn người khác bị oan uổng như vậy . Tình cơ, giữa lúc ấy, có lẽ số phận run rủi bà và Trung Thiên được gặp nhau. Thấy Trung Thiên rơi vào hoàn cảnh đáng thương thế, bà đã âm thầm tìm cách giúp đỡ , tạo điều kiện cho con bé học hành , hiện Trung Thiên đã tốt nghiệp đại học và như con biết đó, bà mở cửa hàng thời trang giao Trung Thiên quản lý, để sau này cha con họ có cuộc sống ổn định hơn.

- Thế ba cô ấy phải chịu án bao lâu hờ nội ? - ĐK hỏi.

Bà cụ Tran điềm đạm :

- Án kêu hai năm , nhưng bà đã nhờ luật sư lo thủ tục giảm án và được tại ngoại . Về vấn đề nợ nần thì bà cũng đã thanh toán xong, chờ ba con bé ra , bà sẽ bỏ vốn mở một công ty khác cho ông ấy trông coi . Bà làm tất cả cũng chỉ vì thương ông con thôi, ĐK ạ ! Trước lúc nhắm mắt , ông con cứ nói với bà mãi là ông rất ân hận vì đã bỏ rơi ba con không lo hàng bao năm trời , ba con vất vả kiếm tiền bằng chính sức lao động của mình, nên đôi lúc tâm tính không được rộng lượng cho lắm, con cũng không nên trách ba con, bà hãy làm sao để chuộc lỗi lầm do ba con gây ra , rồi đến lúc nào đó ba con cũng hiểu thôi.

Dang Khoa nhìn sững bà mình một hồi lâu, sau đó anh liếm môi nói :

- Vậy còn việc bà muốn con và Trung Thiên làm bạn với nhau, bà đừng nói với con là bà cũng đang muốn chuộc lỗi cho ba con đây nhé.

- Việc này thì con muốn hiểu sao cũng được ! - Bà cụ khoát tay, lắc đầu tùm tùm cười :

- Bà thích con bé, bà lại thấy con bé và con rất xứng với nhau, đều là những con người tốt bụng , có trách nhiệm.

Dang Khoa thoáng trầm ngâm , một lát sau anh thờ dãi nói với bà mình :

- Chỉ sợ Trung thiên không quên được những chuyện đã xảy ra , chuyện oan gia hai gia đình, những mâu thuẫn giữa con và cô ấy , rồi còn chuyện Kiều Lan nữa , Trugn Thiên chắc hẳn đã biết rất rõ chuyện con quan hệ vượt mức cho phép với Kieu Lan... , bao nhiêu là trở ngại , cô ấy sẽ chẳng dễ dàng bỏ qua để chấp nhận con đâu !

Bà cụ sáng mắt :

- Nói như con... có nghĩa là con cũng đã có ý với con bé rồi phải không ?

Đặng Khoa lắc đầu :

- Chỉ con có ý thì đã sao chứ ? con thấy khó lắm nội ả ! - ĐK so vai, thứ khi : - Chuyện riêng tư của con còn chưa xong , giờ lại thêm những việc làm bất nhân khó mà tha thứ của ba con nữa , biết chuyện cơ ấy sẽ càng oán thân và căm ghét con hơn !

Bà cụ Trần chặc lưỡi :

- Ấy ! Con chỉ cần xác định với bà là con thực lòng yêu Trung Tien không thôi , còn những chuyện ấy bà sẽ có cách giải quyết . Con không cần phải lo.

- Bà nói thật chứ ? - Gương mặt Đặng Khoa lộ rõ nét vui mừng , anh hỏi gặng.

Bà cụ hấp háy đôi mắt :

- Đã bao giờ con thấy bà già này hứa suông chưa ? Hỏi mà không sợ bà tự ái à ?

Đặng Khoa gãi đầu cười trừ :

- Dạ... con lỡ lời , bà đừng giận con nhé.

- Ôi ! Bà cháu mà lỗi phải gì chứ - Bà cụ cười xòa :

- Bà chỉ đùa với con thôi . Nhưng này Đặng Khoa . - Đang cười tít mắt , bà cụ Trần bỗng khựng lại , hắng giọng :

- Chuyện Trung Thiên bà có điều muốn lưu ý con đấy.

- Điều gì hở bà ? - Đặng Khoa chợt dừng nghe hồi hộp . Trong đời Đặng Khoa , anh ngại nhất là những từ nói đại loại thế này , nào "nhưng" , nào "có điều" , nào "còn phải"... thường thì về câu kèm theo sau nó chẳng có gì gọi là tốt lành cả.

Bà cụ Trần vỗ vai cháu mình :

- Nhờ người khác trợ giúp là phụ, bản thân tự chủ động là chính , con hãy nhớ nhé.

- Con hiểu rồi . - Nuốt tiếng thở phào vào lòng , Đặng Khoa gật đầu : - Con sẽ không để nội thất vọng về con đâu.

- Tốt lắm ! - Bà cụ Trần cười tươi về hài lòng :

- Bà biết con sẽ không phụ lòng bà mà . Giờ con ngồi đây chờ bà một lát nhé.

Bà cụ Trần te tái vào trong , khi trở ra trên tay bà còn có mảnh giấy trắng còn nguyên màu mực đen với một dấu đỏ của cơ quan chức năng . Trao mảnh giấy cho Đặng Khoa , bà cụ nói :

- Mảnh giấy này sẽ giúp con đến với con bé mà không cần phải ngại ngần , mặc cảm gì hết.

- Là giấy gì thế hở bà ? - Đặng Khoa hỏi.

Bà cụ khoát khoát tay ;

- Thì con cứ đọc đi...

Nghe lời bà , Đặng Khoa đọc nhanh . Từng dòng chữ một đập vào mắt Đặng Khoa khiến anh vừa bàng hoàng , vừa sung sướng . Ôm chầm bà mình , anh kêu lên :

- Ôi ! Bà tài thật đấy . Con xin cảm ơn bà rất nhiều.

- Không cần cảm ơn bà . - Bà cụ Trần cũng xúc động không kém gì Đăng Khoa , bà xỉ nhẹ vào trán anh :
- Tốt nhất hãy đi tìm con bé Trung Thiên và báo tin cho nó biết ngay đi.

Chẳng chờ bà cụ giục đến lần hai , Đăng Khoa đi nhanh ra xe và lái thẳng tới cửa hàng thời trang Trung Thiên.

Vừa xuống xe, Đăng Khoa đã được cô Hoa thông báo về tình hình của Trung Thiên :

- Cô ấy bị ngất và đã về nhà từ sớm rồi cậu ạ.
- Thế ai đã đưa cô ấy về ? - Đăng Khoa nôn nóng.
- Chẳng ai đưa cả , cô Trung Thiên đã tự đón xe về một mình.
- Trời đất ! Sao các cô tẻ vậy ?

Đăng Khoa la lên :

- Trung Thiên không được khỏe mà các cô nỡ để cô ấy về một mình ư ?
- Cậu chủ chớ hiểu lầm.

Cô Hoa phân trần :

- Là do ý của cô Trung Thiên , chúng tôi đã đề nghị để một trong các chị em chúng tôi đưa cô ấy về , nhưng cô ấy nhất quyết không đồng ý , còn bảo chúng tôi cố gắng trông coi việc buôn bán cho cẩn thận thay cô ấy.
- Thôi được rồi , tôi hiểu rồi , các cô không cần phải nói nữa , các cô trở vào lo việc buôn bán đi , tôi sẽ đến nhà cô ấy xem sao . - Đăng Khoa xua tay , hấp tấp nói với cô trước khi bỏ đi.

Ra mở cổng cho Đăng Khoa vẫn là vú Hà.

Từ lúc xảy ra sự cố đáng tiếc ở cửa hàng , Trung Thiên phải vào viện thì mối quan hệ giữa Đăng Khoa và Trung Thiên đã cải thiện đi rất nhiều . Cả hai không còn cự cãi , gây gổ với nhau nữa , thậm chí họ còn ngồi dùng cơm , uống trà , theo bà cụ ra ngoài dự tiệc tùng , nhưng những buổi họp mặt ấy chỉ giới hạn ở nhà bà cụ Trần , còn ở đây , Đăng Khoa chỉ lui tới thường xuyên trong khoảng thời gian Trung Thiên chưa lành hẳn bệnh . Vết thương ở tay khiến Trung Thiên không thể tự điều khiển xe được , nhưng có hơn tháng nay , Đăng Khoa đã ít lui tới , anh đã chẳng có lý do gì để tới cả . Chính vì thế sự xuất hiện đột ngột của Đăng Khoa làm vú Hà ngạc nhiên đến nỗi không nhớ tới việc mời anh vào nhà.

- Vú định để con đứng ở đây mãi sao ?

Đăng Khoa nhăn mặt.

- Ôi ! Vú xin lỗi.

Vú Hà ngượng ngập :

- Thấy con , vú ngạc nhiên quá nên quên khuấy mất... con vào đi.

Vừa vào đến bên trong , Đăng Khoa đã nôn nóng hỏi ngay :

- Trung Thiên thế nào rồi vú ?

Vú Hà ngơ ngàng :

- Con đã biết chuyện Trung Thiên bị ngất rồi à ?

Đăng Khoa gật nhanh :

- Lúc này con có tới cửa hàng tìm Trung Thiên có chút việc , nghe nhân viên ở đây bảo Trung Thiên không được khỏe , đã về nhà nên con vội vã chạy tới đây xem sao.

- Ừm . Trung Thiên về nhà có hơn hai giờ đồng hồ rồi . - Vú Hà gật đầu.

- Vú có đưa Trung Thiên đến bác sĩ chưa ? - Đăng Khoa hỏi tới.

- Không... con ạ.

Vú Hà lắc nhẹ đầu :

- Vú định đưa Trung Thiên đến bệnh viện, nhưng con bé không chịu , vú đành đón bác sĩ tới nhà khám cho con bé.

- Vậy bác sĩ bảo sao hở vú ?

- Bác sĩ chuẩn đoán Trung Thiên bị suy nhược cơ thể . Cũng phải thôi.

Vú Hà chép miệng :

- Làm việc suốt , lại không ăn uống được bao nhiêu , ở cửa hàng về là ngồi lì vào bàn hết vẽ vẽ đến ghi ghi , chép chép , nhất là mỗi lần lên thăm ông chủ về , Trung Thiên lại bỏ cơm , bỏ ngủ , chặc... cứ tình trạng này kéo dài có lẽ Trung Thiên kham không nổi đâu . Tuy Trung Thiên không nói ra , nhưng vú biết con bé làm việc cật lực thế để không phải dư rồi thời gian mà nhớ đến ông chủ thôi.

- Trung Thiên thương bố mình lắm hả vú ? - Đăng Khoa nhìn vú Hà một cái , rồi hỏi.

Vú Hà cười buồn :

- Mẹ mất sớm , Trung Thiên chỉ còn bố , ông chủ vừa là mẹ , vừa là bố , từ bé đến lớn , hai cha con họ luôn ở bên nhau , giờ bỗng dưng mỗi người một nơi thế này , lại không phải người đi xa vì du lịch ngoạn cảnh... thử hỏi cậu , vậy có đáng để con bé đau lòng đến bỏ ăn quên ngủ không ?

Đăng Khoa ngậm ngừ ngồi im . Anh còn có câu trả lời chẳng khi "thủ phạm" gây ra tình cảnh thâm tệ hại này cho bố con Trung Thiên lại là người đã sinh ra anh . Còn nữa , bản thân anh cũng chẳng phải là kẻ vô tội , anh đã gián tiếp tiếp tay với cha mình qua việc cư xử không ra gì với Trung Thiên trước đây... một kiểu cư xử mà đến tận bây giờ Đăng Khoa mới nhận ra , rất mất lương tâm và chẳng chút tình người . "Trung Thiên ! Dẫu vô tình hay cố ý thì anh cũng đã có lỗi với em , nhất định rồi đây anh sẽ đền bù lại cho em tất cả Trung Thiên ạ ."

Thấy Đăng Khoa bỗng dưng thờ ra không nói năng , vú Hà hỏi :

- Con không sao chứ , Đăng Khoa ?

- À không... Vú ạ.

Đăng Khoa như sực tỉnh , anh bốt rồi đáp lời vú Hà và sau đó anh ngập ngừng nói tiếp :

- Con muốn vào thăm Trung Thiên một lát , có được không vú ?

- Sao lại không chứ . -

Vú Hà dễ dãi :

- Trung Thiên đang nằm trong phòng , để vú đưa con vào đây.

Vào đến cửa , vú Hà lại bảo :

- Con vào đi , vú ra ngoài xem lại. nồi cháo , sáng giờ Trung Thiên chưa ăn gì cả.

Vú Hà đi rồi , Đăng Khoa hấp tấp tới bên giường Trung Thiên và ngồi xuống.

Vẫn biết cử chỉ này là bất lịch sự và đường đột , không đúng với tác phong lạnh nhạt thường ngày của Đăng Khoa , song anh không thể dứt đi đâu được khi nhìn thấy Trung Thiên nằm đó , gương mặt tái xanh , ngực phập phồng với những hơi thở không đều , nếu không nói có chút mệt nhọc , day dứt...

Càng nhìn , Đăng Khoa càng muốn rơi nước mắt . Một người con gái vô tư như Trung Thiên sao lại phải gặp cảnh ngộ đáng đau lòng vậy chứ . Một cô gái ăn chưa no , lo chưa tới đã sớm gánh gồng trên vai biết bao là trách nhiệm... Trường hợp là anh , chả hiểu anh có nghị lực như Trung Thiên để vượt qua một cách vững vàng vậy không ?

Điều lo lắng hơn nữa ở Đăng Khoa là liệu với những đau khổ , nhọc nhằn , mà Trung Thiên phải hứng chịu ấy khi biết ra ai là nguyên nhân... Trung Thiên có bằng lòng tha thứ chẳng , hay là sẽ hận gia đình anh suốt đời.

Đăng Khoa búng điều thuốc cháy dở ra sân cỏ , anh như chịu không nổi khi nghĩ Trung Thiên sẽ nhớ mãi nỗi đau này.

Cuối cùng rồi thì Trung Thiên cũng đã thức giấc . Có lẽ nhờ ngủ đủ giấc , trông cô có phần tươi tắn hơn . Thế nhưng khi phát hiện sự có mặt của Đăng Khoa trong phòng , ngay bên cạnh mình , Trung Thiên hết cả hồn , suýt nữa là cô đã hét toáng lên.

- Hơ ! Sao anh lại ở đây ? Còn vú Hà đâu ?

Bị bắt quả tang nhìn trộm , Đăng Khoa không khỏi lúng túng , nhưng vì đã có quyết tâm , lại thêm sự động viên , hỗ trợ đúng mức của nội mình , Đăng Khoa nhất định hôm nay , tại nơi đây , anh sẽ không bỏ qua cơ hội để nói rõ cho Trung Thiên biết tình cảm của anh dành cho cô.

Và cũng nhờ vào quyết tâm ấy mà Đăng Khoa đã nhanh chóng lấy lại sự bình thản cố hữu của mình :

- Vú đang ở nhà sau xem lại nồi cháo . Trung Thiên này ! Em nghe trong người thế nào ? Có đỡ chút nào không ?

"Lại em nữa ư ? Chợt dừng lại vào phòng cô , lại còn em , anh tỉnh rụi thế kia , anh ta muốn gì đây chứ ?" Trung Thiên ngờ người ra theo suy nghĩ của mình , song cô vẫn mím môi , gượng gạo nói :

- Tôi không sao . Vẫn khỏe như thường mà.

Biết Trung Thiên không nói thật , Đăng Khoa nhăn mặt :

- Lúc này em bị ngất , bác sĩ bảo em bị suy nhược cơ thể , vậy mà con bảo là vẫn khỏe như thường à ?

Trung Thiên vẫn còn hoang mang trước thái độ không bình thường chút nào của Đăng Khoa , cô thận trọng đáp :

- Nếu tôi nói thật thì anh cũng đâu đã giúp gì được tôi . Hơn nữa , ngủ một giấc dài , tôi khỏe thật rồi mà . Anh không tin chứ gì , thế thì xem đây.

Vừa nói Trung Thiên vừa ngồi lên , chân cô bỏ xuống sàn, cô định đi ra ngoài vừa muốn chứng tỏ cho Đăng Khoa thấy rằng cô không nói dối , vừa muốn Đăng Khoa ra ngoài nói chuyện vẫn tốt hơn . Dầu sao cùng với người đàn ông ngồi trong phòng riêng kín đáo như thế này cô thấy ngượng ngượng và có điều không tiện làm sao.

Khô nổi , lực bắt tòng tâm . Khi Trung Thiên vừa rời khỏi giường thì một cơn váng vất kéo tới , đầu như bứt , mắt hoa lên , không gượng được , cả người Trung Thiên bổ nhào tới trước.

Cũng may Đăng Khoa đã cảnh giác , nên lúc thấy Trung Thiên loạng choạng chực ngã , Đăng Khoa liền nghiêng người . Nháy mắt , Trung Thiên đã nằm gọn trong vòng tay anh.

Ghét nhau đến nỗi còn nước đào đầy đổ đi, vậy mà hết lần này đến lượt khác , cứ nhè vùng ngực rộng , vòng tay ấy mà... chui vào . Trung Thiên sợng trần , cô cố sức ngồi dậy , nhưng cô càng vùng vẫy , vòng tay Đăng Khoa càng siết chặt hơn . Chẳng những thế , trong một thoáng Trung Thiên chợt có cảm giác hình cô có chút gì đó khát khao vòng tay ấm áp của Đăng Khoa, mà có lần Trung Thiên đã cảm nhận được , nhưng nếu vú Hà thấy tình cảnh kỳ cục này thì có mà ê mặt . Cho nên sau phút bàng hoàng , Trung Thiên đã trấn tĩnh lại được , cô kêu nhỏ :

- Anh buông tôi ra đi... anh làm gì kỳ vậy ?

- Anh xin lỗi . -

Đăng Khoa nuốt nhẹ :

- Em muốn ra ngoài chờ gì , anh sẽ giúp em.

Thở khi một hơi thật dài , Trung Thiên xua tay :

- Không cần đâu . Tự tôi , tôi đi được mà.

Không đếm xỉa gì đến lời nói của Trung Thiên , Đăng Khoa nghiêm mặt :

- Đừng bướng bỉnh nữa , rõ ràng em không khỏe mà , nghe anh lần này thôi , hãy trở lại giường , cần gì anh sẽ giúp hoặc anh sẽ gọi Vú.

- Gọi vú vào cho bà thấy tôi như thế này à ? - Trung Thiên đỏ mặt gất.

- Vậy thì trở lại giường đi . - Đăng Khoa lặp lại lời nói của mình.

Trung Thiên bực vô cùng :

- Tôi không thèm , tôi muốn được ra ngoài . Anh làm ơn buông tôi ra đi , anh nghe không ?

- Anh có nghe , nhưng anh sẽ không buông em ra đâu , dứt khoát thế ! - Đăng Khoa lắc đầu : - Nếu em cứ tiếp tục bướng , thì cứ như vậy anh mang em ra ngoài đây.

- Anh dám ! - Trung Thiên dấy lên.

- Có gì lại không dám . - Giọng Đăng Khoa bỗng nhẹ tênh : - Để có em , anh sẽ chẳng việc gì mà không dám !

- Hử ? - Ngờ mình nghe nhầm hoặc Đăng Khoa nói nhầm , Trung Thiên ngẩng vọt đầu lên , mắt cô tròn xoe : - Anh vừa nói...

gì thế ? Anh đang đùa với tôi có phải không ?

- Anh không đùa - Kề sát mặt mình vào mặt Trung Thiên, Đăng Khoa lắc đầu - Anh yêu em, anh muốn có em. Là thật đấy

Trung Thiên dờ người ra, mắt cô chớp lia, cả người cô như mất phương hướng, mất cả sự phản kháng cần thiết, khi cô cảm nhận được hơi thở đàn ông phả vào má nóng hổi. Phải khá lâu sau cô mới ngoay ngoay một cách khó chịu

- Anh nói điều ấy với tôi làm gì ? Anh đã có Kiều Lan rồi kia mà

- Kiều Lan đã là chuyện quá khứ. Anh và cô ấy đã dứt khoát - Đăng Khoa nhăn mặt - Bây giờ và về sau anh chỉ yêu mỗi em thôi

- Nhưng tôi có yêu anh đâu - Trung Thiên bướng bỉnh

- Có, em có yêu - Đăng Khoa khẳng định sau cái lắc đầu

Trung Thiên đỏ mặt cãi

- Anh dựa vào đâu mà nói thế ?

Đăng Khoa thật tình

- Anh dựa vào cảm tính của mình

- Cảm tính của người từng trải trong các mối quan hệ với phụ nữ chứ gì ? - Trung Thiên buột miệng một cách ầm ức

Ánh mắt của Đăng Khoa thoáng tối sầm đi

- Em nghĩ sao cũng được, đó là việc của em. Riêng anh, anh đã nhất quyết rồi, bà và vú Hà cũng sẽ ủng hộ anh

Trung Thiên làm thinh, cô yếu đuối hẫng đi trước đôi mắt của Đăng Khoa, bao nhiêu lời chưa ngoa, đành đá, ấp úng bấy lâu nay định mang ra nói với Đăng Khoa cho hả ,bỗng nhiên bay biến đâu mất

Siết Trung Thiên trong tay, Đăng Khoa thờ dãi nói tiếp

- Anh biết anh đã phạm phải nhiều sai lầm với bản thân anh và cả với em. Và anh cũng biết em rất giận anh, nhưng do lúc ấy anh chưa thật sự hiểu em thôi

Trung Thiên bậm môi

- Thế giờ anh đã hiểu được những gì về tôi ?

Nắm bàn tay nhỏ nhắn của Trung Thiên áp lên mặt mình, Đăng Khoa bồi hồi

- Những gì anh hiểu về em đủ để anh yêu em hơn là được rồi

Trung Thiên càng lúc càng bị Đăng Khoa thuyết phục ... Lời nói nồng nàn, ánh mắt sâu lắng cùng vòng tay ấm áp của Đăng Khoa làm đốt bùng lên trong Trung Thiên ngọn lửa tình yêu mà cô đã bỏ quên, đã không nhớ tới Trái tim cô bắt đầu đập ở tần số khác thì phải và hình như cô không ghét Đăng Khoa như cô vẫn tưởng

Thấy Trung Thiên bỗng thờ người lặng thinh, Đăng Khoa không khỏi lo âu, anh nghiêm nghị nâng cằm cô lên

- Em vẫn không tin rằng tình cảm anh dành cho em là thật sao Trung Thiên ?

- Không phải - Trung Thiên bối rối lẩn tránh ánh mắt của Đăng Khoa - Nhưng ... nhưng ... thật tình là anh khiến tôi rất bất ngờ ... tôi ...

Càng nói Trung Thiên càng ghìm môi xuống, cô không muốn để Đăng Khoa phát hiện được tâm hồn cô đang dậy sóng, mà ánh mắt sẽ là nơi bộc lộ, biểu hiện tình cảm rõ rệt nhất

- Thôi được - Đăng Khoa cười buồn - Cũng bởi trước kia anh không tốt ... em không tin anh cũng là lẽ tất nhiên, nhưng dù thế nào, những gì anh đã nói hôm nay, mãi mãi vẫn không thay đổi

Về mặt buồn thiu lẫn thất vọng của Đăng Khoa khiến Trung Thiên cảm thấy day dứt và không nỡ, thở hắt ra, Trung Thiên thấp giọng

- Muốn gì thì anh cũng phải cho tôi có thời gian chứ ? Chuyện tình cảm đâu thể quyết định một cách vội vã được

- Nói vậy nghĩa là em vẫn cho anh cơ hội ? - Đăng Khoa nhú tíit mày khi nghe câu nói của Trung Thiên

- Đúng thế, Trung Thiên bậm môi gật nhẹ và cô ngập ngừng nói tiếp - Giờ thì có thể bỏ tôi xuống được rồi chứ ?

- Vẫn còn chưa đâu ? - Đăng Khoa lắc đầu

Trung Thiên ngo ngoác

- Gì nữa đây ?

Thấy Đăng Khoa làm thinh, Trung Thiên sốt ruột giục

- Anh nói đi

Ngập ngừng một tí, Đăng Khoa buông gọn

- Anh không muốn em cứ “tôi” mãi với anh thế

- Xung tôi hay gì gì khác có quan trọng gì đâu ? - Trung Thiên chớp mắt

- Có đây - Đăng Khoa không đồng ý

- Có gì nào ? Anh nói đi - Trung Thiên hơi trề dài môi - nếu hợp lý hợp tình tôi sẽ nghe theo

Đăng Khoa lắc đầu trầm giọng

- Chẳng lý tình gì cả, nhưng xung tôi nghe nó khô như ngói lại cũng rất xa lạ làm sao

Thấy Trung Thiên còn chần chừ, Đăng Khoa đe

- Nếu em không hứa, anh sẽ cứ như vậy cùng em gặp vù

Câu đe dọa, chẳng suông chút nào của Đăng Khoa quả là có tác dụng, dù rất miễn cưỡng nhưng Trung

Thiên đành phải gật đầu và cô không quên ném về phía Đăng Khoa một cái lườm dài ảm ức

- Bất nạt phụ nữ, hình như đã trở thành thói quen của anh rồi

Không màng đến cử chỉ vùng vằng của Trung Thiên, Đăng Khoa cẩn thận giao hẹn

- Không được vi phạm nhé

Tránh đôi mắt như có lửa của Đăng Khoa, Trung Thiên nhăn mày lâu bầu trong cổ họng

- Sẽ không đâu

- Vậy thì thực hiện ngay đi - Đăng Khoa chăm chăm nhìn Trung Thiên vẻ chờ đợi

- Nè - Trung Thiên la lên - Đừng có được nước làm tới nha

Đăng Khoa tỉnh không

- Anh quen thế ấy rồi. Hề nói là làm liền. Giờ có chịu nói không, anh bắt đầu đếm đây ... một ... hai ...

- Khoan đã - Trung Thiên hét hồn khi thấy K miệng đọc số, chân bước về phía cửa ... - Tôi ... à ... không ... em ... em đồng ý mà

Tiếng em của Trung Thiên đã khiến Đăng Khoa lặng người, anh thuôn mặt ra ngó Trung Thiên chăm chú và thay vì thả Trung Thiên xuống như đã hứa, thì Đăng Khoa lại siết chặt cô lại bằng vòng ôm cứng ngắt, mạnh mẽ, đầu anh cúi thấp, anh thì thầm trong nỗi xúc động nghẹn tắt

- Em thế này làm sao anh không yêu được chứ

Biết Đăng Khoa muốn gì, Trung Thiên hốt hoảng định đẩy Đăng Khoa ra, nhưng rồi chẳng hiểu sao cô lại buông xuôi không lẩn tránh, trong lúc môi cô hé ra chờ đợi. Nụ hôn đầu đời đến với Trung Thiên thật bất ngờ nhưng cũng không kém phần sâu lắng, nồng nàn. Thật lâu sau, họ mới rời nhau trong cảm giác gần như nghẹn thở?

Trung Thiên nói yếu xìu

- Anh khôn bắt chết

Ôm lấy Trung Thiên, Đăng Khoa cười trù

- Không phải anh khôn mà tự em đáng yêu quá đi thôi

- Chuyện gì anh nói cũng xong cả - Trung Thiên cựa quậy trong tay Đăng Khoa - Giờ thì anh đã chịu buông em ra chưa nào ?

- Vẫn chưa đâu - Đăng Khoa lại cúi mặt xuống, anh trêu già - Anh còn muốn hôn em thêm nữa kìa

Trung Thiên nóng rát cả má vì hơi thở của Đăng Khoa, luống cuống cô đẩy anh ra miệng nói nhỏ?

- Vù vào kia, buông em ra nhanh lên

Đăng Khoa li mặt

- Anh không sợ. Bà bảo vù Hà rất quý anh, vù muốn chúng ta yêu nhau từ lâu lắm. Nếu hôm nay thấy thế này, anh nghĩ vù còn hoan nghênh cả hai tay nữa đấy

Lần này thì Trung Thiên để mặc Đăng Khoa ôm mình, cô nghĩ gần rồi lại nghĩ xạ Có lẽ Đăng Khoa nói đúng, trước giờ vù vẫn bên Đăng Khoa chăm chặp mà. Vù còn nói “nếu lấy Đăng Khoa chắc chắn cuộc sống con sau này sẽ ngập tràn hạnh phúc, Trung Thiên à”

Nghĩ vậy, song Trung Thiên vẫn trề môi

- Anh tự tin vào bản thân khiếp nhĩ ?

“Thật ra anh không tự tin mấy đâu cô nhóc ạ. Như mới vừa đây anh chỉ định liều mạng một lần xem sao, nào dè thời cơ thuận lợi đến vậy, mãi tới lúc này ôm nhỏ trong tay anh còn chưa dám tin đó là sự thật, cứ sợ buông em ra rồi cảnh mộng cũng tan theo. Nhờ ơn ... trời, khiến em kịp nghĩ lại mà yêu anh, cũng nhờ công lớn của bà nữa, nếu bà không thúc bách và động viên, chẳng biết khi nào anh mới dám mở lời đây. Có lẽ anh còn phải cảm ơn cơn ngất đúng lúc của em nữa chứ ...”

Không nghe Đăng Khoa nói, chỉ có ánh mắt của anh là không dứt khỏi cô, Trung Thiên vùng vằng

- Anh ngó gì kỹ thế ?

Thay vì trả lời, Đăng Khoa cười tủm tỉm và chỉ có trời mới hiểu Đăng Khoa đang nghĩ gì và cười điều gì. Đăng Khoa mang niềm vui ấy về tận nhà mình, dạo này Đăng Khoa đã dọn về ở lại với ba mẹ. Hiện tại anh sống có chừng mực không còn lông bông như xưa nữa.

Lên đến giường ngủ, Đăng Khoa mới sực nhớ tới mảnh giấy ba anh đã đưa và anh cũng đã quên khuấy đi mất mục đích của việc anh đi tìm Trung Thiên, nhưng mới vừa về không lẽ trở lại. Chỉ còn cách nhờ vào chiếc điện thoại vậy.

Điện thoại Đăng Khoa gọi đến giữa lúc Trung Thiên còn đang mơ màng với nụ hôn vương vất bờ môi và tiếng nói giọng cười, kể cả hơi thở Đăng Khoa vẫn còn lẫn khuất đâu đây bên Trung Thiên. Mới vừa nhắc máy, chưa kịp lên tiếng Trung Thiên đã nghe Đăng Khoa nói một mạch như sợ ai tranh mất.

- Trung Thiên ! Anh ! Đăng Khoa đây ! Lúc nãy anh đã quên không nói với em một việc ... là vậy, sáng mai anh sẽ cùng em đi thăm ba em. Sáu giờ anh sẽ đến đón, chờ anh nhé. Anh sẽ dành cho em một bất ngờ đấy. Nhưng giờ thì đừng hỏi gì, anh sẽ không trả lời đâu. Nếu giận vì bị anh quấy rầy thì cho anh xin lỗi. Thôi, không làm phiền em nữa, anh cúp máy đây, chúc em ngủ ngon, mai gặp lại.

Đúng như lời, Đăng Khoa vừa dứt câu, Trung Thiên đã nghe đánh cộp bên kia đầu dây và sau đó là âm thanh vo ve của tiếng máy không người nhắc.

Trung Thiên ngó người.

“Làm sao Đăng Khoa biết được mai cô đi thăm ba cô nhỉ ? Còn nữa Đăng Khoa bảo sẽ cho cô một tin vui, thế là tin gì nào ?”

Bao nhiêu thắc mắc, muốn hỏi Đăng Khoa cho ra lẽ, nhưng khi nhấn số ... thì máy đã bị khóa. Cô thờ hất ra “Chẳng hiểu anh định giờ trò gì với cô nữa đây”

Chương 7

Nói là đi thăm ông Thái Hòa, thế nhưng khi lên xe rồi, thay vì đi theo hướng mọi khi, Đăng Khoa cứ cho xe chạy vòng vèo trong thành phố mãi, khi thì bảo đói để buộc Trung Thiên phải vào quán ăn, lúc thì thêm cà phê, vậy là đưa nhau vào quán nước, kiểu cách ăn uống của Đăng Khoa lại càng khiến Trung Thiên thêm sốt ruột rề rà, chậm rãi đến nỗi Trung Thiên phải dần dỗi.

- Anh làm ơn ... nhanh lên một tí có được không ?

Giấu nụ cười tinh quái, Đăng Khoa hạ giọng.

- Thông cảm cho anh nào, anh đói meo thật mà.

Cuối cùng rồi Đăng Khoa đã cho dừng xe lại, nhưng chỗ dừng không phải nơi Trung Thiên cần đến, mà là ngôi nhà cũ của cô.

- Sao lại đến đây, chẳng phải anh hứa đưa em đi thăm ba ư ? - Trung Thiên không khỏi sững sốt khi Đăng Khoa lịch sự mở cửa xe mời cô xuống.

Đáp lại vẻ sững sốt của Trung Thiên là thái độ thản nhiên của Đăng Khoa và kiểu trả lời ậm ừ.

- Ủ thì nhà của em ...

- Nhưng tại sao ..? - Trung Thiên tròn mắt.

- Vào trong rồi anh sẽ cho em biết - Đăng Khoa phẩy tay thoái thác.

- Không được - Trung Thiên nhú mày - Anh không nói rõ lý do, em sẽ không vào đâu. Dứt khoát thế, và lại, nếu chúng ta không tranh thủ đi cho sớm, em lo sẽ không được gặp ba đấy, mà em thì rất nhớ ba, anh có biết không ? Anh cứ như vậy, em sẽ tự đón xe đi một mình vậy.

Trước sự quyết liệt của Trung Thiên, Đăng Khoa còn chưa biết tính sao, bỗng từ xa một chiếc xe con trở tới và dừng lại hẳn, Trung Thiên khựng lại.

- Là xe của ba ... có gì ba lại đến đây ... rồi còn ...

Trung Thiên ngậy người, ôi chao. Cô có nằm mơ không nhỉ. Trung Thiên dụi lia, cô như không còn tin vào mắt mình, nhưng rõ ràng cô đã không nhìn lầm, người sau cùng xuống xe chính là ông Hòa, ba cô chứ chẳng ai khác.

Nhận ra con gái, ông Hòa cũng chẳng hơn gì, ông lấp bắp.

- Trung Thiên con ...

Đối với Trung Thiên chẳng còn niềm vui nào sâu xa hơn, mãnh liệt hơn là gặp lại ba cô. Trong tích tắc, Trung Thiên nhào tới ôm cổ ba mình, cô khóc òa lên, vừa khóc cô vừa mếu máo.

- Ba, con nhớ ba lắm, ba có biết không ?

Ông Hòa cũng chẳng hơn gì con gái, ôm con gái vào lòng, ông nghẹn ứ, ông thật sự chẳng thể nào nói lên lời.

Bà cụ T, Đăng Khoa mỉm cười mà khóe mắt rung rung, cả hai cảm động nhìn gia đình của cha con Trung Thiên đoàn tụ.

Bà cụ Trần bước tới giải vây cho cả hai

- Tôi nghĩ hai cha con nên vào nhà rồi hãy nói có được không ?

- Phải đây Trung Thiên ạ - Đăng Khoa nói với Trung Thiên - Em nên đưa ba vào nhà đi

- Nhưng nhà này ..? - Trung Thiên sững người, ấp úng

Bà cụ khoát tay

- Nhà của ai, vào trong mọi người sẽ rõ

Khi tất cả đã ngồi yên trên bộ trường kỷ sang trọng kê giữa gian đại sảnh rực rỡ, bà cụ mới chậm rãi lên tiếng

- Có lẽ hai bố con rất ngạc nhiên về những gì đang diễn ra trước mắt và cả những điều ta sắp nói ra đây.

Nhưng sự ngạc nhiên của cả hai là rất bình thường, điều quan trọng hơn cả là cách cư xử của cả hai. Ta cần lưu ý cả hai bố con một việc, những gì đã qua hãy cho qua đi, không nên để mãi trong lòng chỉ thêm buồn rầu và phiền toái, và cần phải biết rạch ròi mọi thứ, đừng mang chuyện của người này trút sang người khác, chẳng ích lợi gì lại càng thêm khổ cho người thân và cho cả chính mình. Ta nói vậy mong hai cha con hiểu cho lòng ta

Trung Thiên ngơ ngác

- Là việc gì thế hở bà ?

Bà cụ Trần nhìn Trung Thiên và cả ông Hà nữa, sau đó bà thở dài

- Đăng Khoa sẽ thay ta trình bày cặn kẽ mọi lẽ ... Đăng Khoa - Đưa mắt về phía Đăng Khoa, bà cụ hắng giọng - Con nói đi

- Vâng thưa bà - Đăng Khoa gật nhanh - Là thế này, bác và Trung Thiên à ...

Đăng Khoa dứt chuyện khá lâu mà ông Hà cùng Trung Thiên vẫn còn chưa hết bàng hoàng. Nhất là Trung Thiên. Cô chẳng biết phải làm gì trong tình cảnh này, rồi chuyện tình cảm giữa cô và Đăng Khoa sẽ ra sao khi những gì không may xảy đến cho gia đình cô đều do một tay cha Đăng Khoa mà ra cả. Liệu ba cô có thể quên mọi điều đau lòng mà chấp nhận chuyện con gái ông yêu thương con của kẻ gây ra cho gia đình ông bao nỗi điều đứng, thân danh bại liệt không ?

- Chuyện vậy - Bà cụ Trần lên tiếng khi thấy cả hai bố con Trung Thiên cứ ngồi thừ ra đăm chiêu - Ta biết hiện tại cả hai bố con khó lòng mà có một quyết định nào cụ thể được. Thôi thì cả hai bố con hãy nghỉ ngơi cho khỏe, cũng cần xem xét lại ngôi nhà xem đồ đạc có thiếu đủ gì không ? Giờ ta và Đăng Khoa về, chuyện còn lại mai mốt sẽ bàn tiếp

Ông Hà lặng lẽ

- Vâng, bà về ... dầu sao con cũng cảm ơn bà rất nhiều về những việc mà bà đã giúp cha con con. Nhất là việc con đã được tự do, kể cả việc mua lại ngôi biệt thự Thiên Lan này ...

- Con chớ khách sáo - Bà cụ Trần khoát tay - Hãy xem ta như mẹ con ngày xưa, mẹ lo cho con, cháu thì có gì mà phải cảm ơn hay mang ơn chớ

Một tuần lễ đã trôi qua kể từ ngày bố con Trung Thiên đoàn tụ và họ đã dọn về biệt thự Thiên Lan để ở? Dù về lại nơi chốn mà mình yêu thích, gần bó và cũng là niềm mơ ước của hai bố con cùng cả vú H, song không khí trong gia đình ngọt ngào, thậm chí khó thở vô cùng

Ông Hà thì suốt ngày ngồi trong thư phòng, bên ấm trà và những quyển sách cổ xưa, công việc kinh doanh hầu như không còn làm ông vương bận tới. Còn Trung Thiên, ngoài thời gian đến cửa hàng thời trang, Trung Thiên cứ lang thang hết đường phố rộng này đến những ngõ hẹp quanh co khác. Hai cha con Trung Thiên chỉ gặp nhau trong bữa cơm

Đạo này, Trung Thiên cũng ít đến thăm bà cụ T, chả là vì cô muốn tránh mặt Đăng Khoa

Đã được bà cụ Trần khuyên hãy biết mở lòng, hãy biết tha thứ, song Trung Thiên khó mà quên được cảnh ba cô tay bị còng và dẫn đi vào buổi sáng hôm ấy, một buổi sáng đáng nguyên rửa mà có lẽ đến chết Trung Thiên cũng không thể nào quên, rồi cảnh cô và vú Hà phải dãi nắng, dầm mưa vất vả trăm chiều để kiếm miếng ăn, để lo toan cuộc sống, để có tiền thăm nuôi ... và điều làm Trung Thiên đau lòng hơn cả là hình ảnh ba cô trong hiện tại. Những tháng năm mất tự do đã lấy đi mất ở ông H, ba cô, sự cởi mở trẻ trung. Mái tóc ông giờ đã bạc trắng, ít nói, ít cười, lặng lẽ âm thầm ra vào như chiếc bóng. Nếu như xưa, mọi khi ra ngoài về, ông Hà đều trò chuyện, đùa giỡn, quan tâm đến con gái mình bao nhiêu, thì giờ Trung Thiên có cảm giác dường như ông không còn muốn nhìn đến cô, có lẽ sự hiện diện của cô khiến ông phải đối mặt với quá khứ và cả tương lai chưa biết vui sướng, hạnh phúc hay buồn khổ, đắng cay của cha con ông

Sự thực thì Trung Thiên không biết cô đang nghĩ gì và cần gì, vì đầu óc cô thường xuyên trống rỗng, và tình trạng lang thang khắp nơi hoặc ngồi một mình trầm tư đã trở thành sinh hoạt hàng ngày của Trung Thiên

Đã mấy ngày rồi, Trung Thiên không gặp Đăng Khoa, Đăng Khoa cũng không đến thăm cô, có lẽ anh muốn Trung Thiên có khoảng thời gian thật sự yên tĩnh để suy nghĩ, nhưng cô đang rối rắm thế này ... không muốn gặp, song khi Đăng Khoa không đến, Trung Thiên lại thấy nhớ quay quắt, nhưng nhớ để mà nhớ, cuối cùng rồi cũng phải chọn con đường chia tay thôi

Dầu không thể phủ nhận được là những gì bà cụ Trần bỏ ra nhằm chuộc lỗi cho ông Đăng Hạo, bố của Đăng Khoa không thể nhỏ hơn, ít hơn lỗi lầm của ông gây ra cho gia đình Trung Thiên. Nhưng trong một sớm một chiều ba cô khó lòng nào thích nghi hoặc chấp nhận việc làm thông gia với kẻ thù của mình được. Đồng ý thương trường là chiến trường, nhưng dùng thủ đoạn ấy để chiến đấu cùng đối phương, quả là đáng sợ thật

Đăng Khoa không giấu được sự tức giận khi nghe Trung Thiên đề nghị chấm dứt tình cảm của cả hai
- Em nên công bằng một chút chứ. Chẳng lẽ em đã quên hết những lời bà nói và chẳng lẽ tình cảm của anh dành cho em không đáng để em phải nghĩ lại sao ?

- Đăng Khoa , anh hãy thông cảm cho em . - Trung Thiên cắn môi , lẩn tránh ánh mắt Đăng Khoa : - Tình cảm của bà và anh dành cho em , em không quên , nhưng em không muốn ba em phải khó xử . Ngày lại ngày nhìn ba em buồn rầu , em thật không nỡ . Em cảm thấy mình có lỗi khi đặt ba vào tình cảnh oái oăm , trớ trêu này.

- Em cứ tự trách mình mãi thì được gì nào ? - Đăng Khoa nhăn mặt : - Em và anh hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện làm của người lớn mà.

- Nhưng họ lại là cha , là người thân của chúng ta . - Trung Thiên lắc đầu , giọng nặng trĩu ngậm ngùi : - Làm sao chúng ta có thể nói là không liên quan chứ . Đặt trường hợp ba em vì thương em , không muốn con gái mình khổ mà ép lòng đồng ý đi chẳng nữa , đến lúc hai gia đình gặp nhau , họ có thể quên hết mà ngồi lại với nhau một cách hòa thuận , cởi mở không ?

- Em nói không sai . - Đăng Khoa nhếch mắt : - Hẳn là mọi người sẽ khó quên , nhưng em bảo chúng ta chia tay , trăm ngàn lần anh không chấp nhận đâu.

- Không chấp nhận... ? - Trung Thiên dần giọng : - Chẳng lẽ anh còn cách nào khác ư ?

Đăng Khoa nhìn xoáy vào Trung Thiên , anh nói với vẻ kiên quyết :

- Hiện tại anh chưa có cách nhưng anh nhất định không giải quyết chuyện chúng ta theo hướng tiêu cực , bi quan thế . Anh sẽ tìm gặp ba em để nói chuyện cùng ông.

- Ôi ! Không nên đâu ! - Trung Thiên xua tay : - Anh đến , chắc chắn ba em cho rằng em đã cầu viện anh , ba sẽ giận và trách em muốn gì sao không thương lượng trực tiếp cùng ông.

Đăng Khoa nhìn Trung Thiên tha thiết , cuối cùng anh lên tiếng :

- Hay là anh đến nhờ bà.

Trung Thiên lắc đầu nguầy nguậy :

- Thế thì càng không nên , bà đến tức là muốn nhắc đến ơn nghĩa , rõ là chúng ta đã dồn bà em vào con đường cùng không lối ra . Nếu vậy thì tình yêu của chúng ta đâu còn ý nghĩa nữa.

- Ôi ! Sao cũng không được , thế em muốn anh phải làm gì đây ? - Đăng Khoa ôm đầu thở hắt ra.

- Em cũng không biết ! Em rối trí lắm... ngoại trừ... chúng ta chia tay là ổn nhất . - Trung Thiên đáp xuôi

xì.

- Anh cấm em ! - Đăng Khoa chột nghiêm mặt rắn giọng : - Anh không muốn nghe câu nói ấy từ em lần nữa . Gì thì gì , chúng ta , hay nói chính xác hơn, bản thân anh quyết không chia tay . Nhất định em phải là của anh , chỉ còn là chuyện thời gian thôi.

Trung Thiên rầu rĩ kêu lên :

- Không chia tay thì chúng ta phải làm sao chứ ? Mấy hôm nay , nhìn bà không vui , chần chẫn là vì chuyện của em , em khổ tâm ghê gớm , anh có biết không ?

- Sao anh lại không biết chứ . - Rũ bỏ tàn thuốc , Đăng Khoa đáp gọn :

- Anh đã biết... mà anh vẫn còn cố chấp , thế là sao ? - Trung Thiên ảo não kêu lên.

- Anh không cố chấp , anh chỉ tự tin ở chính mình thôi . - Đăng Khoa lắc đầu , sau đó anh nói tiếp : - Và lại biết đâu ba em không vui chưa hẳn là do chuyện của chúng ta . Tại sao em không nghĩ đến chuyện ba buồn vì chuyện làm ăn và mặc cảm bản thân trước bao chuyện đã qua.

Trung Thiên cúi đầu thật thấp , cô chặm rãi :

- Nếu vì lý do ấy thì chúng ta lại càng nên chia tay nhau sớm sẽ tốt hơn.

- Trời đất ! - Đăng Khoa dường như hết chịu nổi , anh la lên : - Anh đã nói là anh cấm em mà . Em có thể nói với anh tất cả những điều gì em thích nói , nhưng tuyệt đối không được nói chia tay với anh và anh không bao giờ để chuyện đó xảy ra , em nhớ kỹ cho anh điều ấy.

- Em sẽ chẳng còn cách nói , cách nghĩ nào khác hơn đâu . - Trung Thiên thở dài , sau đó cô nói tiếp bằng giọng buồn buồn : - Thấy cảnh thêm đau , nhìn người gọi nhớ , dù anh không hề liên quan gì đến lỗi lầm của bố anh , nhưng anh sẽ làm một người chứng nhận sống động nhất . Thấy anh , ba em sẽ khó quên , sẽ lại nhớ...

- Bởi vậy nên anh mới nói em hãy cho anh thời gian ! - Đăng Khoa quay đầu lên : - Thời gian sẽ là liều thuốc lãng quên tốt nhất , Trung Thiên ạ.

Trung Thiên nén nhẹ tiếng thở dài :

- Lãng quên chứ đâu phải là quên hẳn . Vết thương tuy lành nhưng vết sẹo vẫn in hẳn , trái gió trở trời , con người ta vẫn nghe nhức nhối.

- Nói tới nói lui em vẫn một mực muốn xóa bỏ tình yêu của chúng ta ! - Đăng Khoa sừng người tức tối , ném điều thuốc thom cháy dở đang bay vèo qua cửa sổ, Đăng Khoa gằn giọng : - Thôi được , anh tôn trọng ý kiến của em , nhưng rồi đây em sẽ phải hối hận vì quyết định hôm nay của em đấy.

Muốn chia tay và lời chia tay ấy do chính miệng mình thốt ra , thế như khi Đăng Khoa chấp nhận làm theo Trung Thiên chột đứng nghe đau nhói tận tim , cô cảm thấy ngay bây giờ cô đã hối hận chứ không phải chờ đến "rồi đây" như Đăng Khoa vừa nói.

- Đăng Khoa này... em...

- Không cần nói thêm gì nữa đâu ! - Đăng Khoa ngẩng phắt mặt lên , lắc đầu gạt phăng : - Tốt nhất làm em nên về ngay cho . Tôi rõ vô cùng ngốc nghếch , khi cứ nài nỉ một người không có trái tim như em một tình yêu.

- Đừng vậy mà Đăng Khoa ! - Trung Thiên nhăn nhúm.

- Tôi đã bảo là không muốn nghe thêm lời nào của em nữa . Em có nghe không ? - Đăng Khoa quát lớn , trong ánh mắt anh lóe lên tia giận dữ tốt độ.

Trung Thiên kêu lên :

- Anh không được hung hăng với em như thế.

Đăng Khoa thành linh đứng bật dậy :

- Em thật là lì lợm . Được, em không đi chứ gì ? Vậy thì tôi sẽ đi !

Dứt câu không cần chờ xem phản ứng của Trung Thiên ra sao , Đăng Khoa chộp lấy chiếc khóa xe trên bàn rồi đi nhanh ra cửa.

Bà cụ Trần nhíu mày hỏi nhanh khi bà thấy Đăng Khoa đến mà không có Trung Thiên.

- Trung Thiên đâu mà con đến có một mình vậy ? Chẳng phải lúc sáng con bảo là hôm nay con sẽ đưa con bé về dùng cơm tối sao ?

Câu hỏi của bà cụ Trần làm tăng thêm nỗi bức dọc trong lòng Đăng Khoa , anh nhăn mặt đáp :

- Trung Thiên có đến... nhưng về rồi bà ạ.

Bà cụ Trần ngạc nhiên :

- Tại sao lại về ?

Lắc lắc đầu , Đăng Khoa buông thông :

- Con và Trung Thiên đã quyết định chia tay rồi.

Bà cụ Trần trở mặt :

- Ái chà ! Cậu đùa tôi phải không ?

Đăng Khoa buồn chán:

- Con không đùa đâu . Trung Thiên bảo ba cô ấy rất khổ tâm khi thấy mặt con , chính con đã làm ông không quên được chuyện cũ.

- Sao kỳ vậy ? - Bà cụ Trần nhíu mày : - Ông ta lại có thể mở miệng nói điều ấy sao ?

- À ! Thế thì không . - Đăng Khoa xua tay : - Ông không nói gì cả , chỉ là Trung Thiên thấy ba cô ấy không vui nên mới đoán vậy.

- Ôi trời ! - Bà cụ Trần chặc lưỡi liền miệng : - Chỉ là đoán mò thôi mà đã dám nói lời chia tay với bạn trai mình . Con bé này rõ là ngốc nghếch . Thôi được . - Bà cũ phẩy tay : - Bà sẽ gặp trực tiếp bố con họ , nhưng con làm ơn dẹp ngay bộ mặt chán đời không đáng có ấy đi . Đàn ông con trai gì mà lạ thế . Mới trắc trở đôi chút đã mất hết dũng khí , chẳng trách sao con bé Trung Thiên lại buông xuôi một cách tiêu cực như vậy . Nếu là bà , bà cũng sẽ như Trung Thiên thôi , thà đứng chông chênh một mình với tư thế chuẩn bị tốt , còn hơn là tựa vào mảnh gỗ đã mục ruỗng , không hồn.

Buồn nảo ruột , nhưng trước câu nói hóm hỉnh của bà , Đăng Khoa không khỏi bật cười :

- Bà ơi , cháu bà đâu đến nỗi tệ vậy chứ ?

- Còn không ư ? - Bà cụ hấp háy đôi mắt : - Chỉ không là còn hơn thế nữa đấy . Con chờ đó đi . Xem bà ra tay . Nếu bà thành công thì đúng là cháu bà tệ, còn không xem như bà trách nhầm cháu.

Trong khi ấy chờ mãi không thấy Đăng Khoa trở lại , Trung Thiên đành ra về với tấm lòng nặng trĩu.

Ba cô có lẽ đang ở trong thư phòng như mấy ngày qua . Tuy bên ngoài bầu trời vẫn còn xám mờ , nhưng ngôi biệt thự Thiên Lan đã chìm sâu trong bóng tối và trên trời một vài vì sao hiếm hoi đang nhấp nháy những tia yếu ớt.

Như một chú mèo đi trong đêm , Trung Thiên rón rén lên phòng , cô không buồn bật công tắc, cũng không thay áo , cởi giày . Cô thả người dài ra giường , chán nản . Và trong bóng đêm dày đặc của gian phòng , Trung Thiên vẫn thấy thấp thoáng đâu đây cái nhìn lạnh lẽo cùng nụ cười nhạt như nước bún ốc của Đăng Khoa.

"Chả lẽ là cô đã sai ?"

Ôm lấy đầu , Trung Thiên nhắm mắt lại , song chưa đầy năm phút , Trung Thiên đã bật người lên , bó gối trong chăn mà thở dài : Trả lời như thế nào cũng đều không tốt đẹp , trong trọn vẹn cả.

Nhưng còn Đăng Khoa , lẽ ra anh phải thông cảm cùng cô , đằng này anh tỏ ra bất bình , khi thì nhạt nhẽo , khi lại giận dữ , quát nạt . Rõ ràng , đây là chuyện ngoài ý muốn của cô , hơn nữa cô có tội gì mà phải gánh lấy hậu quả tội tệ này chứ . Có lẽ cô và Đăng Khoa "không duyên" cũng "chẳng nợ" mà đây chỉ là oan gia kiếp trước . Ôi ! Nếu biết có ngày này , thà cứ gây gổ , mắng mỏ và thà không yêu nhau có phải hôm nay đỡ phải đau lòng không ?

Trần trọc mãi vẫn không sao ngủ được , Trung Thiên ngồi dậy , lặn mò xuống dưới nhà , thấy đèn trong phòng đọc sách còn sáng , ngỡ ba cô còn thức trong đó . Không muốn làm phiền ông, Trung Thiên cố đi thật nhẹ, nào dè lúc vừa vào đến phòng khách, một đóm lửa nhỏ lập lòe và bóng người trong bóng tối khiến Trung Thiên giật mình, cô định hét lên gọi vú H, nhưng rồi giọng nói trầm ấm của ông Hòa vang lên khiến Trung Thiên khựng lại

- Là ba đây mà Trung Thiên

Ôm lấy ngực Trung Thiên vuột lia

- Ba làm con hết hồn. Khuya vậy mà ba vẫn còn chưa ngủ sao ?

Ông Hà chép miệng

- Ba cũng như con thôi, không ngủ được nên xuống ngồi đây

Trung Thiên lo lắng

- Đạo này con thấy ba không được khỏe, ba cần ngủ nhiều hơn

- Còn con ? - Ông Hà nheo mắt - Trông con chẳng khác gì que củi

Trung Thiên cãi lại

- Nhưng con còn nhỏ, chỉ cần con ăn nhiều vô một tí, ngủ thêm vài giấc là phát phì lên ngay

Ông Hà cười nhe.

- Lúc nào con cũng đầy đủ lý lẽ để chống đỡ cho mình cả. À mà Trung Thiên này - Gỡ nhẹ điều thuốc khác xuống mặt bàn, ông Hà chậm rãi - Gần đây, sao ba không thấy Đăng Khoa tới nhà mình vậy ?

Không thể trả lời với ba cô rằng Đăng Khoa không đến là do cô cấm cửa, nhưng nói dối thì Trung Thiên lại không quen, nên cô ú ớ

- Dạ ... bởi do anh ấy bận ba a.

Ông Hà hơi nghiêng đầu, dò hỏi

- Con không gạt ba chứ Trung Thiên ?

- Dạ - Trung Thiên cười ngượng ngập, cô không sao nói thành lời được

Ông Hà nhìn con gái thật lâu, sau đó ông nói bằng giọng nghiêm nghị.

- Con bắt đầu tập nói dối ba từ khi nào vậy Trung Thiên ?
 Trước ánh mắt nghiêm khắc của ông H, Trung Thiên đành phải thú nhận

- Con và Đăng Khoa đã quyết định chia tay nhau rồi
 Ông Hà có vẻ bất ngờ trước câu trả lời của Trung Thiên, ông sững người ra, sau đó ông hấp tấp hỏi

- Tại sao lại đến nông nỗi ấy ? Do con, do Đăng Khoa hay là do ba hở ?
 Trung Thiên ngắc ngứ, mặt cô thộn ra, chẳng lẽ lần này lại tiếp tục trả lời thật ? Trung Thiên còn chưa biết nói sao thì ông Hà đã hắng giọng

- Con không cần phải nói nữa. Ba biết là dò bạ Nhưng ba đã làm gì khiến hai con có quyết định thế ? Từ hôm về tới giờ, ba nhớ rất kỹ là ba chưa hề nói lời gì về mối quan hệ giữa con và Đăng Khoa mà ?
 Trung Thiên gãi đầu, cô nói xuôi xi.

- Ba không nói gì, nhưng ba lại không vui, con biết, ba sợ con buồn, nên ba phải chịu đựng thế thôi

- Trời đất, cái con bé này. Đã tập nói dối lại còn sinh thói suy diễn lung tung nữa - Ông Hà la lên - Ba thừa nhận là ba có buồn, nhưng căn cứ vào đâu con lại cho rằng ba buồn vì chuyện con và Đăng Khoa yêu nhau ?

- Như ba nói Chẳng lẽ con nghĩ sai ư ? - Đến lượt Trung Thiên ngó người ra

- Chẳng những sai mà còn bậy bạ hết sức - Ông Hà chắc lưỡi - Ba buồn vì ba có nỗi khổ tâm riêng, mà trước nhất là ơn nghĩa của bà cụ đối với cha con ta, ba cảm thấy khó mà trả nổi

- Nếu chỉ vì chuyện ấy sao ba lại không cho con hay trước - Nén tiếng thở dài, Trung Thiên thở hắt ra - Chẳng biết bao giờ mới trả nổi đây ? Trong khi tuổi của ba không còn ít nữa, ba lại không muốn ra chốn thương trường để tranh đua, ba sợ cảnh bon chen lắm rồi

- Con còn dám nói với ba câu ấy à ? - Ông Hà lừ mắt - Nếu con làm việc gì cũng còn nhớ tới người cha này mà hỏi qua một tiếng thì đâu đã có chuyện, nhưng này Trung Thiên - Ông Hà chột cau mày khựng lại

- Là con nói chia tay hay Đăng Khoa vậy ?
 Trung Thiên chớp mắt, khi nhớ tới bộ mặt dữ tợn của Đăng Khoa lúc cô nói lời chia tay

- Là con đẩy ba a.

- Ba nói con ngốc quả không sai mà. - Ông Hà kêu lên, liếc con gái một cái, ông cúi kính nói tiếp - Mà cái thằng Đăng Khoa cũng lạ, nghe con bảo chia tay là trở mặt liền, không tới lui, thăm viếng, nếu giận con thì nó vẫn thăm ba được mà. Nó đã vậy, ba nghĩ con nên xem lại tình cảm của mình. Đã gọi là yêu rồi thì chẳng ai dễ dàng chia tay vậy đâu

- Không phải đâu ba ơi - Trung Thiên lí nhí - Hôm ấy khi nghe con đề nghị chia tay, Đăng Khoa đã mắng con không tiếc lời. Đăng Khoa còn bảo con cứ chờ đi, rồi có ngày con sẽ hối hận đấy

- Nó đã nói vậy thật hả ? - Ông Hà thoáng nghĩ ngợi, bỗng nhiên mặt ông tươi hẳn lên, ông gật gù - Tốt, thằng bé này được

Trung Thiên xụ mặt

- Con gái ba bị mắng mà ba vui sao ?
 Ông Hà khoát tay cười xòa

- Vì con đáng thế mà. Vậy nhé - Ông Hà nheo mắt - sáng mai khi con đi làm, nhớ điện thoại bảo Đăng Khoa đến đây gặp ba

- Ba định nói gì với Đăng Khoa chứ ? - Trung Thiên ngập ngừng hỏi

- Chẳng có gì đâu - Ông Hà phẩy tay đứng lên - Ba là ba của con, tự ba biết tính toán mà

Thế nhưng sáng hôm sau, Trung Thiên chưa kịp gọi Đăng Khoa, hay nói đúng hơn là cô chưa kịp rời khỏi giường, còn đang mắt nhắm mắt mở, định nướng tiếp, Trung Thiên chợt nghe tiếng gõ cửa. Ngỡ vù H, Trung Thiên buông giọng ngái ngủ nhừa nhựa

- Vù à vù vào đi Con không có khóa cửa ...

Nhưng rồi Trung Thiên bỗng phát hiện ra, dường như có gì không bình thường như mọi hôm Mọi khi vù Hà vào phòng, tiếng dép lép xẹp của vù rồi sau đó sẽ là đến chiếc chăn bị kéo mạnh, kèm theo giọng dài ngoằn của vù cùng những âm thịnh chắc lưỡi không ngớt, để thức Trung Thiên dậy, song hôm nay, một sự im lặng khác lạ, không tiếng dép kéo lê, chăn vẫn nằm nguyên vẹn trên người Trung Thiên, lại vắng cả tiếng người. Chẳng những thế, còn có một nụ hôn phớt nhanh trên má. Đã hiểu ra chuyện gì, Trung Thiên ngồi bật dậy, tay quạt má miệng làu bàu

- Ai cho phép anh làm vậy chứ ?
 Đăng Khoa nheo mi, buông gọn

- Chính em chứ ai vào đây ?
 - Chính em ư ? - Trung Thiên dẩu môi - Anh nói thế mà nghe được à ?

- Có gì mà không được ? - Giấu nụ cười tinh quái, Đăng Khoa nói - Chỉ cần em xấu đi một tí thì đã đâu đã thế, đúng không ?

- Hơ - Trung Thiên cự nự - Định chạy bằng cách đổ lỗi cho người khác đấy hờ ?

Đăng Khoa cười nửa miệng

- Anh vô tội thì việc gì anh phải chạy tội ? Nhưng nếu em cứ khẳng khẳng cho rằng anh có ... hay để anh đền cho nhé ?

- Đền bằng cách nào ? - Trung Thiên buột miệng hỏi ngay. Hỏi xong cô biết mình ngốc, nhất là khi bắt gặp ánh mắt nòng nân của Đăng Khoa đang chiếu thẳng về phía cô. Đỏ mặt, Trung Thiên tức tối - Thật là ... xấu ... Khi không lại vô phòng người ta rồi còn giở trò không đứng đắn, em không cần anh đền đâu. Lần đầu tiên được Trung Thiên nũng nịu, dù sự nũng nịu ấy có pha chút âm ức, nhưng vẫn đầy nữ tính, Đăng Khoa tưởng chừng như tim anh đang sắp rụng đi. Anh nghiêng người kéo Trung Thiên vào lòng, giọng anh nhẹ tênh

- Thôi được. Xem như anh có lỗi đã vào phòng và đã hôn khi chưa được phép. Giờ thì anh xin phép trước đây, thế nào ? Có phản đối anh không ?

Vừa nói, Đăng Khoa vừa nâng gương mặt của Trung Thiên lên, biết Đăng Khoa sắp hôn mình, Trung Thiên la nho?

- Em vẫn còn chưa trả lời mà - Trung Thiên đã không nói tiếp được nữa vì môi của Đăng Khoa đã áp chặt miệng cô. Trung Thiên dường như thở không nổi, người cô nóng bừng. Một khoảng không gian im lặng phủ vây hai người đang yêu nhau.

Siết chặt Trung Thiên, Đăng Khoa thì thầm

- Có còn đòi chia tay với anh nữa không ?

Cửa, mình trong vòng tay ấm áp của Đăng Khoa, Trung Thiên cong môi

- Còn đấy

- Được để anh xem em còn ngoan cố hay không cho biết

Tiếng Đăng Khoa nhỏ dần qua từng nụ hôn. Còn Trung Thiên ngúng nguẩy thế, nhưng chẳng hiểu từ lúc nào cô đã vòng tay ôm cổ anh, khép mi chờ đợi ...